

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ДЪЛБОКИ ВОДИ

Превод от английски: [Неизвестен], 1999

chitanka.info

На брат ми Стивън Касъл, с любов

ПРОЛОГ: ЧАРИТИ

*Морето примамва непредпазливите с
обещание за свобода, но таи огромен риск.*

*„За естеството на
водата“, из дневника на
Хейдън Стоун*

Когато Чарити Труит влезе в един от най-ограничените за достъп бизнес клубове в Сиатъл, я обзе пристъп на паника. Разтърси я със силата на електрически удар. Пулсът ѝ се ускори. Едва си поемаше въздух. Изведнъж се появи опасност изпотяването да съсипе невероятно изящната ѝ рокля от червена коприна. За щастие не бе платила главозамайващата цена на дрехата, плод на дизайнерска приумица. Магазинът, в чийто бутиков отдел роклята стоеше на показ, бе собственост на семейството ѝ.

Чарити спря пред прага на дискретния салон, запазен за случая. Положи усилие да си поеме дълбоко въздух и се постара да прикрие притеснението си от предстоящото сблъскване с огромния проблем. Представи си какво ще си помисли всеки от добре облечената тълпа, който я забележи да стои на прага: вероятно ще реши, че тя съзнателно подготвя драматичното си появяване. А в действителност едва се удържаше да не побегне панически.

С желязната воля и дисциплината на жена от двадесет и четири годишна поела ръководството на корпорация се насили да се усмихне, докато вътрешно се раздираше от напрежение.

Не за пръв път получаваше пристъп на паника. През последните четири месеца това се случваше, и то все по-често — прогонваше съня ѝ, правеше я нервна и припряна. И, най-лошото — повдигаше мрачни въпроси относно психическото ѝ здраве.

Пристъпите първо я отведоха при лекаря и, а после при терапевт. Получи някои технически обяснения, но не и истински отговори.

Еволюционно връщане към дните, обясни и терапевтът, когато всички сме живели в пещери и сме се тревожили от чудовищата нощем. За подобно състояние обикновено допринасял и стресът.

Но сега, тази вечер, Чарити изведнъж осъзна къде се крие истинската причина. Разбра кое, или по-точно — кой предизвиква тези пристъпи на паника. Казваше се Брет Лофтърс, собственик на „Спортни артикули Лофтърс“ — едър, доста по-висок от метър и осемдесет. На тридесет години все още имаше тяло на студентска футболна звезда, какъвто всъщност беше някога. Блондин, с кафяви очи, той излъчваше интригуваща привлекателност по един старомоден начин, малко като герой от уестърните. И на всичкото отгоре жънеше огромни успехи. Наистина симпатичен мъж.

Чарити го харесваше, но не го обичаше. Не допускаше някога да го обикне. И нещо по-лошо: имаше силно предчувствие за идеалното сходство между доведената си сестра Мередит и сговорчивия, добронравен Брет. Появилите се напоследък пристъпи на паника не бяха туширали напълно почти легендарната ѝ интуиция.

За нещастие не Мередит, а Чарити щеше да обяви тази вечер годеща си с наследника на империята Лофтърс.

Сливането представляваше делово начинание, но и личен съюз. След няколко седмици предстоеше „Спортни артикули Лофтърс“ да се присъедини към веригата универсални магазини, собственост на семейство Труит; щяха да образуват „Труит-Лофтърс“.

Новата компания се очертаваше като една от най-големите в северозападната част на страната. Ако всичко вървеше добре, през следващите две години щеше да обсеби вълнуващия пазар на западното крайбрежие.

Заради семейството и отговорността пред бизнеса, с които се нагърби от толкова млада, Чарити се готвеше да се омъжи за човек, причиняващ пристъпите ѝ на паника всеки път щом я вземеше в прегръдките си.

Знаеше, че Брет няма никаква вина за масивното си телосложение и нейното чувство за клаустрофобия, когато я целува. Проблемът си бе неин. Трябваше да го разреши сама.

Отговорността ѝ изискваше и разрешаването на проблеми. Страшно я биваше за такива работи. Хората очакваха от нея да ръководи и да се справя с всяка възникнала кризисна ситуация.

Ръцете на Чарити изтръпнаха. Въобще не успяваше да вкара въздух в дробовете си. Щеше да припадне тук и сега, пред някои от най-влиятелните и мощни хора от северозападното крайбрежие.

Представи си унизителната гледка как се свлича по лице върху персийския килим, заобиколена от развеселени приятели, делови партньори, конкуренти, съперници и, най-лошото — пред някои изтъкнати представители на местните медии.

— Чарити?

Сепна се, като чу името си. Извърна се — червените поли на роклята се завихриха около глезените ѝ; тя погледна нагоре към очите на доведената си сестра Мередит.

Те бяха много високо над нея.

Двадесет и девет годишна, Чарити бе пет години по-възрастна от Мередит, но на ръст едва надхвърляше метър и шестдесет. Дори седем сантиметровите токове на червените ѝ обувки, специално подбрани за случая, не я изравняваха с високата метър и седемдесет и пет Мередит, впрочем също на токчета.

Мередит, подобна на статуя с великолепно грива от червеникаворуси коси, представляваше вълнуваща гледка. Особено в официален тоалет, както тази вечер. На никого, помисли си Чарити, дрехите не стоят така, като излети, както на доведената ѝ сестра.

Мередит успешно би изкарвала прехраната си като професионален манекен. Докато учеше в колежа дори бе участвала в модни ревюта за веригата магазини на „Труит“, но уменията, талантите и привързаността ѝ към семейния бизнес я отведоха направо в управителния съвет.

— Добре ли си? — попита Мередит и зелените ѝ нефритени очи се присвиха загрижено.

— Разбира се. — Чарити се огледа бързо наоколо. — Дейвис тук ли е?

— Разговаря с Брет при бара.

Понеже не можеше да види над главите на хората, Чарити се опита да погледне през пролуките в тълпата. Успя да зърне доведения си брат.

Дейвис, година и половина по-голям от Мередит, беше със седем сантиметра по-висок от същинската си сестра. Дълбоко вроденото му чувство за търговия на дребно и безкрайният му ентузиазъм за

преуспяването на веригата „Труит“ определиха житейския му път. Чарити долови способностите му още в самото начало. Преди шест месеца реши да пренебрегне хленчещите обвинения в семейственост и го издигна на поста заместник — президент на компанията. Бизнесът, в края на краищата, беше семеен. Самата тя стана президент на необичайно млада възраст.

Косите на Дейвис имаха същия интригуващ нюанс като на сестра му; приличаха си и по светлозелените очи. Цветовете и ръстът идваха от Флечър Труит, пастрока на Чарити.

Чарити бе наследила тъмнокестенявите си коси и лешниковите очи от майка си. Пазеше съвсем бегли спомени от родния си баща. Професионален фотограф, Самсън Лапфорд изоставил семейството си, когато Чарити била на три, за да обикаля света и да снима вулкани и джунгли. Загинал при инцидент — паднал в пропаст, докато се опитвал да заснеме от близо рядък вид папрат, която растяла единствено по склоновете на няколко планини в Южна Америка.

Всъщност за Чарити Флечър Труит бе единственият ѝ баща. Той се бе отнасял добре към нея. Заради него и майка си тя направи всичко по силите си, за да заеме достойно мястото му, откакто починаха преди пет години; да опази семейното наследство от пропиляване, за да го предаде на доведените си брат и сестра.

Тълпата леко се раздвижи и тя отново успя да зърне бара. Видя сияещите на приглушената светлина руси коси на Брет Лофтъс; в смокинга раменете му изглеждаха още по-широки от обикновено. Застанал с нехайна лекота до Дейвис, той приличаше на добър скандинавски бог.

Чарити потрепери. Всичкият кислород в помещението сякаш изчезна. Дланите ѝ се овлажниха още по-обилно — направо се опасяваше да ги допре до скъпия плат на роклята.

Дори до едрия Дейвис Брет изглеждаше огромен. На Чарити ѝ хрумна, че редица жени в помещението биха заменили кредитните си карти за „Труит“ срещу шанса да попаднат в обятията на Брет Лофтъс. За жалост тя не бе една от тях.

Реалността на събитията я накара да потрепери. С пронизваща сигурност внезапно осъзна неспособността си да преживее церемонията на годежа, нищо, че той щеше да увеличи наследството

на доведените си брат и сестра — олтарът, върху който пожертва последните пет години от живота си.

— Вероятно се нуждаеш от чаша шампанско, Чарити. — Мередит я хвана под ръка. — Хайде да отидем при Брет и Дейвис. Знаеш ли, напоследък се държиш малко странно. Според мен работиш прекалено. Сигурно усилията да комбинираш сливането на компаниите с подготовката на годежа ти дойдоха в повече. А сега предстои да се планира венчавката и меденият месец.

— Работя прекалено. — Обзелата я паника бе почти непоносима. Щеше да полудее, ако не излезе оттук. Искаше да избяга. — Да, да... Прекалено много. Трябва да си тръгна, Мередит.

— Какво? — Мередит се извърна към нея смаяна.

— Веднага.

— Успокой се, Чарити. Какви ги приказваш? Не можеш просто да избягаш. Какво ще си помисли Брет? Да не говорим за всички поканени.

Чувството за вина и неизменното съзнание за дълг обзеха Чарити. Съюзени в едно, те се бореха с пристъпа ѝ на паника в продължение на няколко секунди и дори успяха да вземат връх.

— Права си — съгласи се Чарити задъхано. — Няма как да избягам веднага. Трябва да обясня на Брет.

Сега вече Мередит изглеждаше истински разтревожена.

— Какво да обясниш на Брет?

— Не мога да направя това. Опитвах, Бог ми е свидетел, опитах. Повтарях си, че е редно да постъпя така заради всички. Но не е правилно. Брет е прекалено симпатичен и не го заслужава.

— Какво да заслужава? Чарити, говориш безсмислици.

— Трябва да му кажа. Надявам се да ме разбере.

— Не е ли по-добре да се уединим някъде и да го обсъдим? — попита Мередит трескаво. — Какво ще кажеш за дамската тоалетна?

— Не смятам, че е нужно. — Чарити разтърка чело. Не успяваше да се концентрира. Като газела на водопой тя постоянно се оглеждаше наоколо да не се появят лъвове. — Ако извадя късмет, няма да ми призлее, преди да изляза оттук.

Само благодарение на волята си — воля, закалена в огъня, когато пое юздите на западащия семеен бизнес с веригата универсални магазини — Чарити се пребори с паниката. Проби си път през тълпата

и се насочи към бара. Все едно вървеше между две редици хора, които я бият с пръчки за наказание.

При измъкването ѝ от тълпата Брет и Дейвис се извърнаха едновременно към нея. Дейвис ѝ се ухили братски за поздрав и вдигна чашата си с вино, сякаш ще произнася тост.

— Крайно време беше да се появиш, Чарити — кимна той. — Чудех се дали не си се забавила в офиса.

Брет ѝ се усмихна ласкаво.

— Изглеждаш прекрасно, мила. Готова ли си за голямото съобщение?

— Не — изтърси Чарити направо. Спря пред него. — Брет, страшно много съжалявам, но няма да успея да го направя.

Брет се намръщи.

— Нещо не е наред ли?

— Аз. Не съм подходяща за теб. Нито пък ти за мен. Ужасно те харесвам. Страхотен приятел си и от теб щеше да излезе чудесен бизнес партньор, но не мога да се омъжа за теб.

Брет премигна. Дейвис я погледна с увиснало чене. Очите на Мередит се разшириха от шока. Чарити си даваше бегла сметка за тишината, настъпила сред застаналите наблизко гости. Започнаха да се извърщат глави.

— Господи, ще бъде по-ужасно, отколкото си представях — прошепна Чарити. — Страшно съжалявам, Брет. Ти си чудесен мъж. Заслужаваш да се ожениш по любов и със страст, а не заради приятелство или делови изгоди.

Брет бавно остави чашата си.

— Не разбирам.

— И аз не го разбирах досега, Брет. Не мога да се сгодя за теб. Няма да е честно за нито един от двамата ни. Не се обичаме. Ние сме приятели и делови партньори, но не е достатъчно. Не съм в състояние да го направя. Мислех, че ще мога, но съм грешила.

Никой не пророни думичка. Всички в помещението гледаха към Чарити; пронизващо. Отново я обзе паника.

— Господи, трябва да се измъкна оттук. — Извърна се, но откри, че Мередит е застанала на пътя ѝ. — Пусни ме. Моля те.

— Чарити, това е лудост. — Мередит я хвана за рамото. — Не можеш да избягаш така. Защо не искаш да се омъжиш за Брет? Той е

идеален. Чуваш ли ме? Идеален.

Чарити едва дишаше. Трепереше, шокирана от собствените си действия, но неспособна да се отдръпне от ръба. Дяволска смес от чувство за вина, гняв и страх я изгаряше отвътре.

— Той е прекалено едър. — Разпери безпомощно ръце в отчаян жест. — Нима не виждаш? Не мога да се омъжа за него, Мередит. *Той е прекалено едър.*

— Полудя ли? — Мередит леко разтърси Чарити. — Брет е великолепен, чудесен мъж. Ти си най-щастливата жена на света.

— Ако го намираш за толкова дяволски великолепен, защо ти не се омъжиш за него?

Чарити, ужасена, че изгуби контрол над нервите си, се освободи от ръката на сестра си и се впусна право сред тълпата.

Гостите, зяпнали от смайване, отстъпиха настрана, за да ѝ направят път. Чарити хукна по персийския килим и изскочи от салона.

Не се спря в меко осветеното, старомодно фоайе на клуба. Изуменият портиер я видя да се задава и се втурна да ѝ отвори вратите. Мина забързано край него и се спусна по стъпалата, несигурно балансирайки върху седем сантиметровите си токчета. Озова се на тротоара пред клуба, останала без дъх.

В топлата лятна вечер часовникът показваше пет минути след осем. Последните слънчеви лъчи все още огряваха центъра на Сиатъл. Зърна такси, паркиращо до бордюра.

Задната врата на колата се отвори. Чарити разпозна слизащата двойка на средна възраст. Джордж и Шарлот Трейнър — делови познати. Поканени гости. Важни личности.

— Чарити? — Джордж Трейнър я погледна озадачен. — Какво става?

— Извинявайте, таксито ми е нужно. — Чарити мина край семейство Трейнър и се настани на задната седалка. Затръшна вратата. — Тръгвайте.

Шофьорът сви рамене и потегли.

— Накъде?

— Където и да е. Не ме интересува. Само карайте. Моля ви. — Отнякъде в съзнанието ѝ изплува образът на океана. Свобода.

Спасение. — Не. Почакайте. Знам къде искам да отида. Закарайте ме на брега.

— Готово.

Няколко минути по-късно Чарити стоеше в края на един от туристическите кейове, вдаден напред от оживения вълнолом на Сиатъл. Бризът от залива Елиът развя полите на червената ѝ копринена рокля и изпълни гърдите ѝ. Най-послед дишаше без затруднение. Поне засега.

Остана там, стиснала парапета, дълго време. Най-сетне слънцето залезе зад планината Олимпик, озарявайки за кратко небето с огнени багри. Чарити се насили да застане с лице към действителността.

На двадесет и девет годишна възраст се чувстваше прегоряла.

В момент, когато другите започваха да изграждат кариерата си и увеличаваха темпото, тя затъваше, догаряйки. У нея вече не бе останало нищо, което да даде на семейния бизнес. Не можеше да се върне в президентския кабинет на веригата универсални магазини „Труит“. Самата мисъл отново да стъпи в собствения си офис ѝ се струваше чудовищна.

Изморено затвори очи — сякаш се бранеше от обземащото я чувство за вина и срам. Беше почти непоносимо. В продължение на пет дълги години — откакто майка ѝ и баща ѝ загинаха под лавина, докато караха ски в Швейцария — тя се бе старала да се справя с изискванията на отговорността, която наследи.

Направи всичко да спаси наследството на доведените си брат и сестра и да го съхрани за тях. Ала днес достигна предела на вътрешните си сили.

Не бе в състояние да се върне в „Труит“ — корпорацията, която всъщност никога не бе желала да ръководи. Не можеше да се върне и при Брет Лофтъс, чиято мечта прегръдка пробуждаше в душата ѝ паника.

Трябваше да избяга, иначе щеше да полудее.

Да полудее.

Чарити се загледа в тъмните води на залива — чудеше се дали това е състоянието, което предишното поколение определяше като нервен срив.

ПРОЛОГ: ЕЛАЙЪС

Между възмездието и дълбоките води има много общо.

Един мъж може да бъде повлечен надолу и от двете, преди да си даде сметка за истинската опасност.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Елайъс Уинтърс се загледа в лицето на мъжа, когото възнамеряваше да унищожи, и най-после прозря истината. С шокиращо убийствена яснота установи, че е пропилял няколко години от живота си да планира съвършено неудовлетворяващо го възмездие.

— Е, Уинтърс? — Тежките черти на Гарик Кийуърт бяха замръзнали от раздразнение и нетърпение. — Ти настоя за тази среща. Имал си за обсъждане въпроси, отнасящи се до компанията ми в Тихия океан.

— Да.

— Дай да ги чуя. Ти можеш да си позволиш цял ден да си клатиш краката, но мен ме чака работа.

— Не мисля да ти отнемам много време.

Елайъс погледна към тънкия плик, който носеше със себе си.

Съдържанието на информацията в невзрачния плик целеше да осакати, а евентуално и смъртоносно да нарани „Кийуърт интернешънъл“. Представляваше кулминацията на тригодишно прецизно планиране, безкрайни нощи, прекарани в изучаването на разнообразни данни, несметни часове на предпазливи маневри и манипулации.

Най-после всичко си дойде на мястото.

Имаше шанс през следващите няколко седмици голямата спедиторска фирма, известна по цялото тихоокеанско крайбрежие като „Кийуърт интернешънъл“, да бъде поставена на колене заради съдържашката се в плика информация. Компанията вероятно никога нямаше да се съвземе от огромния пожар, който Елайъс се готвеше да запали.

Елайъс изучаваше опонента си с тренираното търпение и дисциплина, развити в съзнанието му от шестнадесет годишна възраст. Знаеше, че „Кийуърт интернешънъл“ е най-важното нещо в живота на Гарик Кийуърт.

Съпругата на Кийуърт го напусна преди години. Така и не си даде труда да се ожени отново. Отчужди се и от сина си Джъстин, който се бореше да изгради сам конкурентна спедиторска фирма тук, в Сиатъл. Каквито и приятели да имаше Кийуърт, тези типове щяха да изчезнат мигом, дочуеха ли нещо за финансовите му затруднения. Не би намерил утеха дори в прочутата си колекция от резбовани фигури, събирани из Тихоокеанските острови. Елайъс знаеше, че те не представляват никакъв интерес за Кийуърт — трупаше ги само заради престижа, който му даваха.

Единственото творение на Кийуърт бе компанията. С монументалната арогантност на древен фараон той бе изградил своя пирамида — съкровищница от богатства, върху чийто връх седеше сам.

Но Елайъс успя да разхлаби някои опорни камъни, крепящи масивната тежест на Кийуъртовата пирамида. Сега му оставаше да осигури начин тъмните води на възмездието да потекат, като запази в тайна съдържанието на малкия плик още няколко седмици.

В момента трябваше просто да излезе от офиса на Кийуърт. Беше толкова елементарно.

— Разполагаш с пет минути, Уинтърс. Казвай каквото ще казваш. Съвещанието ми започва в единадесет и половина.

Гарик се облегна върху тапицирания със сива кожа масивен стол. В месестата си ръка премяташе скъпа инкрустирана писалка.

Ръката ни най-малко не подхожда на елегантната писалка, помисли си Елайъс. Всъщност самият Гарик Кийуърт не се вписваше хармонично в собствения си офис. Беше твърде груб за изтънчената елегантност, плод на високоплатено дизайнерско умение.

Беше някъде към средата на петдесетте, с едра, тромава фигура; дори ушитият по поръчка костюм не успяваше да прикрие дебелия му врат.

Елайъс срещна острия хищен поглед на Гарик. Толкова просто щеше да го срине, сега, когато всяка фигура по шахматната дъска си е на мястото.

— Нямам нужда от пет минути — отвърна Елайъс. — Една-две са предостатъчно.

— Това пък, по дяволите, какво значи? Уинтърс, престани да ми губиш времето. Съгласих се да те приема единствено заради репутацията ти.

— Знаеш кой съм?

— Да, по дяволите. — Гарик остави писалката. — Основен играч в търговията по Тихоокеанското крайбрежие. Всички в Сиатъл, които са на международния пазар, го знаят. Имаш договори и връзки с много места из Тихия океан, където никой друг не е в състояние да стъпи. Известни са ми и големите ти успехи, като консултираш инвеститори. — Гарик леко присви очи. — И се говори, че си малко странен.

— Това горе-долу добре описва живота ми. — Елайъс стана. Постави плика внимателно върху лъскавата повърхност на широкото бюро. — Погледни вътре. Според мен съдържанието ще ти се стори... — направи пауза и се наслади, преди да произнесе следващата дума с видимо веселие: — ... поучително.

Без да чака отговор, се извърна и тръгна към вратата. Озарението, че Хейдън Стоун се бе оказал прав, го поглъщаше като ледените води на бездънно езеро. Години бяха безвъзвратно загубени. Години, които никога нямаше да бъдат върнати.

— Какво е това? — изрева Гарик в момента, когато Елайъс стигна до вратата. — Какви игрички си играеш? Нали имаше да ми казваш нещо важно за деловите ми операции в Тихия океан?

— Всичко е в плика.

— По дяволите — хората са прави да твърдят, че си особен.

Елайъс дочу шума от разкъсване на хартия. Хвърли поглед назад през рамо и видя как Гарик извади от плика документа от пет листа.

— Бих искал да знам само едно.

Гарик не му обърна внимание. Свъси вежди и погледна първата страница. Гняв и озадачаване изкривиха едрите му черти.

— Какво знаеш за деловите ми връзки с Крой и Зилър?

— Всичко — увери го Елайъс.

Беше наясно, че Кийуърт още не е осъзнал значението на онова, което държеше в ръце, но не след дълго и това щеше да стане.

— Та това, по дяволите, е поверителна информация. — Гарик вдигна глава и изгледа Елайъс така както бик се взира в матадор. — Нямах никакво право да притежаваш информация за тези договорни отношения.

— Помниш ли човек на име Остин Уинтърс? — попита Елайъс тихо.

— Остин Уинтърс? — Изненада, а после и дълбока умора се появи в очите на Гарик. — Някога познавах един Остин Уинтърс. Преди двадесет години. Работеше навън, из Тихия океан. — Погледът му стана по-суров, очевидно досетил се нещо. — Не ми казвай, че си му роднина. Изключено е.

— Аз съм негов син.

— Не е възможно. Остин Уинтърс нямаше съпруга.

— Родителите ми се развели две години преди баща ми да се премести на остров Нихили.

— Но никой никога не е споменавал за момче.

Фактът, че баща му дори не е говорил за него пред приятелите си и деловите си партньори му подейства като удар. Благодарение на дисциплината, придобита след дълга практика, Елайъс прикри въздействието на прякото попадение, което Гарик неволно му нанесе.

— Имаше син. Бях на шестнадесет, когато ти извърши саботажа в самолета на баща ми. Пристигнах на Нихили в деня, след като извадиха отломките. Ти вече беше напуснал острова. Отне ми много време, за да науча истината.

— Не можеш да ме обвиняваш за смъртта на Остин Уинтърс. — Гарик стана, а червендалестото му лице не спираше да се криви. — Нямах нищо общо с катастрофата.

— Прерязал си маркучите за гориво с пълното съзнание, че ще минат месеци докато се набавят нови от континента. Знаел си, че татко разполага само с един самолет и осуетяването на полетите ще му попречи да изпълни договорите си по транспортирането на товарите. Било ти е ясно, че бизнесът му ще рухне, ако не работи няколко седмици.

— Това са куп лъжи. — По месестите бузи на Гарик се разля руменина. — Не си в състояние да докажеш нищо.

— Не ми е необходимо да го доказвам. Знам какво е станало. Старият механик на татко те е видял да излизаш от хангара сутринта, когато са открили проблема с маркучите. Искал си да присвоиш новите договори на баща ми за превозване на товари и най-лесният начин е бил като му попречиш да изпълни сроковете за доставка.

— Остин въобще не трябваше да излита през онзи ден. — Ръцете на Гарик се свиха в огромни юмруци. — Самият механик го уведоми, че самолетът не е годен за полет.

— Татко позакърпил маркучите и рискувал, защото от въпросните договори зависело много. Бил изправен пред заплахата да загуби целия си бизнес, ако не изпълни доставките. Но маркучите се пропукали, когато „Чесна“-та се намирала на сто и петдесет километра от сушата. Татко не е разполагал с никакъв шанс.

— Вината не е моя, Уинтърс. Никой не е заставял Остин с пистолет да се качи в старата, разнебитена „Чесна“ през онзи ден.

— Изучавал ли си някога естеството на водата, Кийуърт?

— Какво общо има водата с цялата история?

— Тя е доста необичайно вещество. Понякога е невероятно бистра и увеличава всичко видяно през нея. В момента гледам през такава вода. Виждам те „седнал на пирамида, изградена върху развалините от татковата Чесна“, която лежи на океанското дъно.

Очите на Гарик се разшириха.

— Ти си луд.

— Отломките от самолета започват да се разпадат на части, нали? В края на краищата цялата конструкция ще се срине под теб. И когато това стане, пирамидата ти ще рухне, а ти ще потънеш в океана, точно както баща ми.

— Значи приказките са верни — ти наистина си луд.

— Но сега виждам, че не се налага да ускорявам процеса. Всичко ще стане по реда си. Чудя се защо ми бе нужно толкова време, за да го прозра.

Гарик имаше вид на човек, раздиран между бяс и смайване.

— Нямам нужда от подобни глупости. Нито от теб. Изчезвай от офиса ми, Уинтърс.

— Когато прочетеш документа в ръцете ти, Кийуърт, ще осъзнаеш колко близко всъщност си до провала. Реших да не саботирам тихоокеанските ти сделки така както ти постъпи със самолета на баща ми. Интересно е да се види какво ще направиш с предоставеното ти помилване. Дали ще си помислиш, че съм проявил слабост? Че не съм имал куража да изпълня плана си? Или ще погледнеш във водата и ще съзреш загниващите основи, върху които си изградил империята си?

— Изчезвай оттук, преди да съм извикал охраната!

Елайъс напусна луксозния офис и затвори вратата след себе си.

Взе асансьора до фоайето, излезе навън и спря на Четвърто авеню. Беше последната седмица на юли. В Сиатъл валеше.

Извърна се и тръгна надолу по тротоара. Отражението му го зяпаше от витрините на магазините.

През обливащата го болезнено прозрачна вода ясно виждаше миналото. Ала сивите морета — скривалище на собственото му бъдеще — бяха мътни и неясни. Беше възможно в неотбелязания на картата океан да не е останало нищо стойностно, което да дири.

И все пак трябваше да започне търсенето. Не разполагаше с друг избор. Днес най-последно си даде сметка, че алтернативата е забравата.

Без съзнателно да избира посока, сви на ъгъла и пое по Медисън стрийт към океана. Докато се взираше в залива Елиът, взе решение.

Ще започне новия си живот, като приеме наследството, оставено му от Хейдън Стоун: кей, известен с името Крейзи Отис — Лудия Отис — и сувенирното магазинче, наречено „Галисмани и дрънкулки“. И двете се намираха в северната част на щата в градчето Уиспъринг Уотърс.

1.

Само най-проницателният наблюдател долавя дълбоките скрити места в морето на живота на друг човек. И само припрените или истински смелите дръзват да надникнат в тези дълбоки тайни.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Той изчакваше в сенчестото дъно на слабо осветения магазин: търпелив паяк, застинал в паяжината си. Нещо в неговата неподвижност накара Чарити да повярва, че ще чака колкото е необходимо, та плячката му да се приближи достатъчно.

— Господин Уинтърс?

С тефтер в ръка Чарити се поколеба пред прага на отворената врата и се вгледа в мрачната вътрешност на „Талисмани и дрънкулки“.

— Госпожо Труит. — Гласът на Елайъс долетя от тъмнината зад касовия апарат. — Моля влезте. Имах предчувствие, че рано или късно ще се появите.

Той бе заговорил тихо от далечния край на пещерата каквато всъщност представляваше старият пристанищен склад, но Чарити чу всяка дума. Тръпка от смесица между интерес и тревога премина през нея. Гласът му, дълбок като океана, я примамваше по същия опасен начин. Тя пристъпи напред предпазливо и се постара да отпъди от себе си обзелия я странен интерес. Тук съм по работа, напомни си тя.

— Съжалявам за безпокойството — започна припряно тя.

— Няма проблем.

— Аз съм съдържателката на „Шепоти“ — книжарничката в другия край на кея.

— Знам.

Тази най-обикновена дума съдържаше необикновено качество. На Чарити ѝ се стори, че я претеглят. Спря за миг, усетила несигурност.

При колебание действай като висш административен началник, заповяда си тя. Напусна напрегнатия, състезателен свят на големите корпорации преди година, но все още знаеше как да призове предишните си умения при необходимост. Беше важно незабавно да овладее положението. Прочисти гърлото си.

— Като президент на Асоциацията на продавачите от кея Крейзи Отис искам да се възползвам от възможността и да ви кажа „Добре дошъл“ в нашата малка група — заяви тя.

— Благодаря.

Елайъс Уинтърс не беше особено впечатлен. От друга страна трябваше да се признае, че не изглеждаше и безразличен. Имаше нещо необикновено спокойно в плътния кадифен глас. Тя се запита дали се е нагълтал с успокоителни, но прецени, че е малко вероятно. Никой, натъпкан с успокоителни, не би излъчвал тази едва доловима сила при така небрежно произнесени думи.

Тя направи крачка напред. На пода изскърца дъска. В настъпилата след това тишина съвсем ясно се чуваше гальовното плискане на вълните под стария кей. Следващата крачка изтръгна от старото дюшеме призрачен стон. Във въздуха танцуваха молци.

Всяко влизане в „Талисмани и дрънкулки“ ѝ навяваше мисли за обитавани от призраци къщи и стари гробища. Както от време на време бе обръщала внимание на предишния собственик Хейдън Стоун, малко почистване и подходящо осветление щяха да свършат чудеса в магазинчето.

Елайъс стоеше зад тезгяха, без да помръдва, сякаш забулен от оскъдната светлина на слабите крушки и тесните прозорчета високо горе в стените. Не виждаше ясно лицето му. Всъщност — едва го различаваше от силуета на поставената зад тезгяха антикварна машина, предсказваща бъдещето.

Елайъс Уинтърс отвори вратите на „Талисмани и дрънкулки“ преди три дни, в понеделник, на първи август. До този момент само го бе зървала набързо, докато идваше или си отиваше по централната алея между магазинчетата на кея. В съзнанието ѝ се бяха запечатали образи, които я интригуваха и събуждаха любопитството ѝ.

Поради някаква причина остана доволна от сравнително не много високата му фигура — малко под метър и осемдесет. Доста приятни размери за мъж, помисли си Чарити. А и не беше набит. Притежаваше обаче обезпокояваща тънка аура от елегантна сила.

Всеки път, когато го виждаше, той носеше тъмен пуловер с дълги ръкави и джинси, запасани през кръста с нещо, наподобяващо кожена лента. Почти черните му коси бяха малко по-дълги от приетото за мъж, очевидно достигнал средата на тридесетте.

Предишния ден Чарити бе възложила на Нюлин Одел — продавач в магазина ѝ — задачата да пробута Крейзи Отис, противния папагал на Хейдън Стоун, на новия собственик на „Талисмани и дрънкулки“. Инструктира Нюлин да обясни на нищо неподозиращия Уинтърс, че Крейзи Отис се нуждае от старата, позната обстановка. Отчасти това отговаряше на истината. Отис изпадна в сериозна депресия, когато Хейдън не се завърна от последното си пътуване до Сиатъл. Именно Чарити пое грижата да помогне на неблагодарната птица да се съвземе след загубата.

Със затаен дъх проследи как Нюлин пое полека по алеята на кея, за да предаде Крейзи Отис в клетката му. Очакваше Елайъс да откаже да поеме отговорността. Но за нейно искрено облекчение Нюлин се завърна с празни ръце.

По отношение на Елайъс Нюлин се задоволи единствено с краткия коментар, че е „малко странен“. Нюлин определено бе лаконичен млад човек. За щастие умееше да продава книги и списания.

— Искам да поговоря с вас и по някои делови въпроси, които имат отношение към нас тук, на кея — продължи Чарити наперено.

— Желаете ли чаша чай?

— Чай?

— Току-що приготвих цял чайник. — Елайъс постави върху плота две тумбести чаши без дръжки. — Много хубав китайски чай. Магазинът на Аберуик за чай и подправки в Сиатъл го внася специално за мен.

— Аха... — Чарити не познаваше мъже, които пият чай. Всичките ѝ познати в Сиатъл пиеха или еспресо, или кафе с мляко. Тук предпочитаха обикновеното кафе. Или поне го предпочитаха, докато Бея Хатфилд — собственичката на кафенето през няколко врати надолу по кея — не инсталира първата в градчето машина за еспресо

преди три месеца. — Да. Благодаря. С удоволствие ще изпия една чаша.

— Елате тук отзад при мен — отекна плътният глас в магазина, приличащ на пещера.

С известно чувство на неудобство, сякаш е малко момиче, Чарити прекоси претъпкания магазин. Елайъс като че ли беше сам. Огледа се, за да се увери, но определено нямаше клиенти, които да нарушават тишината, напомняща гробница. Смръщи вежди. Нещата бяха точно такива, каквито и по времето, когато Хейдън Стоун стопанисваше „Талисмани и дрънкулки“.

Магазинът за сувенири и какво ли още не остана затворен два месеца. Хейдън бе отскочил до Сиатъл, където се беше сринал от сърдечен удар. Някакъв неизвестен негов познат в града организираше скромното му погребение. Всичко приключило, преди Чарити или друг от съдържателите на магазинчетата по кея да научат за кончината на странния хазяин.

Несъмнено, Хейдън щеше да липсва на тълпата от кея Крейзи Отис. Беше малко необикновен, но и състрадателен стопанин.

Никой никога не го опозна достатъчно добре. Хейдън живееше в собствен свят, откъснат и отдалечен от хората наоколо, ала никога не се държеше грубо или недружелюбно. Всички го възприемаха като безобиден ексцентрик.

Смъртта му обаче заплашваше да доведе търговците от магазинчетата по кея до финансова катастрофа. Това събуди задрямалите от месеци инстинкти на висш администратор у Чарити. Като пеперуда тя се измъкна от какавидата си и разпери криле, за да им позволи да изсъхнат на слънце. Твърдо реши да отклони бедствието, преди то да сполети новооткритите ѝ приятели.

Плановете ѝ предвиждаха съдържателите на магазините да образуват единен фронт. Следователно трябваше да убедят новият стопанин на „Талисмани и дрънкулки“ да се включи в програмата.

Тя тръгна решително по пътеките между безредно претъпканите рафтове. През тесните, разположени високо в стената прозорци, в помещението, замъглено от наслоилата се през годините мръсотия по стъклата, проникваше оскъдна слънчева светлина.

Чарити сбръчка нос при вида на дебелия слой прах, затрупал всевъзможните стоки по маси и рафтове. Остана смаяна — новият

собственик не си бе дал труда дори да почисти. Предметите продължаваха да лежат на купчини в пълен безпорядък.

Върху един от рафтовете имаше чудновати дялкани фигури; плетеница от месингови звънчета и свирки преливаха от поставен наблизко кашон; малки, облечени в пъстри дрехи кукли с екзотично изрисувани лица едва се побираха в някаква кутия; пластмасови маски я гледаха от стените. На плота под тях се виждаха разпръснати писалки със симпатично мастило и главоблъсканици, съставени от вплетени едно в друго метални търкалца.

Така изглеждаше целият магазин. Дрънкулки и вносни стоки от цял свят препълваха рафтовете на „Талисмани и дрънкулки“. Ръчно плетени кошници от Филипините стояха до ято механични буболечки — играчки, произведени в Хонконг; умалени модели пластмасови динозаври, направени в югоизточна Азия, деляха полица с гумени червеи, изработени в Мексико. Виждаха се купчини евтини гривни, музикални кутии, пластмасови военни медали и изкуствени цветя. Повечето от нещата изглеждаха така, сякаш стояха на местата си от години.

Стоката, която се продаваше в прашния магазин, би могла да бъде описана с една-единствена дума, прецени Чарити. И тази дума беше боклуци. Новият собственик ще трябва да прояви повече енергия и ентузиазъм, ако възнамерява да съживи наскоро придобития си дребен бизнес. Отбеляза си на ум да му подари за „Добре дошъл“ пръчка с пера за бърсане на прах. Вероятно щеше да схване намека.

Чарити никога не разбра как Хейдън Стоун успява да се препитава от „Талисмани и дрънкулки“ или от наема, който събираше от магазинерите от кея. Той живееше изключително скромно, но дори ексцентриците трябваше да плащат данъци и да си купуват храна. Най-накрая стигна до заключението, че разполага с доходи от други източници.

— Нямам нито мляко, нито захар — обади се Елайъс.

— Няма нищо — увери го Чарити припряно. — Пия чая си чист.

— И аз. Хубавият чай трябва да е прозрачен като езерна вода.

Коментарът му пробуди спомени.

— Хейдън Стоун твърдеше същото.

— Нима?

— Да. Непрекъснато изричаше някакви дзен-мъдрости за водата.

— Дзен?

— Нали разбирате — по подобие на дзен. Веднъж ми спомена, че изучава като ученик някаква древна философия, забравена почти от всички. За нея знаел само още един човек, който също я изучавал.

— Хейдън беше повече от ученик. Той беше майстор.

— Познавахте ли го?

— Да.

— Ясно. — Чарити си наложи да пристъпва по-уверено. Държеше големия тефтер пред гърдите си като талисман; насили се да се усмихне — както се надяваше — лъчезарно. — Е, да се захващаме за работа. Съзнавам с колко малко време сте разполагали, за да се установите тук, на кея, но за жалост проблемът с наемите не търпи отлагане.

— Проблемът с наемите ли?

— Ние, търговците от магазините, решихме да се обединим, за да се справим с новия наемодател — корпорацията „Фар сийз“. Бихме искали да се присъедините към нас. Ще бъдем далеч по-силни при воденето на преговорите, ако се явим единни.

С изненадващо точно, плавно движение, Елайъс вдигна обикновено пръстено чайниче.

— За какво възнамерявате да се обърнете към „Фар сийз“?

— Да поднови наемните ни договори. — Чарити гледеше очаровано как Елайъс налива чая. — Кеят, вероятно знаете, беше притежание на Хейдън Стоун, бившият собственик на този магазин.

— Знам това.

Слънчев лъч се процеди през един от прозорците и премина по дясната буза на Елайъс. Светлината позволи да се видят мъжествен, прав нос и подчертани скули.

Чарити сепнато си пое дъх и притисна още по-плътнo тефтера.

— Както подразбрахме, след смъртта на Хейдън Стоун собствеността върху кея автоматично е била прехвърлена на компанията „Фар сийз“.

Тихо изсъскване прекъсна Чарити; тя не продължи. Познаваше този звук. Хвърли бърз поглед към едрия, красиво обагрен папагал, кацнал нахално върху клон на изкуственото дърво зад тезгяха.

— Здравей, Отис — поздравя Чарити.

Крейзи Отис прехвърли тежестта си от единия впит в клона крак върху другия и сведе заплашително глава. Мънистените му очи бяха пълни със закана.

— Хе-хе-хе...

Елайъс изгледа птицата с интерес.

— Надушвам някаква враждебност тук.

— Винаги се държи така. — Чарити направи гримаса. — Знае, че ме влудява. И особено като се има предвид колко много направих за него, очаквах тази птица да прояви известна благодарност.

Отис отново изкряка.

— Прибрах го, след като Хейдън почина — уточни Чарити. — Беше изключително депресиран; стоеше безжизнен, не чистеше перата си, загуби апетит. Направо ужасно. Беше в такава лоша форма, че се страхувах да го оставям сам. През деня клюмаше на пръчка в офиса ми в задната част на магазина, а нощем държах клетката му в спалнята си.

— Благодарен ви е, убеден съм — отбеляза Елайъс.

— Ха! — възкликна Чарити. — Тази птица не знае значението на тази дума.

Крейзи Отис се придвижи по клона на дървото с тихо, но зловещо крякане.

— Не съзнаваш какъв късметлия си, Отис — продължи Чарити. — Никой друг на кея не желаше да се занимава с теб. Мнозина дори предложиха да те продадем на някой нищо неподозиращ турист. А един индивид, чието име няма да спомена, искаше да се обърне към активисти от Сдружението за правата на животните, та да те отведат. Аз обаче проявих прекалена мекушавост към теб и не го допуснах. Дадох ти подслон и храна. И какво получих в замяна? Постоянни гадни оплаквания и нищо друго.

— Хе-хе-хе...

Отис размаха леко крила.

— Успокой се, Отис. — Елайъс протегна ръката и почеса птицата по главата с дългите си пръсти. — Всяко задължение е в сила, докато не бъде изплатено. Ти си й длъжник.

Крейзи Отис измърмори нещо, но поне спря с врякането. Затвори очи и докато Елайъс го галеше по перата, замръзна в блажена поза.

— Невероятно — смая се Чарити. — Тази птица признаваше за равен единствено Хейдън Стоун. В остриите нокти на Крейзи Отис

всички други сме като стар вестник.

— Вчера Отис и аз дълго си поговорихме, след като Нюлин го донесе тук — обясни Елайъс. — Той и аз решихме, че ще си делим магазина.

— Това е огромно облекчение за мен. Да си призная, когато изпратих Нюлин да ви донесе омразната птица, очаквах да не я приемете. Ако трябва да сме честни, не носите отговорност за него. Не сте длъжен да се грижите и за папагала само защото взехте „Талисмани и дрънкулки“.

Елайъс я изгледа продължително.

— Вие също не носите отговорност за Отис, но сте го прибрали и през последните два месеца сте му осигурили дом.

— Нямаше как иначе да постъпя. Хейдън изпитваше силна привързаност към Отис, а аз харесвах Хейдън, независимо от малко чудатия му нрав.

— Фактът, че сте харесвали Хейдън не предопределя ангажимента ви да се погрижите за Отис.

— За жалост не е така — въздъхна Чарити. — По някакъв начин Крейзи Отис сякаш винаги е бил един от семейството ни тук, на кея. Особено неприятен роднина, признавам; бих предпочела да го заключа на тавана. И все пак — роднина. А нали знаете какво казват за роднините? Човек не ги избира. Приемаш ги такива, каквито са.

— Разбирам.

Елайъс престана да гали птицата и отново взе чайника.

— Не е задължително да го задържите, нали знаете? — обяви Чарити в прилив на пълна откровеност. — Той не е особено обична птица.

— Но както казахте, е част от семейството.

— Папагали като Отис живеят дълго. Ще ви виси на главата години наред.

— Съзнавам го.

— Добре тогава. — Чарити изпита облекчение. — Въпросът с Отис е уреден. А сега за положението с „Фар сийз“.

— Да?

— Всички наеми на кея трябва да бъдат уговорени отново преди края на септември. Днес е четвърти август. Налага се да действваме бързо.

— А какви точно действия възнамерявате да предприемете? — попита Елайъс и остави чайника.

— Както споменах, искаме да преговаряме с „Фар сийз“ в единен фронт.

Чарити сепнато си даде сметка, че се е заяпала в ръце му — интересни ръце, силни, пълни с впечатляваща, напълно мъжка грациозност.

— В единен фронт ли?

Елайъс забеляза как тя бързо вдига поглед от ръцете към лицето му.

— Точно така. Единен. — Видя, че очите му са с цвета на океана по време на буря: сурово, стоманено сиво. Пръстите ѝ се впиха в тефтера. — Възнамеряваме да се свържем с „Фар сийз“ веднага. Искаме да получим дългосрочни договори при разумни наеми, преди корпорацията да си даде, сметка какво става тук, в Уиспъринг Уотърс.

— А какво всъщност става тук? — Устните на Елайъс се извиха в лека усмивка. — Като изключим предстоящото пристигане на извънземни.

— Очевидно вече сте се срещнали с някои от Пътешествениците.

— Малко е трудно да не ги забележиш по улиците.

— Вярно. — Чарити сви рамене. — Те са като трън в очите на градската управа. Повечето смятат, че Пътешествениците придават лош вид на Уиспъринг Уотърс. Но както казва кметицата ни, каквото и да стане, сектата ще си тръгне в средата на август.

— Защо точно тогава?

— Не сте ли чули? — Чарити се ухили. — Гуендолин Пит, ръководителката на групата, е уведомила последователите си за пристигането на извънземните космически кораби в полунощ на петнадесети, за да отведат всички Пътешественици на дълга обиколка из галактиката. По време на въпросната обиколка те очакват да се наслаждават на изобилие от чист секс и философско просветление.

— Трудно е да се смесват двете, поне така съм чувал.

— Е, да, но извънземните очевидно са се усъвършенствали по проблема. Както се досещате, градската управа се надява през въпросната нощ да не се случи нищо. Пътешествениците ще разберат, че са измамани и ще напуснат Уиспъринг Уотърс рано-рано на шестнадесети сутринта.

— Моят опит ме е научил на друго. Хората са склонни да се самозалъгват дори когато са изправени пред ясни доказателства, че ги лъжат.

— Е, нито аз, нито другите на кея имаме нещо против някои от тях да се задържат в района — призна Чарити. — Повечето Пътешественици изглеждат симпатични, макар и малко наивни. Добри клиенти са. През последните два месеца направих луд удар с продажбите на книги за паранормални явления и заглавия, свързани с Ню ейдж.

Пътешествениците в дългите сини и бели туники с ярки препаски по главите представляваха вече обичайна гледка в малкия град. Гуендолин Пит и нейните последователи се появиха в началото на юли и паркираха караваните си на някогашния къмпинг — място с великолепен изглед.

Първоначално кметицата Филис Дартмур, подобно на останалите членове на градската управа, прояви открита враждебност към Пътешествениците, но след няколко безуспешни опита да ги накара да напуснат, изведнъж показа изненадващо примирение с новата ситуация. При всяка публикация на местния вестник, заклеяваща новодошлите като петно за района, тя напомняше, че култът вероятно ще се разпадне в средата на август.

— Пътешествениците наистина допринасят за местния колорит — отбеляза Елайъс и подаде една от чашите без дръжка на Чарити.

— Да, но не и за новия, по-изискан облик, който градът иска да си създаде, за да привлече туристи.

Чарити отпи от чая. Топлата течност се разля по езика ѝ. Стори ѝ се странно освежителна. В продължение на няколко секунди се наслаждаваше на вкуса в устата си. Този мъж наистина разбира от чай.

— Харесва ли ви? — попита Елайъс, наблюдавайки я изпитателно.

— Много е приятен. — Остави чашата върху плота. — Е, да се върнем към въпроса. Всъщност бъдещият облик на града ни кара да побързаме с договорите за наема.

— Продължавайте — насърчи я Елайъс и отпи от чая.

— Кметицата и градската управа биха искали да видят този кей превърнат в низ от бутици, галерии и антикварни магазинчета. Имат желание да привлекат по-високопоставена клиентела. За целта ще се

опитат да убедят собственика на кея да махне сега съществуващите магазинчета. Ние не сме особено модни, ако разбирате какво искам да кажа.

Елайъс огледа своя мрачен магазин.

— В общи линии схващам положението. Според вас „Фар сийз“ ще възприеме идеята на управата и ще ни изрита от тук?

— Естествено, „Фар сийз“ е огромна корпорация в Сиатъл. Управителният съвет се интересува само от печалбата. Преценят ли, че имат възможност да отдадат тези магазини срещу безбожно високи наеми, с радост ще се отърват от нас. Не е изключено дори да се решат да продадат кея.

— Какво знаете за „Фар сийз“?

— Не много — призна Чарити. — Очевидно представлява консултантска фирма, ангажирана с пазарите по Тихоокеанското крайбрежие. Преди две седмици всички получихме писмо от адвоката на Хейдън Стоун, с което ни уведомяваха, че новият наемодател е „Фар сийз“.

— Разговаряли ли сте с някого от „Фар сийз“?

— Засега не. — Чарити се усмихна мрачно. — Въпрос на стратегия.

— Стратегия ли?

— Стори ми се по-уместно, преди да предприемем нещо, да изчакаме пристигането на новия съдържател на „Галисмани и дрънкулки“.

Елайъс отново замислено отпи от чая.

— Значи на този етап действате единствено въз основа на предположения относно „Фар сийз“?

Безобидната критика я раздразни.

— Намирам предположенията за достатъчни. Като нов собственик на привлекателен от търговска гледна точка терен компанията, аналогично на всяка голяма компания в подобна ситуация, ще иска да си осигури най-високи печалби. Или ще приеме най-добрата оферта, ако реши да продаде кея.

— Когато човек изучава лицето на опонента си, отразено във водата, трябва да е сигурен, че водата е много, много бистра.

Чарити го погледна леко притеснена.

— Пак ми напомня изказване на Хейдън Стоун. Много близък приятел ли му бяхте?

— Да.

— Затова сте получили „Талисмани и дрънкулки“, предполагам.

— Да. — Очите на Елайъс бяха непроницаеми. — Завеща го на мен. Остави ми и къщурката си.

— Не ми е приятно точно аз да ви предупредя, господин Уинтърс, но няма да се радвате дълго на наследството си, не уредим ли въпроса с подновяване на наемните договори с „Фар сийз“. Сега вече, когато сте тук, трябва да действаме бързо. Има голяма вероятност някой от градската управа или Лейтън Пит, местният посредник при продажба на недвижими имоти, да се свърже направо с „Фар сийз“.

— Наричай ме Елайъс.

— Моля? — Поколеба се, а после се усмихна смутено: — Аз съм Чарити.

— Чарити. — Повтори името ѝ по същия начин, по който отпиваше от чая: все едно се наслаждава на вкуса му. — Необичайно име в наши дни.

— Не са много и хората, които се казват Елайъс — отвърна тя. — Е, ако ми дадеш няколко минути, ще ти обясня как смятаме да се справим с „Фар сийз“. Убедена съм, че тогава ще разбереш колко е важно да се присъединиш към нас.

Елайъс вдигна рамене с плавно изящно движение:

— В качеството си на нов собственик на „Талисмани и дрънкулки“ съзнавам колко е важно да се присъединя към вашия... как го нарече? А, да — единен фронт. Никога досега не съм участвал в единен фронт. Как точно действа?

Тя се усмихна доволно.

— Всъщност много просто. Аз съм президент на Асоциацията на продавачите от кея; затова ще водя преговорите с „Фар сийз“.

— Имаш ли опит с такива неща?

— На практика — да. Преди да се преместя тук, в Уиспъринг Уотърс, имах вземане-даване със света на корпорациите.

— Чарити Труит. — Любопитно пламъче се мерна в очите на Елайъс. — Ето защо името ми се стори познато. Не става ли въпрос за веригата универсални магазини „Труит“?

— Да. — Чарити инстинктивно изправи гръб. — И преди да кажеш каквото и да било друго, нека отговоря на всичките ти въпроси с три изречения: да, аз съм бившият президент на компанията; да, доведените ми брат и сестра сега ръководят бизнеса; и — да, възнамерявам да остана тук, в Уиспъринг Уотърс.

— Ясно.

— Макар вече да не се занимавам с ръководството на универсалните магазини „Труит“, не съм забравила наученото през годините, когато управлявах компанията. Ако се чувстваш по-подготвен от мен, с удоволствие ще ти отстъпя правото ти да водиш преговорите с „Фар сийз“.

— Убеден съм, че ти си най-подходящият човек за задачата — отвърна той тихо.

Умиротворена, Чарити постави тефтера на тезгяха.

— Извинявай, ако прозвучах малко войнствено. Просто решението ми да напусна „Труит“ миналото лято беше... комплицирано и трудно.

— Разбирам.

Тя го погледна изпитателно, но не можа да прецени дали е чул слуховете за разваления годеж и нервната криза. Прецени, че не е. Не показваше никакви признаци на любопитство или загриженост. Но, от друга страна, той въобще не демонстрираше никакви емоции. Реши да продължава нататък.

— Кеят е съблазнителна собственост — обясни тя. — Ще се наложи да воюваме, за да запазим магазинчетата си.

— Нещо ми подсказва, че ще постигнеш успех в подновяването на наемните договори.

— Благодаря за доверието. — Чарити погледна към Крейзи Отис. — Ако не успея, на всички ни ще се наложи да си търсим ново място. Това включва и теб, Отис.

— Хе-хе-хе...

Отис тръгна странично по клона и стигна края. Пусна се от изкуственото дърво и стъпи върху рамото на Елайъс.

Чарити трепна от спомена как Отис бе се катерил на нейното рамо. Елайъс сякаш не забеляза забиващите се дълги нокти в

тъмнозеления му пуловер.

— Още една чаша чай? — попита Елайъс.

— Не, благодаря. — Чарити погледна часовника си. — Ще се обадя във „Фар сийз“ днес следобед. Ще ми се да започна разговорите за наема още утре. Пожелай ми късмет.

— Не вярвам в късмета. — Изглеждаше замислен. — Потокът неизменно се влива в реката, а тя — в морето. Откъдето и да преминава водата по време на пътешествието си, тя е все същата.

Нюлин е прав, помисли си Чарити. Елайъс Уинтърс наистина е малко странен. Усмихна се учтиво:

— Добре. Пожелай ми тогава добра карма или нещо подобно. Нали всички сме заедно в лодката? Ако не се справя, всички от този кей ще сме го закъсали.

— Ще се справиш.

— Ето, такъв дух трябва да поддържаме. — Обърна се, готова да си тръгне. Със закъснение се сети за другата точка от дневния си ред. — Почти забравих. Ние, съдържателите на магазините, се събираме на кея в понеделник вечерта, след края на работния ден. Ти, естествено, също си поканен.

— Благодаря.

— Ще дойдеш ли?

— Да.

— Добре. Хейдън никога не идваше на събиранията ни. — Чарити хвърли поглед към бележките в тефтера. — Носим си и нещо за хапване. Ще приготвиш ли нещо за предястие?

— Стига някой да не възрази, че ще е без месо.

Чарити се засмя.

— Точно се готвех да ти кажа, че някои от нас сме вегетарианци.

Чарити изпита облекчение, когато бързо прекоси тъмните дебри на „Талисмани и дрънкулки“, и излезе на слънце. Мина енергично по широката алея между магазинчетата и влезе в чистото, добре осветено помещение на „Шепоти“.

Нюлин Одел вдигна поглед от купчината нови седмични списания — тъкмо се готвеше да ги подреди на рафта. Приличаше на човек, току-що завърнал се от погребение. Това бе нормалното изражение на Нюлин.

Беше слаб двадесет и четири годишен мъж. Козя брада и очила с телени рамки прикриваха отчасти тясното му лице. Чарити почти бе сигурна, че сам подстригва дългите си кафеникави коси: висяха на неравни кичури около ушите му.

— Как мина? — попита Нюлин обичайно лаконично.

Чарити спря до прага на малкия си офис; обзе я познатата вълна от симпатия към Нюлин. Нае го преди месец, когато цъфна изневиделица и я попита дали предлага работа. Беше пристигнал в Уиспъринг Уотърс, за да е близо до приятелката си — млада жена на име Арлин Фентън, присъединила се към Пътешествениците. През свободното си от работа в „Шепоти“ време се опитваше да склони Арлин да се махне от сектата.

Поради провала на мисията си да влее здрав разум у Арлин, Нюлин прие стоическото решение да изчака края на историята. Надяваше се на петнадесети август Арлин най-после да разбере, че е била увлечена в една измама.

Чарити искрено се надяваше да се окаже прав. Намираше привързаността му към Арлин за трогателна. Но тайничко се опасяваше какво ли ще стане, ако Арлин не се опомни в полунощ на петнадесети. След като в продължение на два месеца се грижи за отчаян папагал, нямаше желание да се занимава и със съкрушения Нюлин Одел.

— Оказа се прав, Нюлин — отвърна Чарити. — Елайъс Уинтърс е малко особен. Приятел е на Хейдън Стоун; предполагам, това обяснява някои неща. Но добрата новина е, че е съгласен да се присъедини към нас при преговорите за подновяване на наемните договори.

— Ще се обадиш ли във „Фар сийз“?

— Ей сега. Стискай ми палци.

— Ако Пит или градските власти вече са им обяснили колко ценна собственост е кеят, ще ти е нужно нещо повече от късмет, за да уговориш „Фар сийз“ да поднови договорите.

— Не бъди песимист, Нюлин. Разчитам градските власти още да са в неведение относно новия собственик на кея.

Та ние самите го разбрахме едва преди две седмици. Предупредих всички от кея да си мълчат.

— Според мен никой не е проговорил.

— Надявам се.

Чарити отвори вратата на задната стаичка и мина покрай купчини кашони, за да стигне до бюрото си.

Седна и посегна към телефона. Набра номера на корпорация „Фар сийз“, изписан върху бланката на писмото, изпратено от адвоката на Хейдън Стоун до съдържателите на магазинчетата.

По линията се чуха странни шумове. Чарити се зачуди дали разговорът не е бил прехвърлен от едно на друго място. Изчака нетърпеливо, докато се вдигна слушалката.

Отговори отскоро познат й глас:

— „Талисмани и дрънкулки“ — обяви Елайъс.

2.

Плитките води понякога дават плитки отговори. Дълбоките води обаче съдържат дълбоки въпроси.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

След по-малко от пет минути Чарити нахълта отново в „Талисмани и дрънкулки“. За втори път Елайъс долови намесата на съдбата. Значи странното усещане, което изпита първия път, когато я видя, не бе случайно.

Наблюдаваше очарован как тя се устремява към него по пътеката между етажерки с подредени по тях стоки. Нарочно се подложи на този втори експеримент, за да се убеди, че първоначалните резултати не са го подвели. Нямахше никакво съмнение. Имаше чувството, че го завличат в изключително дълбоки води.

Не беше добре. Никак не беше добре.

Но пък се чувстваше странно увлечен.

— Кой си ти, Елайъс Уинтърс, и какви странни игрички играеш?
— рязко попита Чарити.

Елайъс не погледна към ръката си, за да види колко е часът. Не носеше часовник от шестнадесет годишна възраст. Но му бе необходимо да си възвърне някакво чувство за контрол над нещата. Наложиха си да отклони поглед от червеникавите отблясъци във виещите се краища на тежките й тъмни коси. Очуканият стенен часовник с кукувичка се оказа подobaващо извинение.

— Както преценявам, трябваше ти приблизително минута и четиридесет и пет секунди — всъщност плюс-минус няколко секунди. Бърза си, госпожице Труит. Много бърза. По протежение на целия ли кей тича?

— Засякъл си ми времето?

Крейзи Отис, върнал се на изкуственото дърво, където дъвчеше някаква огромна семка, изкряка.

— Тихо, Отис — нареди му Елайъс нежно.

Отис се подчини, но в очите му имаше злорадо насмешливо пламъче. Обели семката, която държеше с дългите си нокти на единия крак.

Елайъс забеляза блясъка в живите лешникови очи на Чарити, но там пламъчето не бе нито злорадо, нито насмешливо. Беше направо бясна.

Пълните ѝ меки устни бяха стиснати в твърда линия. Точно под деликатните ѝ скули определено се забелязваше руменина.

Елайъс усети вътрешно стягане. Не разбра собствената си реакция. Нещо в нея привличаше цялото му внимание.

— Господин Уинтърс...

— Елайъс.

— *Господин Уинтърс*, настоявам за обяснение и то веднага. Очевидно си намислил нещо.

— Нима?

— Да не си посмял да ми отговаряш на въпросите с въпроси! Това е манипулативно и подло. И те предупреждавам, господин Уинтърс: съвършено наясно съм с всичко, което е манипулативно и подло. Израснала съм в света на корпорациите.

— Оценявам предупреждението — увери я Елайъс тихо.

Харесваше му как полите на прозрачната ѝ бяла памучна рокля се веят и се увиват около леко закръглените ѝ прасци.

Дълбокият чувствен глад, надигащ се у него, го накара да изпита неспокойство. Привлекателна, решителна жена в лятна рокля и сандали с каишки винаги представлява примамлива гледка, но реакциите му днес определено не бяха типични. Какво ставаше с него?

Вероятно не е редно да се осъжда така, помисли си той кисело. Отдавна не го бе привличала жена. През последните няколко месеца, продължително планираното възмездие се бе превърнало във всепоглъщаща времето му страст. Увлече го до степен, че затъмни дори желанието му за секс.

А после Хейдън Стоун почина и всичко се промени завинаги. След смъртта на Хейдън имаше чувството, че е парче дърво, което се

носи по течението на тъмните, постоянно движещи се води на океана. Никоя от реакциите му не му се струваше напълно нормална. Бе загубил вътрешното си равновесие. Изненадващото привличане, което изпитваше към Чарити Труит представляваше добър пример в това отношение.

Тя не бе негов тип жена. От години се интересуваше от овладените, хладни жени, каквито се срещат във филмите. Разбиращи, изтънчени жени, които се обличат в черно. Жени, които се движат в света на големите залози, свързани с пазарите по Тихоокеанското крайбрежие. Някои от тях се оставяха в мрежите му заради предложените от него контакти и връзки. Други просто искаха да се насладят на флирт с мъж не по-малко мощен от самите тях. Трети бяха заинтригувани от долавящата се опасност. Каквито и да бяха условията на сексуалната сделка, Елайъс винаги си даваше труда да се увери, че размяната на услуги е взаимна.

Чарити обаче беше по-различна. Интуитивно долови, че всеки опит да изградят някаква връзка ще бъде много труден за нея. Тя щеше да прояви настойчивост и да постави изисквания по начин, който винаги се бе стремил да избягва.

— Свързан ли си, или не с „Фар сийз“? — разпалено попита Чарити.

Елайъс отпусна ръце върху стъкления плот пред себе си.

— Аз съм „Фар сийз“.

— Това шега ли е?

— Не. — Премисли нещо и добави: — Не съм сигурен доколко ме бива в шегите.

— Е, тогава къде е останалата част от компанията?

— Останалата?

Тя вдигна ръце в красноречив жест:

— Секретарките, чиновниците, управителите и всякакви там предани лакеи.

— Секретарката ми си намери друга работа преди няколко месеца. Не си дадох труда да наема нова. Няма никакви чиновници или управители, а предани лакеи така и не успях да събера.

— Никак не е смешно.

— Признах ти — не ме бива в шегите.

— Ще приема думите ти за истина. Защо тогава пазеше в тайна факта, че сега ти си собственик на кея?

— Преди доста години се научих никога да не започвам пръв делови разговор. Бистрите изворни води при открити делови разговори и простото изразяване често се приемат като проява на слабост. Научиха ме да оставям другите да се обръщат към мен.

Чарити се спря решително пред тезгяха.

— Значи предпочиташ преимуществата да са на твоя страна. Разбрах. Но само за сведение — така и не посетих никой от онези семинари за това как да правиш бизнес, следвайки принципите на Дао. Предпочитам да си върша деловите неща по старомодния начин. Кажете ми честно, Уинтърс — наистина ли си собственикът на кея Крейзи Отис?

— Да.

Елайъс се загледа в лешниковите ѝ очи и се смая какво дълбоко хладнокръвие вижда в тях зад първоначалния гняв. Бегло си спомни някои клюки за хаоса, последвал неосъщественото сливане между „Труит“ и компанията „Спортни артикули Лофтс“. Президентът на „Труит“ бързо подал оставка. Носеха се слухове за проблеми, свързани с нервите на въпросния изпълнителен директор. Не беше обърнал особено внимание, защото нито „Труит“, нито „Лофтс“ го касаеха пряко.

— Е?

— Хейдън Стоун не ми завеща само „Талисмани и дрънкулки“ — отвърна Елайъс. — Остави ми и целия кей.

— И къщурката си. — Очите ѝ се присвиха. — Това са доста недвижими имоти. Защо ти е завещал толкова много?

Елайъс внимателно подбра думите си.

— Споменах ти, че Хейдън беше мой приятел и учител. Той ми помогна да изградя „Фар сийз“.

— Аха. И точно каква компания е „Фар сийз“?

— Консултантска фирма.

Чарити кръстоса ръце върху гърдите си.

— Какви точно консултации прави?

— Осигурявам договори, връзки и съвети за делови хора, които търгуват в Тихоокеанската зона.

Май трябваше да го каже в минало време, мина му през ума. Зачуди се дали някога отново би се върнал към предишната си работа. Поради някаква причина се съмняваше. Напоследък почти всичко от предишния му живот сякаш се отдалечаваше все повече и повече.

— Заливчето Уиспъринг Уотърс не е най-оживеното място за въртене на търговия из Тихоокеанския район.

Той бегло се усмихна.

— Не, не е.

— Тогава какво търсиш тук?

— Ти си изпълнена с подозрения жена, Чарити.

— Мисля, че при сегашните обстоятелства имам всички основания да съм подозрителна. Преди малко допуснах грешката да те сметна за един от нас тук, на кея, и се надявах всички заедно да се опълчим на „Фар сийз“.

— Предупредих те, че когато човек изучава образа на опонента си, отразен в повърхността на езерна вода, трябва да е сигурен, че е много, много бистра.

— Да, да. Чух те още първия път. Стига с тези двусмислени приказки. Когато ми дотрябва философия, ще отида при Тед.

— Тед?

— Тед Дженър. Държи магазинчето „Моментална философия върху тениски“, точно до въртележката. Сигурно си го видял.

Елайъс си припомни веещите се на вятъра купища тениски в края на кея. На всички бяха изписани различни мъдрости и лозунги, чието съдържание варираше от находчиво до грубовато.

— Да, виждал съм го.

— Надявам се. Минаваш край него всеки ден. Най-малкото, което можеш да направиш, между другото, е да се отбиеш и да се представиш и на останалите съдържатели на магазинчета.

— Току-що се запознах с теб — напомни й той.

Тя вдигна очи нагоре към тавана, за да изрази силното си възмущение.

— Както и да е. Да се върнем към по-важните въпроси. Какво е извинението ти за пропуската да ми съобщиш истината за себе си, докато ти обяснявах положението с наемните договори тук, на кея?

— Ти не ме попита.

Тя разпери ръце.

— Откъде да знам, че ти си „Фар сийз“?

— Няма значение колко бистра е водата, ако човек не задава правилно въпроси за образа, който се отразява на повърхността.

Тя го стрелна със заплашителен поглед.

— Прескочи съветите и отговори по същество. Ако действително си този, за който твърдиш, кажи ми истината: какво възнамеряваш да предприемеш относно наемните договори на кея?

— Да ги подновя при сегашните цени, когато изтекат през септември.

Чарити зяпна — видяха се равните ѝ бели зъби, но бързо се опомни:

— Защо ще постъпиш така, след като ти разказах за намеренията на градската управа да придаде чрез обновения кей Крейзи Отис по-престижен облик на Уиспъринг Уотърс?

— Представа нямам.

— Моля?

Елайъс сви рамене.

— Нямам отговор на въпроса ти. Това е една от причините да дойда в Уиспъринг Уотърс — да открия някои отговори.

За да получиш ясен отговор, трябва да зададеш ясен въпрос. А той не успяваше да постъпи така. Когато погледнеше във водата, за да види истинското си лице, виждаше единствено силно разкривен образ.

Елайъс плавно завърши последното от серията древни упражнения, на които го бе научил Хейдън Стоун. Движенията, извършвани привидно без усилие, съставляваха тъй наречения Тал Кек Чара комплекс — физически израз на древна философия, в която Хейдън бе майстор. Тал Кек Чара представляваше състояние, при което ум и тяло се балансираха в прилив на енергия, чиято метафора бе водата.

Усуканата около китката на Елайъс кожена лента представляваше философията и носеше нейното име. Тал Кек Чара бе и оръжие, и начин на живот.

Когато свърши с упражненията, кожената лента се размота от ръката му и се усуква около клонка на близкото дърво с достатъчна

сила, за да го наведе, но не и да го пречупи. В Тал Кек Чара контролът бе всичко.

Елайъс се изправи и разви кожената лента. За няколко секунди проследи въздействието на току-що приключените упражнения. Дишаше дълбоко, без затруднение. Лекият бриз от залива изсушаваше потта по голите му рамене. Здравата се бе упражнявал, но не се бе изтощил. Така и трябваше да бъде. Прекаляването, включително и с упражнения, нарушаваше основния принцип на Тал Кек Чара.

Механично омота кожената връв обратно на мястото ѝ: около кръста си. Прокара я през гайките на джинсите. Оръжие, което не може да бъде извадено бързо, е безполезно.

Извърна се и тръгна по скалата към къщурката, където Хейдън Стоун бе живял през последните три години от живота си. Стигна до градинската порта, отвори я и влезе в тихия, миниатюрен природен кът, създаден от Хейдън. Най-забележителното място в градината бе малкото спокойно езеро за размишления.

Елайъс се изкачи по стъпалата на верандата и отвори вратата на новия си дом. Направи пауза, както го бе учил Хейдън, за да позволи на сетивата си да попият същността на малкото жилище. Всичко беше наред.

Прекоси бос дъсчения под. В дома на Хейдън Стоун нямаше столове. Като цяло нямаше и много мебели. Две възглавници, ниска маса и килимче изчерпваха обзавеждането на хола. Широка, прозрачна, тежка стъклена купа, напълнена донякъде с вода, стоеше в центъра на масата. Стените бяха голи.

Единственото цветно петно в стаята бе Крейзи Отис.

Беше достатъчно. На фона на скромното обзавеждане великолепната окраска на папагала впечатляваше.

Отис, стъпил върху отворената клетка, кимна за поздрав и разпери криле.

— Ще си взема душ и после ще приготвя вечеря за двамата, Отис.

— Хе-хе-хе...

Елайъс отиде в спалнята, където имаше един-единствен широк матрак с морска трева и нисък, пищно резбован дървен сандък. Кухнята и банята бяха съоръжени с основните необходими вещи за

съвременния живот, но именно „основни“ ги характеризираше най-точно.

Архитекти по вътрешно обзавеждане и дизайнери от двата бряга на Съединените щати обясняваха изчерпателно какво означава минимално обзавеждане, ала именно тук, в малката къща, Хейдън Стоун бе успял да го постигне напълно. Семплите линии съдържаха пластове сложност, доловима само за тренираното по законите на Тал Кек Чара око.

Домът на Елайъс в Сиатъл приличаше на този. Намираше се на брега на езерото Вашингтон. Продаде го наскоро след срещата си с Гарик Кийуърт. Не му липсваше, философията Тал Кек Чара го научи да не се привързва към вещи. Или към хора. От шестнадесет годишната му възраст Хейдън представляваше единственото изключение в живота му. А сега Хейдън го нямаше.

Елайъс отиде в банята, свали джинсите и пристъпи в душ — кабинката. В главата му пробягваха спомени за Хейдън. По неизвестна причина му се мярна и сцена от шестнадесет годишната му възраст; сцена, разиграла се няколко месеца след смъртта на баща му.

— Защо трябва да седим на пода, когато се храним? — попита Елайъс, присвивайки колене, за да седне на възглавницата пред ниската маса.

— За да ни напомня, че не са ни нужни столове. — Хейдън ядеше соевото фиде със странен, ръчно направен прибор — нещо средно между вилица и нож. Представляваше едновременно прибор за хранене и оръжие. — Човек, който разбере, че му е удобно без стол, ще се научи да се справя и без доста други неща.

— И това ли научи в манастира, където отседна, след като бяха стреляли по теб?

— И това, сред многото други неща.

Елайъс добре знаеше цялата история: до тридесет и петата си година Хейдън бил наемен войник, човек на насилието; продавал уникалния си талант на всекиго, който разполагал с достатъчно пари да му плати цената. В свят, където малки войни бушуват по цялата планета, никога не липсват купувачи за стоката, предлагана от Хейдън.

При една такава кампания — гражданска война в забравено Тихоокеанско кътче — пострадал тежко. Другарите му го изоставили, защото го сметнали за мъртъв.

Хейдън бе споделял пред Елайъс, че наистина очаквал да умре там, в джунглата. Понеже не му се нравела перспективата да го изяде някой местен звяр, докато е все още жив, запазил един куршум за себе си. Преценил, че има достатъчно сили да натисне спусъка за последен път.

Постоянно обаче си намирал извинения, за да отложи неизбежното.

Хейдън си казал, че ще изчака падането на нощта, после — докато болката стане нетърпима, след това — докато се появи първият кръвожаден звяр. Ала инстинктът му за оцеляване се оказал по-силен, отколкото предполагал. Нощта се спуснала, болката се усилила и той чувал издайническите шумове сред гъсталака. И въпреки това не успявал да се насили да пръсне мозъка си с куршума. Нещо възпирало ръката му.

Монасите го намерили малко преди зазоряване.

— Колко време прекара в манастира? — попита Елайъс, докато дъвчеше фидето.

Почти се бе научил да борави с прибора.

— Пет години живях в Дома на Тал Кек Чара. Сега Домът живее вътре в мен. — Хейдън умело потопи фидето в бистрия бульон и оттам го прехвърли в устата си. Известно време дъвчеше мълчаливо. — Добре се справи с упражненията днес следобед.

— И се чувствах по-добре. Някак по-лесно ми се отдаваха. — Елайъс пусна фидето в своята купичка. Направи гримаса, когато пръски от бульона капнаха върху масата. Докато дойде да живее при Хейдън, ядеше само хамбургери и пица. Сега при мисълта да хапне месо му се гадеше. — Смяташ ли, че някога ще стана така добър по Тал Кек Чара като теб?

— Да. Дори по-добър, вероятно. Започна обучението си на по-ранна възраст от мен, а тялото ти реагира добре на упражненията. Според мен имаш вроден талант. А и фактът, че не се разхождаш със стар куршум в стомаха помага.

Елайъс го зяпна. Хейдън рядко говореше за предишния си живот като наемен войник.

— Да, прав си, предполагам.

— Но само усвояването на Тал Кек Чара няма да ти даде нужните знания, за да можеш да видиш истината, когато се взираш в езерата.

— Ако това е поредната лекция да се откажа от търсенето на татковия убиец, откажи се, Хейдън. Един ден ще открия кой е извършил саботажа на „Чесна“-та. И тогава ще направя така, че негодникът да си плати.

— Човек не може да види ясно истината във вода, замъглена от силни емоции. Един ден трябва да решиш дали възмездието е по-важно за теб от това да бъдеш господар на собствената си душа.

— Не виждам защо възмездието ще ми попречи да съхраня душата си.

Хейдън го погледна — очите му бяха изпълнени с древна мъдрост.

— Дълбоко вярвам в теб, Елайъс. Ти си умен и силен. Някога все ще прогледнеш достатъчно ясно, за да откриеш собственото си вътрешно течение.

Най-после открих истината, свързана с възмездието помисли си Елайъс, докато се бършеше с хавлията. Но все още не успяваше да види истината за себе си.

Отиде в кухнята да приготви вечеря. Рутинните действия пробудиха нови спомени за Хейдън. Този път леко ги изтласка настрана и се посвети на кулинарно творчество.

Половин час по-късно седна на възглавницата пред масата. Огледа купичката ориз, приготвен на пара, супата от водорасли и зеленчуците с къри. Даде си сметка, че за пръв път от доста време съзнанието му не бе заето с планове за възмездие или бизнес стратегии. Не. За пръв път след погребението имаше нова цел.

Искаше да се озове в леглото с Чарити Труит.

— Няма да е нито просто, нито лесно, Отис. Имам чувството, че Чарити е една от онези стойностни жени, за които Хейдън постоянно ме предупреждаваше. Според него, за да примамим такава, трябва да си готов да платиш извънредно висока цена.

— Хе-хе-хе...

Ще се наложи да привлече вниманието ѝ с нещо скъпо, помисли си Елайъс. Частица от себе си, без съмнение.

Докато Чарити поставяше кускуса с подправки и салатата от леца върху импровизираната за пикника маса, сред малката тълпа, събрала се в края на кея, настъпи напрегната тишина. Безуспешно се опита да потисне тръпката на очакване, която премина през нея. Не се нуждаеше от тихите нашепвания на хората наоколо, за да се досети кой пристига.

Ала ако никой не бе погледнал в онази посока, нямаше да чуят пристигането на Елайъс. Ниските му, меки, доста износени ботуши не издаваха никакъв звук по дъските на кея. Когато се движеше в сенките, хвърляни от стените на магазинчетата, бе трудно да се различи сякаш плуващата му фигура.

Чарити се заинтригува от вида на покритата купа в ръцете му. Очите му срещнаха нейните, като че ли изчакваше тя да го забележи. Кимна ѝ съвсем леко в знак на поздрав. Чарити долови тихо ахване. Смая се — човекът, поел си така внезапно въздух бе самата тя!

— Ето го — прошепна Рейдиънс Баркър със сладкия си висок глас.

Рейдиънс, чието предишно име бе Ронда, бе култивирала преднамерено този глас. Подхождаше на останалата ѝ част, която Чарити определи за себе си като неохипарска. За огромно и несекващо съжаление на Рейдиънс обаче тя бе прекалено млада, за да бъде истинско дете на цветята от прословутите шестдесет години. И все пак тя се считаше за духовен потомък на въпросната ера и се обличаше подобаващо. Дълги нанизни мъниста украсяваха свободната, пъстра рокля, с която бе облечена тази вечер. Диадема от плетени цветя увенчаваше дългите ѝ до кръста коси.

— Ако ме питате, в цялата история има нещо подозрително — отбеляза Рой Яптон, по-известен като Япи. — Хейдън Стоун беше чудак, но поне не ни погаждаше номера. Не съм така сигурен за този тип.

— Той е собственик на всичко тук — напомни Бея Хатфилд, — така че мери си приказките, бърбинецо.

И Рой, и Бея, почти връстници, някъде към шестдесетгодишни, бяха на кея от близо две десетилетия. Връзката им датираше откакто се помнеха. Никой не знаеше защо не се венчаха или защо си даваха труд да се преструват, че са просто стари приятели.

— Чудя се какво ли е донесъл за ядене. — Тед Дженър разсеяно почеса корема си, едва прикрит от необичайно голяма тениска. — Умирам от глад.

Тениската бе от неговото магазинче „Моментална философия върху тениски“. Чарити хвърли поглед върху надписа, избран за този следобед. Той гласеше: *Аз може и да не функционирам правилно, но ти определено не си с всичкия си.*

— Това не е никаква новина. — Рейдиънс весело погледна към пълната фигура на Тед. — Постоянно умираш от глад. Затова все ти повтарям, че ако станеш вегетарианец, ще поотслабнеш.

— Не си струва до края на живота си да ям ядки и плодове, само за да стопя няколко кила — парира я Тед със същия тон. — Нищо, че Чарити умее да приготвя тая храна за зайци по-добре от всичките ми познати.

Спорът беше стар. Вече не му обръщаха специално внимание. Всички бяха прекалено заети да наблюдават Елайъс; изглежда никой не знаеше как точно да го поздрави. Миналата седмица, макар и новопристигнал, той бе един от тях, помисли си Чарити. Тази седмица бе техният наемодател.

Новите договори още не бяха подписани. Елайъс разполагаше с близо два месеца, за да промени решението си за продължаване на старите условия и всички присъстващи го съзнаваха.

Чарити сметна, че като президент на Асоциацията, защитаваща съдържателите на магазинчетата, е редно да вземе нещата под свой контрол. Усмихна се изключително приветливо на Елайъс, когато той стигна до малката група.

— Можеш да поставиш купата си на масата ей там — обяви тя, съзнателно допускаяки в тона ѝ да се прокраднат авторитарни нотки — стар номер, усвоен по времето, когато се налагаше да се справя с

многобройните кредитори, дошли да си получат дължимото от западащата тогава верига универсални магазини „Труит“. Именно интуицията ѝ помогна през онези първи дни на невероятна отговорност. Към този тон прибягна, за да се справи и с Елайъс. — Запозна ли се с всички?

Елайъс се огледа, докато оставяше покритата купа до картофената салата на Бея.

— Не.

Чарити набързо представи хората.

— Рой Яптон. Собственик на въртележката. Бея Хатфилд. Държи кафенето в Уиспъринг Уотърс. Рейдиънс Баркър, съдържателка на „Нокти от Рейдиънс“. Тед Дженър. Държи магазинчето за тениски. Вече си се срещал с Нюлин Одел. Нюлин работи при мен.

— Здравей. — Нюлин се взря в Елайъс през кръглите си очилца. — Как е Отис?

— Добре е.

Елайъс кимна учтиво на събралата се наоколо групичка, после се облегна върху перилата на кея, кръстоса обутите си в ботуши крака и скръсти ръце пред гърдите си.

Чарити вирна брадичка и се приготви да го прикове.

— Уведомих сегашните съдържатели на магазинчета за готовността ти да подновиш договорите при старите условия.

Елайъс кимна все едно темата не представляваше никакъв интерес за него. Япи се намръщи.

— Така ли е, Уинтърс?

— Да — отвърна Елайъс тихо.

— Уф! — Бея размаха кърпичка пред лицето си да се разхлади. — Нямам нищо против да споделя какво облекчение е да чуем това. Чарити ни каза, че знаеш всичко за намеренията на градската управа да промени напълно облика на Уиспъринг Уотърс.

Елайъс хвърли замислен поглед към залива.

— Не виждам как би могло да стане това.

Тед свъси вежди.

— Не бъди толкова сигурен, Филис Дартмур, нашата всеотдайна кметица, заяви, че в управата вече са намислили няколко нови имена за кея Крейзи Отис. Искат да звучат по-примамливо, твърди тя. Нещо като Кей Индиго или Кея на Залеа.

Чарити простена:

— Звучат толкова тривиално. Без никакъв характер.

— От пролетта Чарити постоянно воюва с кметицата Дартмур и с градската управа — съобща Рейдиънс на Елайъс. — Всички ходим на месечните събрания на управата, но оставяме Чарити да говори. Много я бива в тези неща.

— Аха. — Елайъс се загледа в Чарити. — Името Крейзи Отис подхожда на кея. Не виждам причина да го променям.

— Радвам се, че си съгласен с нас — обади се Чарити. — Но те предупреждавам — ще бъдеш подложен на сериозен натиск да промениш името на кея и всичко останало, свързано с него.

— Надявам се да се справя — отвърна Елайъс тихо. Чарити се поколеба как да реагира на това простичко изявление. Огледа останалите.

— Какво ще кажете първо да хапнем, а после да се занимаваме с работата?

— Добра идея — съгласи се Тед. — Какво донесе, Уинтърс?

— Изстудено фиде със зелен чай, залято с фъстъчен сос — отвърна Елайъс. — Има и лютив сос отделно, за тези, които го обичат.

Чарити го погледна смаяно.

— Само това оставаше — промърмори Тед. — Още един страстен чревоугодник вегетарианец от Сиатъл. Дали не трябва да се забрани на такива като вас да се заселват тук? Опропаствяват местната кухня.

Веждите на Рейдиънс се стрелнаха нагоре.

— Намекваш, че старите рецепти за хамбургери и крем супа от гъби ще изчезнат?

Бея се засмя.

— Внимавай да не те засенчат, Чарити.

Рейдиънс се изхили и обясни на Елайъс:

— Чарити е фантастична готвачка. Тед доста мърмори, но дори той одобрява ястията ѝ.

— Най-хубавата заешка храна по северозападното крайбрежие — съгласи се Тед, докато се насочваше към подредената за пикника маса.

— Абсолютно си прав — подкрепи го Япи и вдигна капака от купата на Елайъс. Усмихна се доволен при вида на Аленото фиде. —

Но май тук има истински сериозен конкурент.

Чарити дочу облекчения смях, последвал добронамерената забележка на Япи. Усети как напрежението напуска групата, докато се събират около масата.

Няколко минути по-късно, напълнила чиния с фидето на Елайъс, тя се настани на една пейка. Светлината на късния следобед нежно обливаше залива. Последните слънчеви лъчи превърнаха небето в разтопено злато.

Елайъс седна близо до Чарити. Тя хвърли таен поглед към чинията му и видя, че е пълна с нейния кускус и салатата от леща. Поради някаква неясна причина това я зарадва.

През залива долетяха пеещи гласове, придружени от веселите звуци на зле изпълнена мелодия от флейта и удари на барабан.

— Какво е това, по дяволите? — запита Елайъс.

— Пътешествениците — отвърна Рейдиънс. — Всяка вечер пеят на залязващото слънце. Вероятно не ги чуваш от твоята къща на скалата, но понякога вятърът довява припяването им през залива, чак до кея.

— Група откачалки — додаде Тед, докато дъвчеше зелено фиде.

Рейдиънс се намръщи.

— Според мен това е прекрасен древен обичай.

Елайъс я погледна.

— Древен обичай?

— Правила са подобни неща в по-стари времена — уточни Рейдиънс.

Вилицата със салатата на Чарити спря на път към устата му.

— Какви по-стари времена?

Чарити потисна усмивката си.

Гласът на Рейдиънс се сниши и се изпълни с уважение.

— Шестдесетте години.

— Аха — Елайъс кимна разбиращо. — Значи това са по-старите времена.

Улови погледа на Чарити и ѝ намигна. Тя едва не изтърва вилицата си.

— Ще бъде интересно да се види колко ще продължават с този малко попреминал обичай, когато зимата дойде — обади се намусено

Япи. — Задниците им ще измръзнат на плажа, ако продължат и през ноември.

— Няма да са тук през ноември — напомни му Бея. — Според кметицата, ще напуснат, след като космическите кораби не се появят, както е обещанието.

Нюлин Одел рязко вдигна глава. Очите му зад кръглите очила блестяха гневно.

— Това припяване по залез-слънце е само още един глупав ритуал, създаден от Гуендолин Пит, за да засили колорита на измамата си.

— Успокой се, Нюлин — посъветва го Тед. — Доколкото виждаме, Гуендолин не прави нищо незаконно. Повярвай ми, ако имаше нещо тъмно в делата на Пътешествениците, градските съветници незабавно биха им се опълчили. При най-малкото основание щяха да изпратят веднага шефа на полицията.

— Така е — съгласи се Япи. — Откакто пристигнаха Пътешествениците, съветниците търсят повод да се отърват от тях. Дори се учудвам защо Лейтън Пит не е разстроен. Редно е да бъде доста вкиснат. Притежава част от земята на къмпинга, където са се настанили Пътешествениците.

Елайъс ядеше кускуса замислено.

— Има ли връзка между посредника Лейтън Пит и ръководителката на култа Гуендолин Пит, или е просто съвпадение на имената?

— Никакво съвпадение — отвърна Бея. — Лейтън е най-богатият мъж в града. Гуен е бившата му съпруга. Някога и двамата ръководеха фирмата за недвижими имоти „Питриалити“. Но Лейтън се разведе с Гуен преди около година, за да се ожени за Дженифър — новата брокерка на недвижими имоти, която постъпи на работа при тях. Беше истински неприятна история.

Елайъс хвърли въпросителен поглед към Чарити.

— И бившата съпруга на Пит цъфна в града с последователите си, които очакват извънземни пратеници, това лято?

— Ъхъ. — Чарити хапна още една лъжица от прекрасното фиде. — Няма начин човек да не се озадачи, нали?

— Гуен определено е намислила нещо — обади се Япи. — Вероятно става дума за пари. Тази жена винаги е знаела как да изкарва

пари. Пит постъпи като идиот, когато я изостави. След развода бизнесът му не върви добре. Дженифър не умее да продава недвижими имоти като Гуен.

— Едно ще ви кажа. — Пръстите на Нюлин така силно стиснаха кутията газирана вода в ръката му, че тънкият алуминий изпука. — На Гуендолин Пит не бива да ѝ се размине. Тя разбива живота на хората. Моята Арлин прехвърли и последния цент, който притежаваше, по сметката на проклетия култ. Някой би трябвало веднъж завинаги да се погрижи за Гуендолин Пит.

3.

Най-опасните вълни са онези, които се завихрят в плитките води, близо до брега, където човек смята, че е в безопасност.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

— Нещата започват да изглеждат добре, Дейвис. Новият собственик твърди, че ще поднови договорите.

Чарити притисна слушалката между ухото и лявото си рамо, за да може да разопакова кашона книги, доставен ѝ току-що сутринта. Макар да нямаше още конкуренция от други книжарници, държеше да набавя най-новите заглавия и незабавно да ги поставя по лавиците. Доброто обслужване бе най-сигурният начин да си осигуриш верността на клиентите. Навремето спаси веригата универсални магазини „Труит“ с тази проста философия и не виждаше защо да я променя по отношение на „Шепоти“.

— Получихте ли вече договорите? — попита Дейвис с типичния си прагматизъм.

— Не. И няма защо да ми обясняваш, че нищо не е сигурно преди подписването на документите през септември, защото този тип е малко необичаен. Определено няма твоята нагласа. Струва ми се, въпросът ни ще се уреди.

— Казваш, че знае за плановете на градската управа по отношение на кея Крейзи Отис и въпреки това е готов да поднови договорите при старите условия?

Тонът на Дейвис изразяваше краен скептицизъм.

— Така твърди.

Чарити се усмихна: във вече отворения кашон откри двадесет бройки от последната книга на Елизабет Лоуел. Имаше дълъг списък

от клиенти, които жадно очакваха последното заглавие на популярната писателка.

— На какъв идиот сте попаднали, Чарити?

— Всъщност е малко трудно да го опише човек. — След като вече десети ден Елайъс беше сред тях, Чарити го намираше за още поинтригуващ. Любопитството и възхищението ѝ нарастваха всекидневно. — Но ставаше въпрос за договорите. Както ти казах — още не сме напълно наясно, но нали познаваш интуицията ми? Нещо ми подсказва, че Уинтърс едва ли ще си промени решението следващия месец.

— Името на новия наемодател Уинтърс ли е? — попита Дейвис рязко.

— Точно така — Елайъс Уинтърс.

— По дяволите — прошепна Дейвис. — И да не би да има нещо общо с корпорацията „Фар сийз“?

— Да. Познаваш ли го?

— Не лично. — Дейвис направи пауза. — Но съм чувал за него. Тихомълком си движи бизнеса, а постига впечатляващи резултати. Има важни връзки из целия Тихоокеански район. Познава подходящите хора.

— Бил някакъв вид консултант.

— Говорят, че ако ти е нужна помощ, за да установиш бизнес отношения на някои места, той е в състояние да ти отвори вратите. На подходящата цена. А може и да ги затвори, ако разбираш какво намеквам.

— Ясно. А защо аз никога не съм чувала за него?

— Работи само в Тихоокеанския район, а „Труит“ не се занимаваше с търговия там, когато ти беше шеф. Но напоследък с Мередит се замислихме за ново разширение. Започнах да проверявам някои възможности и тогава изскочи името на Уинтърс.

— Хм...

— „Фар сийз“ очевидно се ръководи от един човек — продължи Дейвис. — Уинтърс си е намерил уникална ниша. Води бизнес преговори в малки, забутани места, които другите не посещават. Говори два-три страни езика, които никой друг не си е дал труда да научи. Клиентите му обикновено са изключително богати и не обичат да са в центъра на вниманието. От типа големи мангизлии, дето

предпочитат да останат незабелязани. Сигурна ли си, че става въпрос за същия Елайъс Уинтърс?

— Така твърди той. Какво има?

— Изпитвам известни съмнения — призна Дейвис. — Но от всичко, което съм чул за него, определено не ми се струва човек, дето ще се върже да продава сувенири в малко градче на кея. Дръж си очите отворени, Чарити. Според мен той знае нещо, което ти не подозираш.

— Като какво например?

— Казва ли ти някой? Не е изключено някой от клиентите му по Тихоокеанския район да е намислил да се настани в Уиспъринг Уотърс.

— И Елайъс е тук, за да подготви почвата?

— Не ми хрумва друг сценарий, пък и пасва на ситуацията. Ако случаят е такъв, са замесени нари. И то огромни суми.

— Според неговите твърдения е наследил кея от Хейдън Стоун, предишният ни наемодател.

— Може да е така, но може и да не е — отбеляза Дейвис.

— Не намекваш Елайъс Уинтърс да е купил кея от Хейдън Стоун от името на свой клиент, нали? — Чарити се разстрои, защото сама не се бе досетила за подобен вариант. — Вероятно затова Хейдън е бил в Сиатъл, когато е получил сърдечния удар. За да финализира сделката. Но защо би излъгал Елайъс?

— Използвай ума си, Чарити — посъветва я Дейвис. — Нищо чудно кеят да е само началото. Ако Уинтърс е нает да подбере първокласна недвижима собственост за чуждестранен инвеститор, никога не би вдигнал цената на имотите около Уиспъринг Уотърс.

— Прав си. — Чарити забарабани с пръсти по купчината книги на Елизабет Лоуел. — Ако се кани да купи много земя тук, ще се старее да го запази в тайна колкото е възможно по-дълго. Ще се преструва, че е наследил кея и няма конкретни планове; така ще отклони любопитството.

Дейвис леко се засмя.

— От теб знам за желанието на градската управа да се отворят бутици там. Но, повярвай ми, това не е нищо. Не и ако Уинтърс е играч. Някои от неговите клиенти притежават популярни скъпи курорти. Шепнещи води би било отлично място за тях.

Чарити обмисли положението. Градската управа вече се блазнеше от перспективата да превърне кея Крейзи Отис в

привлекателна туристическа атракция. Но кметницата и членовете на управата щяха да припаднат от възторг само при мисълта богат чуждестранен инвеститор да превърне Уиспъринг Уотърс в лъскав курорт.

— Всяка компания с намерение да се настани в Уиспъринг Уотърс ще иска да купи земята възможно най-изгодно и евтино, преди да се разчуе и местното население да реши да се възползва — добави Дейвис. — Съвсем нормално е да пратиш печен човек да изкупи подобрите парцели, преди хората да схванат какво става.

Кеят Крейзи Отис е примамливо парче недвижима собственост, разсъждаваше Чарити. Лесно би се превърнал в център на голям моден курорт.

— И допускаш възможността Елайъс Уинтърс да действа като подставено лице за някой чуждестранен инвеститор?

— Хипотезата е приемлива, като знам какво съм чувал за Уинтърс.

— Но защо ще се съгласява да поднови наемните договори при старите цени, ако иска кея за клиента си?

Чарити се раздражни от високите нотки в гласа си. Няма причина да проявява емоции по въпроса, помисли си тя. Всичко е бизнес.

— Ако не греша, става въпрос за проект, който ще се реализира през следващите три до пет години — обясни Дейвис.

— И в такъв случай да се подновят договорите за още една година не е чак толкова голям жест — завърши мрачно Чарити. — Който и да стои зад операцията, едва ли възнамерява да започне строителство, преди да е купил достатъчно земя. А за това е нужно време.

— Точно така. И защо да не предостави на сегашните наематели още една година? Освен това така всичко става по-скрито.

— Схващам картинката — призна Чарити. — Ако желаем сигурни договори на кея, най-добре е да преговаряме за следващите три, дори пет години.

— Успокой се — обади се Дейвис весело. — Това не е твой проблем. Теб и без това те бива в бизнеса и книжарницата ти ще остане, независимо какво ще се случи с кея. Всъщност един голям курорт би направил чудеса за теб. Хората във ваканция четат много. Ще оцелееш.

Но Бея, Япи, Рейдиънс и Тед нямат нейните умения и находчивост, помисли си Чарити. Те не са хора, които някой от света на корпорациите би нарекъл играчи. Вярно, подобриха търговските си методи през последната година, но малките им магазини едва ли ще оцелеят при рязка промяна.

— Благодаря ти, Дейвис. Поздрави Мередит.

— Непременно. Не е ли време да отскочиш до града да ни видиш?

— И това ще стане през някой от тези дни.

— Добре. — Дейвис се поколеба. — Сигурна ли си, че вече не ти е писнало да се занимаваш с книжарничката на кея?

— Напълно.

— Обзаложих се с Мередит. Давам ти още шест месеца, докато се върнеш в Сиатъл.

— Ще загубиш, Дейвис.

— Ще видим. А, между другото, Чарити, още нещо.

— Да?

— Едно предупреждение. Внимавай с Уинтърс. Според слуховете той не е обикновен играч. Печели винаги. Всеки път.

— Никой не печели всеки път, Дейвис.

Чарити се сбогува и затвори телефона. За известно време се взря невидящо в криминалните заглавия, които заемаха голяма част от едната стена.

Защо се чувства така подведена, зачуди се тя. Знаеше как действат играчите в бизнеса. Дейвис само изрече на глас неща, които тя самата трябваше да заподозре от самото начало.

Истината бе друга: не й се искаше да повярва, че Елайъс Уинтърс я мами съзнателно. През последните десетина дни у нея се породила надеждата той да е точно такъв, за какъвто се представя — мъж, пристигнал в Уиспъринг Уотърс, за да намери някои отговори.

Мъж, който имаше нещо общо с нея.

Същата вечер някой потропа тихо по мрежестата кухненска врата. Тъкмо попълваше поредната безкрайна серия от формуляри, заплашващи да провалят дребния и бизнес. Чарити се сепна.

Изпусна химикалката и скочи на крака. Извърна се с лице към вратата. На прага стоеше тъмна фигура.

— Кой е?

— Извинявай. Не исках да те изплаша.

Елайъс я гледаше през мрежата. Очите му блестяха на оскъдната светлина.

Обзелият я лек страх премина в облекчение.

— Не ме изплаши. Просто не те чух. — Чувствайки се като глупачка заради реакцията си, тя тръгна към вратата. — Имах известен проблем тук миналия месец. Някой претърсил къщата ми, докато бях на събрание на градския съвет. Май още съм малко притеснена.

— Не подозирах, че има крадци в Уиспъринг Уотърс.

— Няма. Или поне не колкото в града. Подозренията на полицейския шеф Ханк Тубърн са за някои от летуващите. Няма начин обаче да се докаже. Просто се надявам вече да са си заминали. Какво правиш тук? Нещо не е наред ли?

— Не. Излязох да се поразходя. Мина ми през ума да се отбия и да проверя дали би искала да дойдеш с мен на бляскава вечерна забава.

— Забава? Каква забава?

Изкушението да отвори вратата ставаше почти непоносимо.

— Музикална драма, известна като припяване на залязващото слънце. Ще уредя места на първия ред за тазвечерното представление, ако представлява интерес за теб.

Чарити не успя да скрие усмивката си.

— Отзивите за представлението са доста лоши.

Елайъс сви рамене.

— Все пак е по-добро от опита ми да водя разговор с Крейзи Отис. Той иска да спи.

— И понеже си се отегчил, реши да се отбиеш насам?

Съжали още докато изричаше думите — прииска ѝ се да си ги вземе обратно.

— Мина ми подобна мисъл. — Елайъс вдигна ръка. Лицето му в сянка бе непроницаемо. — Ако предпочиташ да се ровиш във фактури...

Тя трепна.

— Почакай. Ще си взема ключа.

Той огледа столовете и масата в кухнята ѝ, докато тя се извъръщаше от вратата.

— Бас държа, че не си купила мебелите си от „Стари и нови мебели на Сет“, нали?

Чарити хвърли поглед към елегантните линии на скъпите си европейски мебели.

— Не. Донесох ги от Сиатъл. Слава богу, вандалите са се задоволили да изхвърлят храната от хладилника и да напишат мръсни думи по стените. Не са стигнали дотам да ми унищожат мебелите.

След като акуратно заключи вратата и пусна ключа в джоба на джинсите си, застана до Елайъс. Мълчаливо тръгнаха в топлия летен здрач по старата пътека край скалите, надвиснали над плажа.

Чарити имаше навика да се разхожда по няколко пъти в седмицата — част от възприетата самоналожена терапия, за да се възстанови. Не бе изпадала в пристъп на паника от месеци, ако не се брои обзелият я краткотраен ужас, когато Рик Суинтън направи доста настоятелен опит да излязат заедно.

Откакто се премести в Уиспъринг Уотърс приливите на напрежение станаха много по-редки. Ала тя продължаваше с разходките и с някои други, намаляващи стреса техники, които научи.

Обожаваше милувката на бриза от залива върху лицето си. Той неизменно разбуждаше всичките ѝ сетива и избистряше ума ѝ. Тази вечер ѝ въздействаше по-силно от обикновено. Усещаше ясно движещия се редом до нея Елайъс. Долавяше топлината и тихата му сила, макар да не я бе докоснал.

— Извинявай за резкия ми тон преди малко — промълви тя след време. — Подмятането, че си дошъл да ме видиш, защото ти е скучно, е невъзпитано.

— Забрави.

Тя се поколеба, но все пак се реши да продължи:

— Днес имах интересен разговор с брат ми.

Имаше достатъчно светлина, за да види как весело се присвиха устните на Елайъс.

— Бил съм основната тема на разговора, предполагам.

Тя въздъхна.

— Ако съм честна — да. Дейвис сподели, че е чувал за теб и „Фар сийз“, но че никога не сте се срещали.

— И аз съм чувал за него. Но пътищата ни никога не са се пресичали.

— Предупреди ме да съм нащрек с теб — не си типът, който би държал магазинче за сувенири на кей в неизвестно градче.

Предположи, че си в Уиспъринг Уотърс заради голям чуждестранен клиент.

Очите на Елайъс не се откъсваха от дърветата в края на скалите.

— Причините да съм тук нямат нищо общо с бизнеса. Предположението на брат ти е погрешно.

— С други думи той гледа през мътна вода?

— Май и ти си попила някои неща от Хейдън.

Чарити се усмихна за миг.

— Харесвах Хейдън. Но никога не изпитах чувството, че го познавам добре. У него винаги имаше нещо далечно, отвлечено. Сякаш съществуваше в свой собствен космос.

— Права си. Такъв беше. Доколкото ми е известно, само мен допусна в своя космос.

Нещо в дълбокия му глас привлече вниманието ѝ.

— Бил ти е повече от приятел, нали? И повече от учител?

— Да.

Тя бавно издиша. Любопитството ѝ попречи да се вслуша в здравия си разум или да прояви предпазливост.

— Вече минаха два месеца от смъртта му. Вероятно много ти липсва.

Известно време, през което сърцето ѝ биеше лудо, Елайъс остана смълчан.

— Бях с него, когато почина. Настоявах да извикаме бърза помощ. А той все повтаряше каква загуба на време е — така и така ще умре и кой лекар не може да направи нищо. Но знаеше, че трябва да ме остави да го отведе в болницата, защото в противен случай щях да прекарам остатъка от живота си в разсъждения дали е имало възможност да бъде спасен. Самият той би предпочел да умре тихо и кротко в дома ми.

— Но си го завел в болницата и той е починал там?

— Да. — Елайъс погледна към залива. — Накрая беше изключително спокоен. Съсредоточен. Балансиран. Умря така, както живя. Последните му думи към мен бяха, че ми е дал оръжията, с които да се освободя. От мен зависело дали ще ги използвам.

— Да се освободиш от какво?

Последва нова пауза.

— Необходимостта от възмездие.

Чарити го погледна смаяно.

— Срещу кого?

— Това е дълга история.

— Нямам нищо против да я чуя.

В продължение на няколко минути Елайъс мълча. Чарити започна да си мисли, че не възнамерява да ѝ отговори на въпроса. Но след известно време той подхвана:

— Родителите ми се разведоха, когато бях на десет. Живеех при майка си. Тя... страдаше от депресии. Месец след като навърших шестнадесет се самоуби.

— О, господи. Съжалявам, Елайъс.

— Отидох да живея при баба и дядо. Така и не се свързах от мъката си. Според мен, винаги са винили татко за проблемите на майка ми. И след смъртта ѝ част от тези обвинения се насочиха срещу мен. Чаках татко да ме повика. Той обаче не се обади.

Гърлото на Чарити се сви.

— А къде беше?

— Въртеше скромен бизнес с превоз на товари на остров Нихили.

Чарити свъси вежди.

— Никога не съм го чувала.

— Малцина го знаят. Намира се сред Тихия океан. След време успях да уговоря дядо да ми плати пътя до Нихили. Не беше много трудно.

— Какво стана с баща ти?

— Татко имал конкурент. Някой си Гарик Кийуърт.

Чарити не каза нищо, когато той замълча. Просто го изчака.

— Кийуърт повредил единствения самолет на татко. Баща ми го знаел и въпреки това излетял. Самолетът паднал в океана.

Чарити беше потресена. Не бе очаквала да чуе разказ за убийство.

— Ако е вярно, струва ми се, имаш пълно право да търсиш възмездие от този Кийуърт.

— Не е толкова просто, колкото изглежда. Впрочем, нещата рядко са такива. През въпросния ден татко е знаел за проблема със захранването на самолета с гориво, но предпочел да рискува и да излети. Имал да изпълнява договор. Едно от нещата, които никога не

пожелах да призная пред себе си, е, че сам е взел решението да рискува живота си.

Чарити потръпна.

— Не само е рискувал собствения си живот, но е поел и риска да те остави сам на света, нали?

— Може и така да се каже. — В усмивката на Елайъс нямаше никаква радост. — Самият Хейдън ми го е казвал няколко пъти.

— Дори баща ти да е взел неправилно решение, това не оневинява този Гарик Кийуърт, ако питаш мен. Ни най-малко.

— Не, не го оневинява. Та с две думи: пристигнах на Нихили няколко дни след като татко бе катастрофирал. Хейдън ме посрещна на пистата. Поради някакви свои причини — никога не разбрах какви — ме прие като баща. Отгледа ме. Помогна ми да започна бизнес. Научи ме да съм мъж. Дължа му повече, отколкото бих могъл да изплатя.

Чарити преглътна, за да не заплаче.

— Разбирам. А какво стана с мъжа, който е повредил самолета на баща ти?

— Отне ми много време да науча кой е. Все пак го открих и прекарах години да обмислям как да срина империята му. А после Хейдън почина.

— И това ли промени нещата?

— Промени всичко. След като се сбогувах с Хейдън, видях образа на Кийуърт в друга светлина. Едно от нещата, които не бях забелязал преди, е, че Кийуърт е заплатил цената на престъплението си. Знае, че всичко, което притежава днес, дължи на унищожението на друг човек. Това разяжда душата му и неминуемо ще го довърши един ден. Вече му струва повече, отколкото си дава сметка. Реших да го оставя да се удави в отровата, която сам си е създал.

Чарити дълбоко издиша.

— Доста философски поглед върху нещата. Направо метафизичен. Не се обиждай, но ми е малко трудно да повярвам, че просто си загърбил цялата история и си оставил Кийуърт на великото колело на космическата справедливост.

Тъмните вежди на Елайъс се стрелнаха нагоре.

— Много си проникателна. Права си. Не се държах точно като светец в цялата история. Отидох да видя Кийуърт, преди да дойда тук. Показах му някои документи, които безспорно доказват, че разполагам

с контактите и връзките да осакатя, а дори и да унищожа всичките му сделки в Тихия океан. Едва след това си тръгнах.

В продължение на няколко секунди Чарити не знаеше какво да каже.

— Оставил си го да живее с мисълта, че го държиш в ръцете си?

— Прецених, че поне това ми се полага.

Тя въздъхна.

— Доста фино. Дори прекалено фино. Но Кийуърт може да възприеме отказа ти да доведеш плановете си докрай като проява на мекушавост. Или на страх.

— Съмнявам се — обади се Елайъс тихо. — Дълго го изучавах, преди да премина към действие. Познавам го добре.

— Надяваш се мисълта, че ще го уязвиш, да усили вътрешното му напрежение?

— Може би. — Елайъс направи примирен жест. — А може би — не. Няма значение. Кийуърт вече не ме интересува.

— И въпреки това си прекарал години да кроиш планове срещу него.

— Нужно е време за вида възмездие, което бях замислил.

Чарити отметна от челото си косите, разпилени от бриза.

— Скоро преди да дойдеш тук ли се състоя срещата ти с Кийуърт?

— Да.

— Значи доста неща са минали през главата ти за последните два месеца. Смъртта на приятеля ти Хейдън, срещата с Кийуърт, коренна промяна в кариерата ти, преместване на ново място.

Той я погледна със странно изражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Само, че в момента ще събереш много точки, ако се подложиш на психотест за стрес.

— Не възнамерявам да се подлагам на подобен тест.

— Не съм и допускала, че възнамеряваш. — Поради някаква причина представата как Елайъс се подлага на подобен тест я накара да се усмихне. — Вместо това вероятно би предпочел да се взреш в повърхността на хубаво бистро езеро.

— Да.

Хвърли му кос поглед.

— Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос?

Той сякаш се стегна.

— Не.

— Защо ми разказа всичко това? При първата ни среща останах с впечатление, че си от силния, мълчалив тип хора.

Той се усмихна.

— Още ли си изпълнена с подозрения към мен?

— Предпочитам да го приема като проява на предпазливост. Подозрителността е свързана с параноидни асоциации, а не мисля, че съм стигнала дотам.

— Добре — предпазлива. Отговорът на въпроса ти е: разкрих ти част от себе си като подарък, защото искам нещо от теб.

— По дяволите! *Знаех*, че има нещо.

Не бе обидена, нито дори разочарована. Очакваше някаква уловка през тази кратка вечерна разходка. Елайъс не бе от мъжете, които биха споделили интимни тайни с някого, освен ако нямаше нещо предвид.

— Хайде да го чуя — рязко подкани тя. — Какво искаш от мен? Ако е нещо, свързано с подновяването на наемните договори, си губиш времето.

— Не ме интересуват наемните договори. От теб искам единствено да ми дадеш шанс да те опозная.

Закова се на място и се обърна да го погледне.

— Моля?

— Чу ме. — Сякаш бе най-естественото нещо на света, сякаш редовно се разхождаха заедно по скалите. Елайъс се пресегна и взе ръката ѝ. — Мой ред е да ти задам въпрос.

4.

*Приближаващата буря превръща
повърхността на морето в стомана и сребро.*

*Само страхът се вижда ясно в такова
огледало.*

„За естеството на
водата“, из дневника на
Хейдън Стоун

Силната ръка на Елайъс се обви около пръстите на Чарити и тя мигом се напрегна. Беше силен. По-силен, отколкото си даваше сметка. Но въпреки това тя не усещаше и частица от клаустрофобията, обземаща я през дните, когато излизаше с Брет Лофтъс. И определено не изпитваше потребност да се съпротивлява или да бяга, както се случи миналия месец при опита на Рик Суинтън, помощникът на Гуендолин Пит, да я омае с мазния си чар.

Сега поне със сигурност разбра: няма да получава пристъпи на паника до края на живота си, когато някой мъж я докосне. Какво облекчение!

Усети как я обзема еуфория. Най-после е излекувана. Даде си сметка за появата на глуповата усмивка върху устните ѝ.

А после почувства как през тялото ѝ преминава тръпка. Усещането не бе остро, но определено я напрегна.

Едва след няколко секунди осъзна унищожителния прилив на привличането. Спря да се хили, затаи дъх и почти се препъна, осъзнавайки какво точно владее сетивата ѝ. Значи такова е истинското сексуално привличане.

— Добре ли си? — попита Елайъс, докато я изучаваше внимателно.

— Да. — По дяволите. Направо бе останала без дъх. — Добре съм. Просто се спънах. Скоро ще бъде съвсем тъмно.

Изглежда я странно, без да каже нещо. През годините бе имала една-две приятни и истински връзки; не бяха много, защото почти никога нямаше време. От деня, когато лавината уби майка ѝ и пастрока ѝ животът вече не ѝ принадлежеше. Единствената ѝ цел бе да спаси „Труит“ за следващото поколение. А после разви онази глупава фобия спрямо клетия Брет.

И понеже непрекъснато се явяваше ту едно, ту друго никога не бе преживявала нещо, което дори бегло да напомня за това диво, разтърсващо вълнение.

Моля Те това да не е поредният пристъп на паника, помисли си тя. Моля Те. Не и с този мъж. Никакви тъпи фобии повече. Чувството е толкова приятно.

Потресе я най-вече усещането за интимност. Сякаш Елайъс ѝ позволяваше да долови част от собствената му енергия. Зачуди се дали и той е леко разтресен от нея. После се запита какво ли ще е да го целуне.

По-различно, прецени тя, след като набързо обмисли въпроса. Много по-различно. Толкова необичайно, колкото — да речем — пристигането на флотилия космически кораби, управлявани от извънземни.

— Е, добре, твой ред е — подхвана тя припряно. — Какъв е въпросът ти?

— Веднъж Хейдън спомена, че преди година не просто си отворила книжарница тук, но си положила и доста усилия да оживиш бизнеса на другите дребни търговци по кея Крейзи Отис.

Чарити направи гримаса.

— Това е силно преувеличено. През последните две години туристите се увеличават постепенно. Те не знаят много за нас, но кеят е естествен притегателен център. Просто трябваше да се намери причина летовниците и местните хора да се отбиват. Една книжарничка добре изпълнява тази роля.

— Освен това не скри какво влияние си оказала върху останалите съдържатели, за да станат по-делови. Идвали при теб за съвети. Похвали те, например, че, си убедила Бея да инсталира машината за еспreso.

— Имам предимството да съм прекарала няколко години в света на корпорациите — напомни му тя. — Не съм създадена за него, но

определено научих някои неща. Когато другите идват при мен с въпроси, опитвам се да им помогна. Но истината е, че аз им дължа много повече, отколкото те на мен.

— Как така?

Тя се поколеба, точно като него преди малко, за да намери подходящите думи.

— Когато дойдох тук, бях напълно изпепелена. — Хвърли бърз поглед към профила му. — Вероятно си чул някои клюки?

— Някои.

Тя издиша дълбоко.

— Е, повечето отговарят на истината. Направих направо срамна сцена на партито, организирано, за да обявя годеща си с изключително приятен мъж на име Брет Лофтъс. Всъщност се паникьосах пред половината делови свят на Сиатъл. Чувствах се ужасно. Искам да кажа, Брет не е виновен, че е толкова едър и аз... Е, няма значение.

— Толкова едър? — повтори Елайъс със странно равен тон.

— Да, нали разбираш... — Чарити махна безпомощно с ръка. — Прекалено висок, прекалено едър. Целият. За мен, искам да кажа.

Не беше честно, мина ѝ през ума. Терапевтът ѝ бе обяснил, че не телосложението на Брет е истинският проблем. За жалост мозъкът ѝ свързваше страха от връзката им с физиката му. В резултат се получи истинска фобия.

— Разбирам.

Този път тонът на Елайъс прозвуча още по-странно.

— Срещал ли си се някога с него?

— Не. Но съм го виждал. Чух го да говори на един обяд в клуба на мой клиент.

— Напълно съм убедена, че той ще бъде идеален за друга жена — продължи тя припряно. — Например за доведената ми сестра. Много жени се възхищават на снажни мъже.

— Чувал съм подобно твърдение.

— Но всеки път, когато клетият Брет... Е, разбираш. Не можех да търпя. Той беше свършеният джентълмен. Приписваше проблемите ми на стреса. Наистина беше много неловко.

— Да, неловко.

— Но най-много ме ужасяваше мисълта, че... ами... — Усети колко силно се изчервява и изпита огромна благодарност към

сгъстяващата се тъмнина. — Ще го правим най-редовно. Както се прави при семейства. И такъв едър мъж... Просто ми се стори прекалено.

— Картината, мисля, ми се изяснява.

Тя прочисти гърло:

— С две думи: сливането, което обмислях от месеци, не се състоя.

— И се отказа от ръководството на веригата универсални магазини „Труит“?

— Да. Без да предупредя брат си и сестра си. Просто ги изоставих. За няколко седмици се подложих на терапия, дадох си сметка, че никога няма да се върна в света на бизнеса и реших да се преместя. Може да се каже, че напълно случайно избрах това място на картата на щата Вашингтон.

— После какво стана?

— Нещо доста странно. — Чарити се усмихна. — Почивах си. Доста време прекарах в разходки по скалите. Посветих се на готвенето. И един ден тръгнах да потърся нещо за четене. Тогава открих, че Уиспъринг Уотърс няма книжарница. Отидох на кея и поговорих с Хейдън. Даде ми място под наем. След два месеца отново започнах да се чувствам относително нормална.

— Знаеш ли — замислено констатира Елайъс, — под твое ръководство „Шепоти“ ще просъществува дори управата да изпълни намеренията си да промени кея. Няма от какво да се страхуваш; само би спечелила, ако плановете им се осъществят.

— И така ми е добре. Предпочитам бавното, постепенно разрастване. В бизнеса големите скокове са рисковани. Провалиш ли се, падаш и изгаряш. Освен това амбициите ми не са така големи както някога. Допада ми дребният бизнес. Според мен това е призвание. Започваш да опознаваш клиентите си лично. А това носи голямо удовлетворение.

— Но не е причина да обвържеш бъдещето на бизнеса си с другите начинания по кея — настоя Елайъс. — Защо го правиш? Защо организира Асоциацията на продавачите? Защо воюваш с кметицата и градската управа?

Чарити свъси вежди, озадачена от посоката на въпросите му.

— Другите съдържатели са мои приятели. В Уиспъринг Уотърс те ме приеха с отворени обятия. Проявиха благосклонност, подкрепиха ме и се оказаха добри съседи.

— И за да им се отплатиш, им помагаш да се задържат на кея Крейзи Отис?

— Това е най-малкото, което съм в състояние да направя. Нали се запозна с тях? Никой от тях не е бизнесмен. Една голяма корпорация направо ще ги премаже.

— Така е — съгласи се Елайъс.

— Всички са се озовали на кея, защото не са имали къде другаде да отидат. Образуваха нещо като комуна. Нуждаят се един от друг. Хейдън, мисля, го разбираше.

Елайъс се усмихна криво.

— И Хейдън не искаше кеят да се променя.

— Единственото, което желая, е магазинчетата по кея да останат, където са, когато градчето започне да привлича повече туристи.

— Смяташ ли, че Япи, Тед и останалите биха издържали на конкуренцията?

— Ако се наложи. — Чарити сви рамене. — Кой знае? А може тук никога да не се отворят лъскави магазини.

— Но ти си на страната на хората от кея?

Изглежда го продължително.

— И ти също. Ако ми казваш истината за намеренията на „Фар сийз“, разбира се.

Звук от флейта и шумни гласове, които пееха нестройно, но ентусиазирано, попречиха на Елайъс да отговори на съзнателното й предизвикателство.

— Представлението май е започнало — отбеляза той, докато излизаха измежду дърветата.

Чарити се огледа. Бяха стигнали до края на стария къмпинг. Много коли и каравани бяха паркирани на скалата, обърната към залива. По някои се виждаха рисунки, бегло напомнящи древни египетски мотиви. Други бяха украсени с причудливи футуристични картини и странни пейзажи от космоса.

Не се забелязваше жива душа. Всички последователи на Гуендолин Пит се намираха на плажа.

Някога по ръба на скалите бе издигната дълга ограда, която опасваше къмпинга. Имаше два входа: единият в центъра, другият — в далечния край. От тях тръгваха тесни пътеки и водеха до каменистия плаж.

Из въздуха се носеше монотонно пеене. Чарити погледна през леко наклонената ограда и видя Пътешествениците, събрани долу при водата. Бяха около двадесетина, прецени тя. През последната седмица броят им се бе увеличил. Все още имаше достатъчно светлина, за да се различат веещите се сини и бели роби и пъстроцветните препаски на главите — своеобразна униформа на последователите на култа. Хванати за ръце, те образуваха кръг и се люлееха в ритъма на флейтата и барабана.

Слънцето се скри зад планината и последните медночервени лъчи изчезнаха. Появи се първата звезда. Песента зазвуча по-високо, барабанът заби по-учестено.

Една фигура се откъсна от кръга и вдигна ръце над главата си в заповеднически жест. Възцари се тишина. Пътешествениците се обърнаха към нея, мърморейки в очакване.

— Това е Гуендолин Пит — обясни Чарити на Елайъс.

— Знам. Представи ми се онзи ден в бакалницата.

— Така ли? През последния месец няколко пъти разговарях с нея. Изглежда посветена на начинанието си, но някак не ѝ вярвам напълно. Малко ми е трудно да приема, че преуспяваща, делова брокерка на недвижими имоти се е превърнала в гуру и очаква извънземни пратеници.

— Имаш право. — Елайъс изгледа жената на плажа замислено. — Явно пазарува в същите магазини като Рейдиънс Баркър.

Точно така, прецени Чарити. Гуендолин Пит приличаше на човек, слязъл от афишите на шестдесетте години, с които Рейдиънс бе украсила салона си за маникюр.

Гуендолин вдигна ръце, ръкавите на роклята ѝ се плъзнаха надолу и разкриха няколко реда широки метални гривни. Но късите ѝ, добре подстригани изрусени коси и скъпите обувки продължаваха да издават професионалната брокерка. Не бе нужно кой знае какво въображение, за да си представи човек Гуен Пит в делови костюм и куфарче в ръка.

Наближаваше петдесетте, не особено привлекателна, със силни, агресивни черти. У нея имаше нещо желязно. Очевидно беше решителна жена. Чарити почти усещаше енергията ѝ.

— Пет нощи, приятели мои — провикна се Гуендолин високо и гласът ѝ отекна в скалите. — Само пет нощи до пристигането на големите космически кораби. Точно в полунощ те ще се появят с целия си великолепен блясък.

— Нещо ми подсказва, че тази жена знае как се прави сделка — обади се Елайъс.

— Просветлението ни очаква, приятели — продължаваше Гуендолин. — Непознатото знание за истинската ни сексуалност и разбирането на вселенските закони ще бъдат наши. Напредналата наука на извънземните ще направи телата ни съвършени. Животът ни ще бъде неимоверно удължен и ще имаме време да научим всичко, които ни е предопределено да открием.

От тълпата се разнесе одобрителен вик.

— Това е една ядосана жена — отбеляза Елайъс тихо Чарити го погледна с любопитство.

— И откъде знаеш?

— Нужен е голям гняв, за да организираш измамна операция в такъв мащаб.

Чарити си припомни, че той току-що ѝ разказа как е кроил планове да унищожи стар враг. Елайъс знае какво говори, прецени тя. Ще бъде добре да не го забравя.

— Възможно е наистина да е просто заблудена — каза Чарити. — Наистина да вярва, че космическите кораби ще пристигнат.

Елайъс изучаваше сцената на плажа.

— Не, тя не е луда. Тя има план. Интересно е да се разбере какъв точно.

— Дали не го прави заради властта?

— Донякъде. Ако искаше да организира култ, за да упражнява власт, нямаше да обяви толкова близък краен срок за пристигането на космическите кораби.

— И аз съм се чудила на това — призна Чарити. — Пътешествениците пристигнаха тук миналия месец, а петнадесети август е след пет дни. Тя ще загуби много от доверието им, когато корабите не се появят.

Елайъс стъпи с обувия си в ботуш крак върху цокъла на оградата. Продължаваше да държи ръката на Чарити.

— Трябва да има някакъв скрит смисъл в крайния срок.

— Според мнозина, прави го заради пари. Нюлин казва, че приятелката му Арлин и останалите са прехвърлили на нейно име всичките си спестявания.

— Това е обичайна процедура в такива случаи. Но защо е довела последователите си в Уиспъринг Уотърс? Мястото определено е свързано с лоши спомени за нея.

— И с унижение. — Чарити се замисли. — Все пак новата госпожа Пит е тук. Гуен и Дженифър вероятно се срещат неволно, било в бакалницата, било в пощата. Малко неловко, меко казано.

— Какво прави бившият съпруг на Гуен? Помага ли ѝ по някакъв начин?

— Шегуваш ли се? — Чарити направи гримаса. — Лейтън е напълно сконфузен от ситуацията, убедена съм, но не е по силите му да я изгони. Все пак тя е наполовина собственица на къмпинга. Старае се да я игнорира.

— А втората госпожа Пит? Как реагира?

— Не познавам особено добре Дженифър. Никой не я познава. Тя е от Калифорния.

Елайъс се ухили за миг.

— Това обяснява всичко.

— Доколкото съм я виждала, запазва самообладание — продължи Чарити. — Предполагам, че от нея се иска просто да издържи до петнадесети. Но не вярвам и на нея да ѝ е леко.

— Чудна история: първата госпожа Пит ръководи секта в края на града, докато втората госпожа Пит се опитва да се наложи като новата съпруга на най-влиятелния мъж в района.

— Така е.

— Ти беше ли тук по време на развода им?

Чарити поклати глава.

— Скандалът избухнал малко преди да пристигна. Но благодарение на Рейдиънс знам повечето от пикантните подробности.

— Какво общо има Рейдиънс с всичко това?

Чарити се засмя.

— Прави маникюра на втората госпожа Пит. Тя ѝ е благодарна, защото Дженифър направи много, за да превърне ярко лакираните нокти в нещо модно в градчето. Преди Дженифър да се появи с дългите си, безупречно поддържани калифорнийски червени нокти всички си служеха с нокторезачки.

— Колко скандален беше разводът?

Чарити го изгледа замислено.

— Знаеш ли, не ми приличаш на човек, който се интересува от мръсни клюки.

— Събирам информация — отвърна Елайъс тихо. — Това ми е нещо като хоби.

— Хм... Е, според Рейдиънс цялата история се разкрила, когато един ден в началото на лятото миналата година Гуендолин показала старата им къща на някакви клиенти. Всички влезли в къщата, разположена на доста изолирано място близо до носа, и заварили Дженифър и Лейтън в леглото.

— Гледката не е била красива.

— Никак. По думите на Рейдиънс, Лейтън и Дженифър използвали старата къща за срещите си няколко седмици преди да бъдат разкрити.

— Доста груб начин за Гуен да открие, че съпругът ѝ я мами — отбеляза Елайъс.

— Да. Представи си как с появата на Гуен и Пътешествениците ѝ миналия месец клюките плъзнаха отново.

Елайъс погледна към плажа и се заслуша в разказа на Гуендолин за предстоящите вълнуващи събития, които ще се състоят на петнадесети.

— Нещо ми подсказва, че горивото, което подхранва двигателя на Гуендолин Пит, не е алчност или старомодната жажда за власт.

Чарити изведнъж си даде сметка за бързо настъпилата нощ. Сенките около караваните се бяха съгъстили.

— Какво друго, освен власт и пари биха я мотивирали да си даде целия този труд?

Елайъс премести неразгадаемия си поглед от плажа към Чарити.

— Питаш ме, след като току-що ти разказах за плановете ми относно Гарик Кийуърт?

— Възмездие? Но няма никакъв смисъл. Как би могло всичко това... — Чарити разпери ръце, за да посочи Пътешествениците и терена на къмпинга. — ... да е свързано с възмездие?

— Нямам представа. Само твърдя, че на света има и други мотиви, освен власт и пари.

Бризът откъм залива промени посоката си. Чарити отметна кичур от челото си.

— Не е изключено да узнаем отговорите на сутринта, след като космическите кораби не се появят.

— Да почакаме.

Неразгадаемият поглед на Елайъс не се откъсваше от лицето ѝ.

— В едно обаче съм сигурна — продължи Чарити.

— И какво е то?

Тя сбръчка нос възмутено.

— Мотивите на Гуен Пит може да са тайнствени, но тези на нейния помощник, душевно нечистоплътният Рик Суинтън, са ясни. Той е в цялата история заради парите. Гогова съм да заложа „Шепоти“, че съм права.

— Още не съм се сблъскал със Суинтън.

— Нищо не си загубил. — Чарити неволно потрепери. — Много неприятен тип.

Елайъс я изгледа изпитателно.

— Звучиш ми като лично засегната.

— Така е. Опита се да ме сваля скоро след като Пътешествениците се появиха. Заливът не е точно Мека за самотници, но нямах никакво желание да изляза с него. Когато отклоних поканата му, ми заяви, че ще съжалявам.

Елайъс сякаш изтръпна.

— Заплашил те е?

— Не съвсем. Само каза, че ще съжалявам заради отказа си. — Чарити се усмихна. — Повярвай ми — не съжалявам нито за миг.

— Ще си държа очите отворени за него. — Ръката на Елайъс стисна нейната. — Междувременно имам друг, по-важен въпрос.

Мекият му кадифен тон предизвика тръпки на вълнение по гърба ѝ.

— И какъв е той?

— Чудя се — промълви той много тихо, — какъв ли е вкусът на устните ти.

Тя го погледна смаяно.

— Моля?

— Чудя се от десетина дни насам.

Притегли я по-близо нежно, но непреклонно.

Срещна погледа му и видя контролираното желание в очите му; обзе я чувство за неизбежност. И разбра, че от момента, когато той похлопа на вратата ѝ тази вечер, чака точно този миг.

Отново се напрегна; инстинктивно потърси и най-малък знак за нарастващо напрежение, за предстоящ пристъп на паника. Ала откри единствено прилив на чувствено очакване.

Елайъс определено имаше подходящи размери.

Докато я придръпваше по-близо кракът му продължаваше да стои върху цокъла на оградата. Усети се притисната до онова интимно място между бедрата му и през тялото ѝ премина великолепна тръпка.

Прибойт на вълните в залива и напътствията на Гуендолин Пит към последователите ѝ избледняха в далечината. Чарити бегло си даде сметка за неспособността на сетивата си да се фокусират върху околната действителност. Бяха изцяло заети с възприемането на стегнатото стройно тяло на Елайъс до своето. Долавяше топлината му, привличаща я със силата на магия.

Напомни си, че доверието, което ѝ оказа Елайъс, не е достатъчна причина да му вярва. Та тя дори не беше сигурна дали ѝ е казал истината. Той бе прикрит, умен мъж. И нямаше никакво съмнение, че е малко чудноват.

Предупреждението на Дейвис изплува в съзнанието ѝ. *Внимавай с Уинтърс. Според слуховете той не е обикновен играч, а истински победител. Всеки път.*

Досегът на Елайъс обаче не пробуждаше никакви предупредителни сигнали. Напротив: колкото по се приближаваше, толкова по-близо до него желаше да бъде.

Когато той сведе глава, за да докосне устните ѝ, за една разтърсваща секунда тя осъзна, че всичко, което подозираше беше истина. Целуването с Елайъс определено бе ново по различно усещане. Горещо, сексуално и невероятно удовлетворително.

Някакво омайно цвете, дремало в нея през целия ѝ живот, изведнъж разцъфна. Мускулестото бедро на Елайъс се притисна в нейното и я заклеци между краката си. Обви врата му с ръце и разтвори устни.

Елайъс простена. Тръпки преминаха по тялото му.

Чарити бе омаяна от усещанията, които се разляха в нея. Целувката на Елайъс бе по-тъмна от нощта. Беше пълна с тайни и неразбираеми значения. Нужен бе цял живот, за да се изследва и опознае тази целувка. Радост и възбуда я обзеха, докато се отдаваше на неподозираните дълбини.

— По дяволите.

Елайъс откъсна устните си от нейните с рязко отмятаме на главата. Със затруднение си пое въздух.

Чарити го погледна смаяно. Очите му проблясваха в сенките. Изражението му бе сериозно. Дишаше трудно и накъсано, сякаш е бягал марафон.

— Извинявай — промълви той. — Всичко става прекалено бързо. Не възнамерявах да е така. Не така скоро. Не искам да те притеснявам.

— Всичко е наред, наистина. — Докосна бузата му и усети как челюстите му се стягат. Жизнерадостно чувство от женското ѝ въздействие премина през нея. — Нямах абсолютно нищо против.

Елайъс изглеждаше развеселен, но и зашеметен. Остана загледан в нея дълго, а после, простенвайки мъчително, отново залепи устните си към нейните.

Направи нещо, което Чарити бе готова да се закълне, че е невъзможно: задълбочи още повече целувката си. Ръцете му настойчиво се обвиха около нея и я наместиха още по-плътено към подчертаната му ерекция. Докосна с ръка ребрата ѝ и я плъзна, докато палецът му не се озова под тежестта на едната ѝ гърда.

Сега бе ред на Чарити да потрепери.

Някъде в далечината чу как долу на плажа пак подхващат песента, но не ѝ обърна никакво внимание. В момента значение имаше единствено Елайъс. Дланта му отново се размърда и той я положи върху гърдата ѝ. Усещаше топлината на ръката му през плата на блузата.

Съзнанието ѝ едва регистрира първите приглушени викове. Тя ги изключи, без дори да си даде сметка, но Елайъс внезапно прекъсна изцеждащата целувка.

— Какво, по дяволите...

Той вдигна глава и се заслуша.

Чарити премигна — опитваше се да проясни главата си. Усети сексуалното напрежение у Елайъс. Съвсем объркана, понечи да отстъпи назад.

Последва нов вик.

Този път Чарити го чу ясно. Женски глас, наполовина ядосан, наполовина изплашен.

— Не ме докосвай! Ще ѝ кажа. Кълна се, ще го сторя.

— Идва оттам, отзад — посочи Елайъс. — Мисля, от далечния край на къмпинга.

Пусна Чарити и се извърна гъвкаво. Тръгна с плъзгащи се, безшумни стъпки, които го отведоха при редица по-стари каравани.

Чарити го видя да се насочва към самотна бяла каравана, паркирана в задната част на къмпинга.

— Пусни ме, дяволите да те вземат! Ще кажа на Гуендолин.

Чарити се затича след Елайъс.

Докато го настигне, той вече се изкачваше по стъпалата на бялата каравана. Видя как със замах отваря металната врата и нахълтва във вътрешността.

Чу отвътре сподавен писък, последван от ядосан мъжки вик.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — изкрещя мъжкият глас. — Махни си шибаните ръце от мен или ще наредя да те арестуват.

Чарити спря на място — нечий силует със залитане излезе от караваната. Мигом разпозна Рик Суинтън.

Далеч не бе така привлекателен, както обикновено, забеляза тя с известно задоволство. Всъщност изглеждаше доста глуповато, залитайки на най-горното стъпало.

Рик се подхлъзна и падна. Изтърси се на земята и шумно изпухтя.

На прага се появи Елайъс. Изглеждаше спокоен и овладян като сърцето на ураган.

Чарити напрегнато се втренчи в него.

— Добре ли си?

Елайъс я погледна сякаш въпросът ѝ го изненадваше.

— Да. Този мерзавец опипваше вътре някаква жена.

— По дяволите. — Рик изплю попадналата в устата му пръст и се надигна да седне. Отметна кафявите си коси от челото и свирепо изгледа Елайъс. — Ще наредя да те арестуват, копеле такова. Чу ли ме, кучи сине? Ще те съдя за това!

— Ще ти е трудно да заведеш дело и да изчакаш присъдата, преди космическите кораби да пристигнат тук в понеделник. — Елайъс бавно слезе по стъпалата. — Но все пак опитай.

На прага застана млада красива жена. Стискаше реверите на робата си на Пътешественик.

— Арлин — възкликна смаяно Чарити. — Господи! Добре ли си?

— Да, добре съм. — На оскъдната светлина на къмпинга Арлин имаше вид на разгорещена и ядосана. Пясъчнокафявите ѝ коси, измъкнали се от препаската, се спускаха безразборно по раменете. Впери свиреп поглед в Рик, оправяйки дългата бяла роба с качулка. — Да не си посмял някога да ме докоснеш пак, Рик Суинтън. Чу ли ме? Никога!

— Нарани ли те? — попита Чарити, забързана към стъпалата на караваната.

— Той е гнусен лъжец, но не ми е направил нищо. — Арлин премигна. — Какво правиш тук, Чарити?

— Елайъс и аз излязохме да се поразходим и те чухме да викаш.

Рик стана и изтупа прахта от широките си черни панталони. Синята му копринена риза на Пътешественик, която носеше разкопчана до пъпа, също бе покрита с прах. Множеството златни верижки на врата му проблясваха на оскъдната светлина. Погледна Чарити навъсено.

— Трябваше да не си навираш носа в чужди работи. Не всички имат проблеми със секса като теб. Някои от нас са съвсем нормални.

Елайъс погледна към Чарити, докато слизаше по стъпалата.

— Вие двамата познавате ли се?

— Да ти представя Рик Суинтън, помощникът на Гуен Пит.

Елайъс изгледа Рик с ледено презрение.

— Хайде да прескочим здрависването, Суинтън. Не е изключено да се изкуша да счупя ръката ти.

Очите на Рик се присвиха.

— Ще съжаляваш, който и да си.

— Името ми е Уинтърс. Елайъс Уинтърс. Внимавай правилно да го изпишеш, когато подаваш оплакването си.

— Копеле!

— Това е Арлин Фентън. — Чарити леко обви раменете на момичето с ръка. — Приятелката на Нюлин.

Елайъс кимна.

— О, господи, Нюлин. — Брадичката на Арлин рязко се вирна. Очите ѝ станаха необичайно кръгли. — Чарити, обеща ми да не му споменаваш за случилото се. Страшно ще се разгневи. Знаеш, че така ще стане. И без това е дълбоко разстроен заради предстоящото ми заминаване с космическите кораби.

— Какво точно се случи тук? — попита Чарити.

— Рик ми каза, че има специална информация за събитията около пристигането на корабите — прошепна Арлин. — Била съм една от избраниците, които ще установят първите контакти. Обеща да ме научи на таен код, чрез които да общуваме с извънземните.

— Глупости. — Рик я изгледа изпепеляващо. — Налетя ми като всички кучки под шейсет години сред тази сбирщина. Приех предложението... а тя изведнъж стана добродетелна. Само дразни мъжете, такава е тя. Точно като теб, госпожице Непорочност. Вие и двете сте от типа, дете възбуждате мъжете съзнателно, а после пиците до бога, че са ви изнасилили, когато някой се опита да пробва какво предлагате.

— Още една думичка — тихо промълви Елайъс, — и никога няма да си в състояние да пробваш какво предлагат жените.

Арлин отметна глава назад.

— Лъжеш, Рик Суинтън. Подготвям се за Пътуването, както ни посъветва Гуендолин. Всички трябва да се подготвим да отидем на по-висше ниво, където сексът ще е по-чисто, нефизическо действие.

— О, я стига — изсумтя Суинтън.

— И освен това — продължи Арлин, — ако щях да се будалкам с някого, това определено нямаше да си ти. Имам си чудесен приятел и ще направя всичко, за да дойде с мен, настъпи ли времето да се качваме на корабите. И още нещо ще ти кажа: ако Гуендолин узнае какво правиш зад гърба ѝ, ще те разкара начаса.

— Проклетата малка кучка. — Рик бързо отстъпи, понеже Елайъс се насочваше към него. — Да не си посмял да ме докоснеш, Уинтърс.

— Остави го — обади се Арлин с подчертано отвращение. — Добре съм и можеш да се обзаложиш, че никога няма да допусна да се озова отново насаме с него. Той е перверзен, ако ме питате мен. Само да видите какво има вътре в караваната му. И си въобразява, че е възбуждащо. Но нищо от това няма да има значение след понеделник.

— Поне в това отношение си напълно права — просъска Рик, извърна се и тръгна по пътеката между караваните.

Чарити леко прегърна Арлин.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да. — Арлин въздъхна дълбоко. — Рик е дребен подлец. Използва положението си като помощник на Гуендолин, за да се добере до всяка жена наоколо. За пръв път обаче опита да си има вземане-даване с мен.

Елайъс се размърда.

— Ако Гуендолин знае за поведението му, ще го разкара, така ли? Щом си сигурна, защо не й кажеш?

— Проблемът е, че е прекалено заета с други неща в момента. — Арлин изглеждаше смутена. — Повечето от нас я виждаме само вечер, при пеенето по залез-слънце. През останалото време е в караваната си и се подготвя за срещата. Единствено на Рик е позволено да я прекръсва, докато медитира или обмисля проповедите си.

— Бих привлякъл вниманието ѝ върху теб — предложи Елайъс. — Не ми представлява никаква трудност.

— Не желая да я безпокоя — припряно отказа Арлин. — Рик Суинтън не е важен. Той е такава отрепка, че няма да се изненадам, ако бъде оставен, когато извънземните дойдат.

— Не се притеснявай — обади се Елайъс. — Нещо ми подсказва, че Суинтън няма да бъде на борда на никой кораб в полунощ на петнадесети. Както впрочем и никой друг.

Арлин изправи рамене с достойнство.

— Невярващ си, виждам. Ала ти и другите ще научите истината за себе си. Само ми се ще да успея да накарам Нюлин да разбере. Не мога да понеса мисълта да остана без него.

Чарити я потупа по рамото.

— Нюлин държи на теб, Арлин. Ако нещата не станат според предвиденото, само помни, че той те чака.

В очите на Арлин проблеснаха сълзи. Тя ги избърса с opakото на ръката.

— Но аз искам той да дойде с мен, за да види галактиката. Ако остане на Земята, ще бъде мъртъв, ще бъде пепел, когато се върна.

Елайъс я изгледа изпитателно.

— Понякога преминаващата буря така размътва повърхността на водата, че не можеш да видиш истината в нея.

Арлин премигна, за да прогони още няколко сълзи и го погледна неразбиращо.

Чарити отново я прегърна.

— Не се притеснявай, Арлин. Понякога Елайъс е малко неясен. Вината не е негова. Така е възпитан. Хайде, ще те изпратим до твоята каравана.

— Няма нужда, наистина. Добре съм. — Арлин предпазливо изгледа Чарити. — Нали няма да кажеш на Нюлин какво стана току-що?

Чарити се поколеба.

— Щом така искаш.

— Истински искам Нюлин да дойде с мен на космическия кораб.

Арлин се извърна и изчезна в сенките.

— Надявам се в понеделник вечер, когато нищо не се случи, да не се потисне прекалено — сподели Чарити малко по-късно, докато тя и Елайъс се прибираха.

— Нюлин ще бъде там, за да я утеши.

Изненадана от резките нотки в тона му, Чарити го изгледа изучаващо. Беше невъзможно да разчете изражението му в тъмнината.

— Елайъс?

— Да?

— Сигурен ли си, че си добре? Рик не те удари, нали?

— Добре съм.

Чарити се успокои малко.

— Беше много мило от твоя страна да се притечеш на помощ на Арлин.

Елайъс не отвърна. Очевидно бе потънал в собствените си тревожни мисли.

Чарити долавяше кога не бива да безпокои човек. Престана да говори и остави звуците на нощта и залива да запълнят напрегнатата тишина.

Стигнаха до къщата ѝ. Тя извади ключа и се качи по стъпалата на предната веранда. Елайъс не я последва. Остана в подножието на стълбите, докато тя пъхаше ключа в ключалката.

Отваряйки вратата, му хвърли поглед през рамо и се зачуди какво ли ще каже, ако го покани да влезе. Лампата на верандата хвърляше светлина, но и сенки по изострените му черти. Изглеждаше много отдалечен и отнесен. Отново си бе възвърнал контрола. Прецени, че, в това си настроение, ще ѝ откаже предложението за чай или кафе.

— Благодаря за поканата да изляза на разходка с теб. — Съзнателно вложи в тона си изкуствена приповдигнатост. — Беше интересно, най-малкото.

— Чарити?

Тя застина на прага.

— Да?

— Изплаших ли те?

От всичко, което очакваше да чуе от него в този момент, това бе най-изненадващото.

— Да си ме изплашил? Искаш да кажеш с начина, по който се справи с Рик Суинтън? Не ставай глупав. Разбира се, че не си ме изплашил. Останах много доволна, задето го изхвърли от караваната. Заслужаваше да се изтърси по задник на земята. Арлин е права — той е просто една отрепка.

— Не говоря за Суинтън.

— О!

— Говоря за нас — уточни Елайъс изключително тихо.

Устата ѝ пресъхна. Съзнаваше, че той има предвид унищожителната напрегнатост на целувката, която си размениха. Целувка, която го разтърси не по-малко от нея, помисли си тя с удовлетворение. Не, че той някога щеше да го признае.

Изведнъж се почувства необикновено весела. Невероятно секси. Готова бе да се впусне във флирт. Скръсти ръце на гърдите си и се облегна с рамо на касата, като заяви игриво:

— Приличам ли ти на изплашена.

— Не.

Тя се усмихна.

— Какво си намислил, Елайъс Уинтърс?

— Не се ли досещаш?

— Кажи ми.

Стоеше напрегнато загледан в нея. В погледа му нямаше никакъв хумор. Абсолютно никакъв. За Елайъс, осъзна Чарити, това бе страшно сериозно. Испита известна жал към него.

— Опитвам се да започна връзка с теб — отвърна Елайъс.

Определено ѝ струваше усилие, но след няколко секунди на пълно смайване тя успя да затвори уста.

— Мислех, че не си по тези неща.

— Това положителен или отрицателен отговор е?

Чарити се насили да си възвърне малко от самоувереността. Няма да допусне да я превърне в бърлива идиотка. Потърси убежище в ролята си на висш администратор.

— Това е отговор от типа — отново ще говорим по този въпрос — обясни тя.

Той кимна, приемайки думите ѝ без коментар.

— Лека нощ, Чарити.

— Лека нощ.

Чарити пристъпи в безопасната зона на малкото си антре и извънредно предпазливо затвори и заключи вратата. После се облегна на нея.

След миг се съвзе достатъчно, отиде до прозореца и надникна през щорите. Ала бе закъсняла, за да види как Елайъс си тръгва. Вече бе потънал в нощта.

5.

Под най-дълбоките океани тлеят вулкани.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Не бе изплашил Чарити, но определено бе подплашил себе си.

Два дни по-късно Елайъс все още продължаваше да мисли за целувката на скалите.

Бе пожелал само да провери водите. Да стъпи в плиткото. Да установи дали привличането е взаимно. Не бе очаквал да попадне на течение, което да го отнесе в открито море, преди да разбере какво му се е случило.

Годините, прекарани във всекидневни физически и духовни упражнения целяха да изградят вътрешна хармония и дисциплина, а сега и двете се бяха стопили за секунди. Ето какво постигна в опитите си да се прави на хладнокръвен.

Нужен му бе цял час размишление пред езерото в градината, студен, душ и глътка уиски, за да овладее глада, изострил нервите му в сряда вечерта. Изкушението да се върне при къщата на Чарити, да потропа на вратата ѝ и да я помоли да го отведе в леглото си почти го накара да загуби ума си.

Плашещо. Доста плашещо.

Но сега вече се контролира отново, уверяваше се той. Два дни в усилените упражнения по метода на Тал Кек Чара възстановиха баланса и вътрешната му енергия.

Донякъде.

Елайъс стоеше зад тезгяха, а Крейзи Отис бе кацнал на изкуственото дърво зад него. Двамата гледаха как Чарити се движи напред-назад по пътеките в „Талисмани и дрънкулки“ с тефтер в ръка.

С жена като нея, помисли си Елайъс, трябва да внимаваш какво искаш. Тази сутрин той глупаво я бе помолил за няколко бизнес съвета, свързани с продажбите.

Когато го измисли, остана доволен от изтънчената си маневра. Смяташе да я използва като предлог да прекара повече време с нея. Представяше си как в интимността на малкия офис зад плота с касовия апарат ще ѝ предложи чай.

Тя обаче прие молбата му прекалено сериозно. Пристъпи към задачата със замах — имаше намерение да бръкне дълбоко в делата на магазина му.

Ако е имала някакви сериозни преживявания след онази целувка преди два дни, те определено не си личаха, помисли си той мрачно. „Отново ще говорим по този въпрос“ бе казала тя, когато ѝ съобщи, че иска да започне връзка с нея. Сякаш долавяше слабостта му и се досещаше, че в момента тя управлява нещата.

Опасно. Но и предизвикателно. И той не бе в състояние да устои.

— Трябва да откриеш ордерите за поръчки на Хейдън. — Чарити се спря, за да вдигне химикалка от купчина, над която стоеше надпис: *Шпионски писалки — напишете вашето тайно послание със симпатично мастило.* — Нямам представа откъде набавяше стока.

— В офиса има купчина каталози за поръчки — обади се услужливо Елайъс.

Загледа се в изящната, крехка извивка на тила ѝ. Сериозно го съблазняваше идеята да излезе иззад барикадата на тезгяха и да провери какво ще се случи, ако докосне това сексапилно място под косите ѝ. Устоя на изкушението. Сега вече контролираше суровия огън на необузданата похот, но силата ѝ не отслабваше. За нещастие огънят гореше дори по-силно, защото му се пречеше.

В Тал Кек Чара контролът бе всичко.

— Провери папките в стария шкаф. Вероятно има фактури от компаниите, с които редовно е поддържал връзка — Чарити остави писалката със симпатично мастило и издуха прахта от колекцията дребни, резбовани кутии — Ще накарам Нюлин да ти донесе една от пръчките ни с пера за почистване на прах. Чистият магазин винаги е радост за окото.

— Не съм сигурен. — Елайъс се загледа в слоя прах върху машината за предсказване на бъдещето. — Според мен прахта създава

друга атмосфера.

— Пълни глупости. — Чарити избърса ръцете си една в друга. — Придава неугледен вид. И определено трябва да подобриш вътрешното осветление. Магазинът прилича на пещера.

— Вчера следобед влязоха две хлапета. Струва ми се, призрачният ефект им допадна.

— Всичко, което пречи на клиентите да видят какво купуват, не е от полза за бизнеса.

Чарити вдигна една кутийка и с любопитство натисна закопчалката.

— О, Чарити, внимавай. Тези кутийки са пълни с...

— Не ме разбирай неправилно. Добра идея е да се поддържа тайнствена атмосфера в магазин като „Талисмани и дрънкулки“, съгласна съм, но не бива да се престараваш. Няколко старомодни лампи, особено там отзад, биха били добро разре... Олеле!

От кутията изскочи огромен космат паяк.

— Господи! — извика Чарити и хвърли кутийката.

— Хе-хе-хе... — обади се Крейзи Отис от пръчката си; блестящите му очи сияеха злорадо.

— Опитах се да те предупредя. — Елайъс се измъкна иззад тезгяха и тръгна по пътеката. — Това са кутии с изненади. Във всичките има изкуствени паяци с пружинки.

Чарити бързо се съвзе.

— Трябваше да съм по-внимателна. — Натика паяка обратно в кутията и решително затвори капака. — Докато съм жива, няма да разбера какво е привлекателното на такъв тип стока.

— Тя е за деца.

— Е, както споменах, намирам за добра идея при първа възможност да си набавиш няколко красиви лампи. Но всичко по реда си. Първо трябва да избършеш праха.

Тя млъкна и деликатно кихна.

— Ще видя какво мога да направя. — Загледа се как вади хартиена кърпичка от джоба на полата. — Чарити, ще дойдеш ли на вечеря при мен тази вечер?

Над притиснатата към носа ѝ кърпичка очите се уголемиха.

— На вечеря?

В този момент вратата се отвори. Раздразнен от прекъсването, Елайъс погледна към предната част на магазина. Последното нещо, което желаше в момента, бе клиент.

Мъж с пишно лице, в панталони, шити по поръчка, в бяла риза, опъната при копчетата, и с обувки от скъпа кожа стоеше на входа. Очите му святкаха решително зад стъклата на прекалено големите му очила. В пухкавата си ръка държеше скъпо кожено куфарче. Квадратният пръстен с диамант на лявата му ръка беше толкова грамаден, че Елайъс го виждаше съвършено ясно от мястото си в средата на магазина.

Чарити изчисти носа си и бързо се извърна.

— О, здравей, Лейтън. Какво правиш тук? Познаваш ли Елайъс Уинтърс? Елайъс, това е Лейтън Пит, собственикът на „Пит риалити“.

Елайъс кимна енергично и поздрави:

— Пит.

— Уинтърс — подхвана напевно Лейтън с жизнерадостен глас, който отекваше в стените, — приятно ми е да се запознаем.

Тръгна напред с протегнатата ръка.

Елайъс неохотно се здрависа, като максимално съкрати процедурата. Точно както се опасяваше, дланта на Лейтън се оказа неприятно влажна. Щом приключи древния ритуал, Елайъс тайно избърса ръка в джинсите си. Долови веселото пламъче в очите на Чарити.

— Чарити — обърна се към нея Лейтън. — Радвам се да те видя. Фантастичен ден, какво ще кажеш? Досега лятото беше хладно. Да се надяваме топлото време да се задържи.

— Добре е за бизнеса — промърмори Чарити учтиво.

— Така е, така е. — Лейтън отново се обърна към Елайъс. — Уинтърс, тъкмо теб искам да видя. Ще ми отделиш ли няколко минути? Искам да поговорим за една сделка. Мисля, ще ти допадне.

— Не може ли да почака? — попита Елайъс. — Чарити точно ми даваше някои съвети как да се справям с магазина.

Лейтън намигна и се усмихна широко.

— Сякаш имаш нужда от съвети, опре ли работата до бизнес.

Чарити хвърли престолено изумен поглед към часовника си.

— Господи, кое време е станало. Елайъс, трябва да бягам. Обещах на Нюлин, че ще го пусна да излезе по-рано на обяд днес.

Арлин ще дойде от къмпинга на Пътешествениците, за да е с него.

— А за довечера? — попита Елайъс навъсено.

Усмихна му се лъчезарно.

— По една случайност съм свободна тази вечер.

— Шест и половина — подметна бързо той. — Ще дойда да те взема.

— Не е нужно. Сама ще намеря пътя. Къщурката ти не е толкова далеч от моята. — Хвърли поглед на Лейтън. — Ще се видим отново, Лейтън.

Той ѝ кимна небрежно — явно цялото му внимание бе съсредоточено върху предложението, което се канеше да направи на Елайъс.

— Непременно. Радвай се на доброто време тук.

Елайъс погледна с тъга как Чарити изчезва през входната врата. Днес отново бе облякла една от ефирните си памучни рокли и слънцето отвън очерта сексапилния силует на краката ѝ.

— Е, Уинтърс, какво ще кажеш да свършим малко работа?

Обръщайки се към посетителя, Елайъс едва сподави стенанието си.

— Ако се каниш да ми предложиш недвижим имот, вече си имам къща.

— Знам. Къщурката на Хейдън Стоун горе на скалата. — Лейтън се намръщи. — Знаеш ли, мога да ти намеря нещо доста по-примамливо и с не по-лош изглед.

— Не си прави труда. Къщурката ме устройва чудесно.

— Добре, щом казваш. Но не за това дойдох да си поговорим днес.

— А за какво?

Лейтън хвърли поглед към вратата, за да се увери, че все още са сами. После отново намигна. Зъбите му блеснаха, докато устните се разтягаха в доверителна, мъжка усмивка.

— Знам кой си, Уинтърс, и се досещам защо си в градчето.

— Какво съвпадение. И аз знам кой съм. И също така знам защо съм тук. Ако си дошъл да говорим за това, чака ме работа.

— Ха-ха-ха... — Лейтън плесна с ръце. — Успокой се. Не исках да те засегна. Просто искам да разбереш, че не си единственият тук, дето играе големи игри.

— Големи игри ли?

— Слушай, ще говоря открито с теб. — Лейтън се наведе напред. Ароматът на наскоро сдъвкан ментов бонбон изпълни въздуха. — Наясно съм, че през следващите шест месеца чуждестранни капитали се готвят да навлязат в Уиспъринг Уотърс. Знам всичко за плановете да се направи модерен курорт с минерални бани, които възнамеряват да изградят тук. Ще строите както на Хавайските острови, нали? Но, естествено, ще се наблегне повече на голфа, отколкото на печенето на слънце.

Елайъс спря дъха си, за да не поема миризмата на мента.

— Така ли?

— Не е нужно да се преструваш на изненадан.

Елайъс се сети за целувката на скалата.

— Но го правя така добре.

— Да, да. — Ново намигане. — Много обичам хората с чувство за хумор.

— Никой никога не ме е обвинявал, че го притежавам.

— Не всеки оценява острия ум. — По челото на Лейтън изби пот. — Хайде да свалим картите. Знам, че си собственик на консултантската фирма „Фар сийз“ и знам точно с какъв вид консултации се занимаваш. Има само една причина да дойдеш в малко градче като нашето.

— И каква е тя?

Лейтън го изгледа с присвити очи.

— Ти си подставеното лице на чуждестранен инвеститор, който иска да се настани в Уиспъринг Уотърс и да го превърне в моден курорт.

— Аха.

— Не се притеснявай. — Лейтън вдигна пълната си ръчичка. Огромният диамант проблесна. — Не се опитвам да те притисна. Не ти задавам никакви въпроси. Човек като теб не бива да се набива на очи. Но, откровено казано, се питах кога ти или някой като теб ще се появи тук.

— Така ли?

— Разбира се. Клиентът ти очевидно е готов да се появи. Само искам да знаеш, че в случая не си единственият играч. И аз ще участвам в начинанието. Или поне в част от него, и то много скоро.

— Тъхъ.

Ароматът на мента стана по-силен — Лейтън се бе навел още по-близо към него.

— Все още няма да ти споделя всички подробности. Подобно на теб се налага да си трая за някои неща известно време. Но в началото на следващата седмица ще бъда в състояние да разговарям по-свободно. С две думи — ще работим заедно, когато колелото се завърти. Запомни го.

— Няма начин да го забравя.

Лейтън се засмя.

— Напълно си прав. Е, да си вървя вече. Имам уговорена среща. Просто исках да те осветля каква е картината, преди всичко да се развихри. Радвай се на хубавото време. Тук лятото трае няколко седмици.

— Ще го имам предвид.

— Ще говорим по-късно.

Лейтън се извърна и с решителен вид се насочи към вратата. Човек, който щеше да участва в предстоящите действия. Играч.

Крейзи Отис се движеше неспокойно по пръчката си и тихо съскаше.

Елайъс изчака Лейтън да излезе от магазина и чак тогава вдигна слушалката, за да набере познатия телефонен номер в Сиатъл.

Отговори жена с нисък, чувствен глас.

— „Торгут, Грийн и Естередж“ — произнесе тя имената на съдружниците в адвокатската фирма, сякаш всеки един бе канонизиран.

— Крейг Торгут, моля.

— За кого да съобщя на господин Торгут?

— Елайъс Уинтърс.

— Един момент, господин Уинтърс.

Крейг Торгут вдигна телефона.

— Какво става, Елайъс?

Гласът му съответстваше на фирмата — богата и култивирана. Глас, който подсказваше, че Торгут произхожда от няколко поколения стари пари и се е придържал към уважаваната семейна традиция, когато е избрал да учи право. Елайъс бе един от малцината, които

знаеха, че всъщност е започнал живота си във ферма някъде из източната част на щата Вашингтон.

— Имаш ли време за една дребна работа?

— Винаги имам време да вменя няколко часа, за които ще ми се заплати добре. Колко дребна е работата ти?

— Искам да откриеш всичко възможно за жена на име Гуендолин Пит. Допреди година е живяла в Уиспъринг Уотърс. Сега отново е тук, но ме интересува къде е била през последните дванадесет месеца.

— С какво се занимава?

Елайъс чу изскърцване в другия край на жицата и се досети, че Крейг се обляга на стола.

— В момента ръководи секта, която очаква извънземни. Някога обаче се е занимавала с недвижими имоти.

— Извънземни, значи? Наистина се срещаш с интересни хора в твоя бизнес, Уинтърс.

— Дори прекалено интересни. Звънни ми, щом научиш нещо.

— Непременно. Как върви бизнесът ти в магазина за дрънкулки?

— Точно както ми се иска — бавно.

Крейг се засмя.

— Давам ти най-много шест месеца. В началото на пролетта пак ще си в Сиатъл.

— Не мисля, че си прав, Крейг.

Чарити цъфна на вратата — светлата ѝ рокля с висока талия изглеждаше по-ефирна от въздуха. Елайъс усети как стомахът му се стяга от предчувствия. Дълбокото кръгло деколте и малките буфан ръкави придаваха на тоалета нещо изкусително и същевременно невинно. Няколко кичура от небрежно събраните на тила кестеняви коси се спускаха край бузите ѝ.

Носеше бутилка изстудено бяло вино. В очите ѝ проблясваше женска пакостливост. Елайъс се досещаше за чувството ѝ, че тя доста добре контролира ситуацията. Искрено се притесняваше, защото май наистина беше права. Пое дълбоко въздух и призова цялата си решителност.

— Не знам дали бялото вино ще е подходящо за менюто тази вечер — обяви тя и му подаде бутилката.

— Вечерта е подходяща за бяло вино. — Пое бутилката и отвори вратата широко, за да ѝ направи път. — Влизай.

— Благодаря. — Погледна надолу и се усмихна при вида на босите му крака. Без да промълви думичка, събу сандалите си, постави ги прилежно до вратата и влезе в малката всекидневна, като се огледа с любопитство. — Какво искаше Лейтън Пит днес следобед?

— Сред многото други неща се възхити на чувството ми за хумор.

Докато минаваше край него, Елайъс вдъхна аромата на парфюма ѝ. Леката материя на полата ѝ за миг се уви около джинсите му. Вечерта се очертаваше като много дълга.

— Безплатен съвет — промърмори Чарити. — Не вярвай на всичко, което ти разправя един търговец.

— Ще го запомня.

Крейзи Отис, покачил се на най-горната пръчка в клетката си, вдигна поглед от дървената играчка, която усилено кълвеше. Погледна строго Чарити и изграка в знак на поздрав.

— Лесно е да се досети човек защо според някои учени птиците са роднини на динозаврите — отбеляза Чарити. — И на едните, и на другите им липсват маниери.

Елайъс постави виното на плота.

— Отис все пак ти каза „Здравей“, нали?

— Кой знае какво ми е казал? Крейзи Отис само кряска и вика. — Чарити приближи клетката и погледна Отис отблизо. — Но трябва да призная колко добре се е настанил при теб. Радвам се, че двамата се разбирате. Известно време се притеснявах малко за него.

— Ако не го беше прибрала, сигурно съвсем щеше да се поболее.

— Нямах представа как да се държа с един депресиран папагал. Звъннах на ветеринарен лекар в Сиатъл, но той не ми помогна особено. Затова по-скоро се доверих на инстинктите си.

Отис килна глава, за да я погледне по-отблизо.

— Хе-хе-хе...

Чарити направи гримаса.

— Никога не си ми засвидетелствал и грам благодарност, Отис.

— Просто е прекалено горд да признае, че е имал нужда от теб — обясни Елайъс.

— Да, да. Знаеш ли, Хейдън веднъж ми разказа за уменията на Отис да говори. Аз обаче никога не съм го чувала да прави друго, освен да кряка, да съска и да пелтечи неразбираемо.

Елайъс отвори чекмедже, за да открие тирбушон.

— Напълно съм убеден, че Отис ще проговори, стига да има какво да каже.

— Чакам този момент със затаен дъх. — Чарити се извърна от Отис и огледа оскъдно обзаведената стая. — О, мебелите ти още не са пристигнали. Редно е да имаш някои неща. С удоволствие ще ти заема столове и маса. Донесох си всичко от Сиатъл.

— Благодаря, но не са ми нужни повече мебели.

Това не отговаряше съвсем на истината, мина му през ума, докато се захващаше с тирбушона. Да се люби с Чарити на тесния матрак щеше да бъде голямо предизвикателство. Ала не биваше да се притеснява за това точно тази вечер, естествено. В Тал Кек Чара контролът бе всичко.

— Този пределно изчистен стил, предполагам, е свързан с тайнствената философия на водата.

— Тал Кек Чара. Права си.

— Тал Кек Чара? Така ли се нарича?

— Преведено най-свободно означава Пътя на водата. Точният превод е доста по-сложен.

Елайъс изведнъж си даде сметка, че сега, когато Хейдън е мъртъв, той вероятно единствен в Щатите знае точния превод на древните думи. Усещането бе доста злоецо и самотно.

— Разбирам. — Чарити се наведе да докосне тежката, наполовина пълна с вода стъклена купа върху ниската масичка. — Красива вещ.

Елайъс се извърна и я видя как тя се взира в купата.

Нещо в него се сви.

— Подарих я на Хейдън преди няколко години.

— Той очевидно я е ценил. — Прокара замислено пръст по ръба на дебелото стъкло. — Това е единственият декоративен елемент тук.

Елайъс се замисли върху думите й.

— Сигурно я е харесал.

Напрежението в него поизчезна. Беше права. Хейдън вероятно е ценил купата доста високо, за да я държи на показ в иначе

спартанската стая.

Чарити прекоси малкото разстояние до мястото, определено за кухня.

— Говорехме за Лейтън. Направил ти е комплимент за чувството ти за хумор, с цел да ти продаде недвижимата собственост ли?

— Не. Информира ме, че е играч.

— Играч?

— Човек, който дърпа конците. От когото зависят разни неща. Тук в градчето бил голяма клечка.

— Хм... А има ли специална причина да си даде труда да дойде до кея, за да ти го съобщи?

Елайъс извади две чаши от шкафа.

— Допускал нещата в Уиспъринг Уотърс да се раздвижат.

Тя сви рамене.

— И градската управа се надява на същото.

— Пит подсказа, че знае нещо конкретно. Чуждестранен инвеститор възнамерявал да превърне градчето в курорт с минерални бани и игрище за голф.

— Курорт? Наистина е нещо конкретно. — Чарити се загледа как той пълни чашите с охладеното бяло вино. Погледът ѝ беше замислен. — Вижда ли ти се вероятно Лейтън да има представа за какво точно приказва?

— Не мога да определя. — Подаде ѝ чаша. — Но съм готов да се обзаложа, че каквото и да предполага, събитията са свързани с култа към извънземните на бившата му съпруга.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— А не с теб?

— Не с мен.

— Интересно. Това поражда въпроса какво ще се случи в понеделник.

— Обадох се на мой приятел в Сиатъл. Юрист на име Торгут. Специализирал е корпоративно право, фирмата му разполага с цяла гвардия сътрудници. Помолих го да открие с какво точно се е занимавала Гуендолин Пит през последните няколко месеца.

— Нещата стават все по-мистериозни, нали?

— Не е изключено да се окажат и много по-прости, отколкото изглеждат. — Елайъс се облегна на плота и отпи от виното. Беше пивко

и ароматно. Точно както Чарити. — Изглежда в крайна сметка ще се окаже, че става въпрос за пари.

— Е, ще изчакаме до понеделник вечер и ще видим какво ще се случи. — Очите на Чарити блестяха над ръба на чашата. — Кой твърди, че животът в малкия град не е вълнуващ?

— Не и аз.

Погледна я и изведнъж почувства неспособността си да откъсне очи от нея.

Въздухът помежду им буквално се нажежи. Невидимите флуиди помежду им бяха заредени с цял спектър от възможности. Няма за къде да бърза, напомни си той. Наистина не е необходимо. Няма да допусне приливът да го отнесе.

Чарити премигна първа.

— Какво ще вечеряме?

— Салата от артишок с печени пълнозърнести питки. Равиоли със спанак, сърцевина на марули и лешници в галета с бишкоти за десерт.

Очите ѝ се разшириха.

— Впечатлена съм.

Наслади се на смайването ѝ.

— Изненадах се да открия бишкоти в бакалницата на Уиспъринг Уотърс, признавам си.

— Береш плодовете на месечните ми усилен преговори с управителя на бакалницата. Господин Гединг и аз сключихме сделка. Той набавя каквото искам, а аз плащам по цени на дребно.

— Звучи ми честно.

Очите ѝ се развеселиха.

— Споменавала ли съм ти някога колко се възхищавам от мъж, който умее да готви?

— Струва ми се, не. — Остави чашата си на плота и се обърна към печката. — Но не се притеснявай. Можеш да продължиш темата.

— Дадено. Дълбоко, дълбоко се възхищавам от мъж, който умее да готви.

Тя отново флиртуваше. Добър знак, помисли си Елайъс. Точно такива искаше да са нещата между тях. Номерът бе да се задържат по плитчините, където и двамата биха се позабавлявали, без да има опасност да навлязат в дълбокото.

— Ще се постарая да не се възползвам от слабостта ти към добрите готвачи — обяви той, докато поставяше тенджерата с вода върху старата печка. — Как е Нюлин?

Закачливите пламъчета в очите ѝ изчезнаха.

— Малко се притеснявам за него. Страхува се от поведението на Арлин, когато космическите кораби не се появят. Ще ми се да можем да го убедя да не се тревожи, но истината е друга — самата аз не виждам как ще се справи със събитията, когато настъпят.

— Ще държим Нюлин под око — обеща той.

Изричайки думите, си даде сметка, че вече се смята за един от кея Крейзи Отис. Едно непознато, но не и неприятно усещане.

Изпрати Чарити до дома ѝ малко след единадесет. Всичко бе много целомъдрено, старомодно. Не беше обаче никак лесно.

С напредването на вечерта вълните на сексуално напрежение ставаха по-силни. През цялото време докато се хранеха, тя го наблюдаваше с интригуващата комбинация от стеснително очакване и женско познание. Елайъс съзнаваше, че тя изчаква той да предприеме първата стъпка; онази, която щеше да ги отведе в спалнята.

Положи неимоверно усилие да заяви колко е късно и да ѝ предложи да я изпрати до дома ѝ. Изненадата, преминала за миг през погледа ѝ, почти компенсира съжалението, което очакваше да изживее по-късно. Почти, но не съвсем.

Елайъс покри клетката на Отис и се обу. Спря да вземе фенерчето, но се отказа — ясният рог на луната и едрите звезди огряваха достатъчно пътеката по скалите. В далечината от другата страна на залива проблясваха светлините на града и на кея Крейзи Отис.

Ръката на Чарити, подпъхната под десницата на Елайъс, беше топла, мека и приятно закръглена. Улавяше аромата на шампоана ѝ. Нещо на билкова основа, прецени той. Смесваше се с морския бриз и нейния специфичен аромат. Съвкупността им създаваше примамливо блюдо, което изостряше апетита му.

Нужно бе да изчака появата на балансиран прилив във взаимоотношенията им, напомни си той. Той трябва да контролира нещата. В главата му отекнаха думите на Хейдън: *Онзи, който познава естеството на водата, оставя опонентът му да дойде при него.* Мъж

и жена, на прага на връзка, са противници, независимо дали го съзнават, или не. Всеки иска нещо от другия. Всеки има своята роля.

Целувката за лека нощ беше коварна, ала Елайъс се бе подготвил. Леко докосна устните ѝ със своите. Тя се наклони да положи ръце върху раменете му, но той отстъпи леко назад. Ръцете ѝ се отпуснаха.

— Ще се видим утре сутринта — каза той.

Погледна го през воала на полуспуснатите си мигли.

— Благодаря за вечерята. Беше чудесна. Ще приемеш ли поканата ми за понеделник вечер?

Изпита дълбоко вътрешно удовлетворение.

— Ще чакам с нетърпение.

— После можем да отидем до къмпинга на Пътешествениците и да погледаме пристигането на извънземните. — Усмихна се. — Сигурно всички от градчето ще бъдат там. Забавлението обещава да е по-интересно дори от областния панаир.

— В Уиспъринг Уотърс не се скучае нито миг.

— Елайъс, ако космическите кораби все пак пристигнат, ще се изкушиш ли да тръгнеш с извънземните?

— Не. — Погледна я право в очите и усети как го облива топлина. — Нещо ми подсказва, че отговорите, които търся, са тук, а не някъде из космоса.

Тя застина.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Но още не съм задал всичките си въпроси. Лека нощ, Чарити.

Време беше да си върви. Трябваше да се махне от верандата ѝ, преди приливът отново да го подхване и да го отвлече обратно в морето. Извърна се и решително слезе по стъпалата.

— Елайъс?

Нежният ѝ, леко дрезгав глас, го закова на място. Извърна глава да я погледне.

— Какво има?

— Доказа ли си каквото искаше?

— Какво?

— Онова, което се опитваше да си докажеш цяла вечер. — Усмихна му се състрадателно. — Убеди ли се, че отново контролираш

нещата? Че макар онзи ден на скалата нещата да станаха малко вълнуващи, продължаваш да си овладян и хладнокръвен?

— А, това ли? — Не биваше да подценява прозорливостта и да схване какво всъщност става. — Може би.

— Забавлява ли те?

— Не, но изгражда характера.

Тя се засмя и затвори вратата пред лицето му.

Елайъс си даде сметка, че се е ухилил като идиот. Шега. Определено беше шега. Е, вероятно не най-смешната, но какво да очакваш от мъж, който не го бива твърде в тези неща?

Отстъпи от верандата, извърна се и леко се затича. При известен късмет ще отпъди поне част от излишната сексуална енергия, раздираща сетивата му като светкавична буря.

Независимо от болката, появила се поради желанието в долната част на тялото му, се чувстваше по-добре. По-добре от всякога, откакто Хейдън бе починал. По-добре от години. Затича се по-бързо. Под скалите сребърната лунна светлина играеше върху водите на залива. Предстоящата нощ му се струваше безкрайна.

Дълго тича, преди да забави крачка; обърна се и пое към притъмнялата си къщурка.

Видя движението при прозореца точно когато стигна до градинската порта. Спря и се прикри в гъстите сенки на дървото. С интерес проследи как някакъв тъмен силует прескача перваза.

Запъхтян, натрапникът се озова върху верандата. Щом си възвърна равновесието, започна да се бори напористо с вдигнатия прозорец.

— По дяволите!

Възкликанието бе изговорено тихо.

Елайъс разпозна гласа. Рик Суинтън.

С рязко дръпване Суинтън най-после затвори прозореца. Извърна се, спусна се по стъпалата на верандата и се отправи към градината. Последва шум от пликане на вода — бе попаднал право в езерцето за размишления.

— По дяволите!

Суинтън се измъкна от плиткото езерце и се завтече по пътеката; широките мокри панталони бяха прилепнали към краката му. Въобще

не забеляза Елайъс, застанал тихо в тъмната сянка на дървото при портата.

Елайъс можеше да протегне ръка и да го докосне. Или да подложи крак и да го препъне. Не направи нито едното, нито другото.

Вместо това последва неканения си гост на дискретно разстояние. Суинтън изтича до предната част на къщурката и пое по опасаната с дървета алея към главния път.

Колата му стоеше паркирана зад редица борови дървета. Отвори вратата със замах, седна зад волана и запали двигателя. Не включи фаровете, преди да се отдалечи на стотина метра по пътя.

Няколко минути Елайъс изчака в края на алеята, любопитен да види дали Суинтън ще поеме към къмпинга на Пътешествениците или към града. При кръстовището фаровете се насочиха наляво. Суинтън отиваше към Уиспъринг Уотърс.

Елайъс бавно се върна към къщурката. Изкачи стъпалата на верандата и отвори входната врата. Събу се и влезе вътре.

Крейзи Отис мърмореше тревожно под покритата си клетка.

— Всичко е наред, Отис. Тук съм.

Отис се поуспокои и после, верен на нрава си, малко гневно изсъска.

— С-с-с-с...

— Съвсем същото изпитвам и аз. — Елайъс не запали светлините. Отиде до прозореца, който Суинтън бе използвал да влезе и излезе. — Или е извадил късмет, или е наблюдавал мястото цяла вечер. Когато ме е видял да излизам с Чарити, вероятно е очаквал да остана да спя при нея.

— Хе-хе-хе...

— Точно така: хе-хе-хе... Изобщо не му е минало през ума, че използвам вечерта, за да се упражнявам на самодисциплина и въздържание според нормите на Тал Кек Чара. — Елайъс се взря в нощта. — Идиот. — Направи пауза. — В случай, че се чудиш, Отис, говоря за себе си, а не за Суинтън.

— Хе-хе-хе...

Елайъс обходи къщурката. Оскъдната мебелировка не предлагаше много потайни места. Суинтън не е имал нужда от много време, за да провери ограничените възможности.

— Не обичам гости, които забравят да си свалят обувките, Отис.

Елайъс откри, без да се изненада единственото видимо пипано нещо — резбованият сандък в спалнята. Дори беглият поглед бе достатъчен да покаже, че Суинтън е ровил вътре.

В сандъка имаше само един предмет, на който Елайъс държеше: дневникът на Хейдън Стоун. За късмет продължаваше да лежи невредим на дъното. Взе го в ръце. Все още не намираше сили да го прочете.

Върна дневника и бавно затвори капака. Имаше вероятност, след като се измъкна от къщурката, Суинтън да иде в града, за да проникне и в „Галисмани и дрънкулки“. Елайъс се молеше да не разхвърля много.

— Всички в Уиспъринг Уотърс гледат на мен като на мистериозен човек, Отис. — Тръгна към банята да си вземе душ. — Надявам се да не се разочароват много, когато открият, че съм честен, трудолюбив съдържател на магазин и нямам никакви грандиозни намерения да се замогвам с недвижима собственост в големи размери тук.

— Хе-хе-хе...

Няколко минути по-късно Елайъс излезе от банята. Изтегна се върху матрака, пълен с морска трева. Пъхна ръце под тила си и се загледа замислено в сенките по тавана.

— Е, Отис, какво е усещането да спиш в спалнята на Чарити?

6.

*Водата е най-дълбока там, където
изглежда най-спокойна на повърхността.*

„За естеството на
водата“, из дневника на
Хейдън Стоун

Гледката как Филис Дартмур влиза енергично в „Шепоти“ в събота сутринта не направи деня на Чарити по-приятен. Кметицата на Уиспъринг Уотърс изглеждаше дори по-решителна и агресивна от обикновено. На Чарити ѝ се прииска да се измъкне през задната врата, но не разполагаше с достатъчно време.

А и така би постъпил страхливец, рече си тя. Просто за нещастие не бе спала достатъчно, понеже прекара дългата нощ будна в опити да анализира Елайъс.

Задачата не се оказа особено продуктивна. Припомни си финалната сцена при входната врата поне хиляда пъти и на зазоряване бе принудена да признае, че се е отървала на косъм.

Да, тогава се присмя, дори съзнателно подразни Елайъс. Ала на студената остра дневна светлина ставаше ясно в какво необичайно, изключително безразсъдно настроение беше предишната вечер. А същото май важеше и за цялата изминала седмица. Играеше си с огъня — ето как се държеше. А това въобще не ѝ бе присъщо. Целувката на скалите преди няколко дни я караше да постъпва странно.

Днес вече бе съвършено очевидно, колко лесно можеше да бъде въвлечена в опасна връзка снощи. И единствено тя щеше да си е виновна. Прекара цялата вечер, флиртувайки безразсъдно. Искаше Елайъс отново да загуби самоконтрол, както стана на скалите. Искаше да види страстта да проблясва в очите му, да усети силните му ръце върху себе си, да знае, че е в състояние да го възбуди.

Но слава богу, снощи Елайъс се придържаше към дзен притчите. В стремежа си да докаже способността на своята прословута сила за самоконтрол ѝ даде шанса да си възвърне ума.

Нужно ѝ бе време. Трябваше да обмисли нещата задълбочено. Преди да предприеме по-решителни стъпки трябва да научи още доста неща за Елайъс Уинтърс. Не бива да забравя съвета на Дейвис: *Внимавай с Уинтърс Според слуховете той не е обикновен играч, а истински победител. Всеки път.*

И както лично се бе убедила, май беше точно така.

Каквото и да бе писано да се случи между нея и Елайъс, определено трябва да бъде отложено, докато се опознаят по-добре. Много по-добре.

Дрън-дрън.

Държеше си тази лекция от часове. Думите бяха запечатани като молитва в съзнанието ѝ. Започваше да звучи като Крейзи Отис.

— Добро утро, Чарити.

Токчетата на италианските обувки на Филис чаткаха по пода на магазинчето.

— Здравей, Филис. — Чарити нарочно се настани зад тезгяха. — Нещо ми подсказва, че не си дошла да си купиш книга. По работа ли си тук, или заради политиката?

— И от двете по малко.

Филис спря и дари Чарити с хладна усмивка — изключително широка, но без никаква топлина. Беше отрепетирана, чаровна усмивка, която показваше цял ред ярки бели зъби.

Лесно е да не харесваш Филис, помисли си Чарити. Заради битката относно съдбата на кея Крейзи Отис двете се превърнаха в свирепи противници. В Уиспъринг Уотърс вече се носеха легенди за сблъсъците им, когато и двете участваха в събранията на градската управа. Чарити обаче изпита дълбоко състрадание към новата си противничка и така бе обречена още първия ден при запознанството им.

Съзнаваше колко глупави са чувствата ѝ и полагаше огромно усилие да ги прикрие, но не успяваше да се отърси от тях. Филис и напомняше какво представляваше самата тя някога: класически пример на човек, готов да постигне всичко, неизтощим работохолик,

непрекъснато зает с ясни цели. Зачуди се дали Филис някога е изпитвала пристъп на паника.

Филис, завършила право във Вашингтонския университет, ръководеше собствена кантора в Уиспъринг Уотърс. Изпълняваше кметските си задължения с несекваща енергия. Намираше време да участва във всички кампании за подходящи кандидати за щатски избори и си осигуряваше покани за съответните коктейли в Сиатъл и Олимпия.

Беше стройна жена, малко над тридесет годишна. Със своята изтънченост положително би направила впечатление в Сиатъл, ала в малко градче като Уиспъринг Уотърс се открояваше така драстично, че изглеждаше не на място.

Филис бе единствената жена тук, която ходеше неизменно облечена в костюм. За днес бе подбрала шито по поръчка ленено сако, вече достатъчно измачкано, макар да бе едва десет и пет. Впечатляващите му подплънки придаваха на силуета ѝ вид от четиридесетте години.

Филис пътуваше с колата си до Сиатъл поне веднъж месечно, за да подстригва светлокестенявите си коси. След като Дженифър Пит насади у всяка жена в града вкус към идеално поддържаните нокти, Филис стана редовна клиентка в салона за маникюр на Рейдиънс. А Рейдиънс създаде за нея специален цвят — бледомораво Дартмур.

— Сама ли си? — попита Филис и се огледа из очевидно празната книжарничка.

— В момента — да. Помощникът ми пие кафе с мляко при Бея, а е още рано за туристите, които идват тук за уикенда. С какво мога да ти бъда полезна?

— Искан да поговорим за новия собственик на кея Крейзи Отис.

— Защо не поговориш направо с него?

— Вече опитах. — Устните на Филис се свиха. — Показа се любезен, но несговорчив. Непрекъснато искаше да говорим за вода, ако правилно съм го разбрала.

— Ходила си да се видиш с Елайъс?

Чарити се смая от неприятната вълна, която премина през нея. Надяваше се да не е ревност.

— Срецнахме се случайно в пощата. Не прояви никакъв интерес към думите ми.

Чарити се поуспокои малко.

— Е? Какво очакваш да направя?

Филис сниши тона си до съвършено поверителен.

— Разбрах, че двамата се виждате.

— Всеки ден. — Чарити се усмихна непринудено. — Няма начин да не се срещаме, щом държим магазинчета на кея.

— Не това имах предвид и струва ми се, го разбираш. — В очите на Филис се появиха ледени пламъчета. — Говори се, че излизате заедно.

Чарити се смая. Не си бе дала труда да запази снощната среща в тайна, но определено и не бе разтръбила за събитието. Вероятно Елайъс е споменал за вечерята пред някого, който от своя страна е разгласил новината из целия залив.

— Клюките в малко градче се разпространяват невероятно бързо, нали? — промърмори Чарити.

— Виж, ще бъда пряма. Всеизвестно е, че Уинтърс не само е собственик на онзи идиотски магазин за сувенири в края на кея, но и собственик на целия кей. — Филис се наведе по-близо до нея. — И също така е собственик на преуспяващата компания „Фар сийз“.

— Е, и?

— Значи е играч. Въпросът е каква точно игра играе.

Чарити се усмихна суховато.

— Каквато и да е, гарантирам ти, че той определя правилата.

— Не съм изненадана. — Филис потропа с дългия си, лакиран в бледомораво Дартмур нокът по плота. — Уинтърс крои нещо. Доста се спекулира, но истината е, че никой не е наясно какво всъщност възнамерява да прави с кея. Именно тук трябва да ни помогнеш.

— Да помогна на кого?

— На онези от нас, които ги е грижа за бъдещето на това градче. Единствено ти си установила някакъв контакт с него.

— Филис, нямам представа какви точно клюки са стигнали до теб. Двамата просто вечеряхме и в никакъв случай не бе събиране за годеж, уверявам те.

— Виж, не се шегувам. Никой друг наоколо не получава ясен отговор от Уинтърс.

— Той определено не е специалист по ясните отговори — призна Чарити.

— Знаеш не по-зле от мен за апетитите на градската управа към кея Крейзи Отис от известно време. Хейдън Стоун беше невъзможен. Докато беше собственик на кея, нямаше никаква надежда магазинчетата да се модернизират. Но сега него го няма и ние искаме да убедим Уинтърс от колко голям интерес за него е да се съобразява с плановете на управата.

— Отново говориш в множествено число. Това ме притеснява.

— Членовете на управата и аз искаме да се присъединиш към нашия отбор, Чарити. Време е да спрем да спорим за бъдещето на кея и да заработим заедно, за да го превърнем в бъдещ център на Уиспъринг Уотърс.

— На мен ми харесва такъв, какъвто е.

— Къде е чувството ти за перспектива? — настоя Филип. — Някога си се подвизавала като преуспяваща бизнес дама. Като се изключи, естествено, присъствието на Елайъс Уинтърс на този кей, ти си единствената с бизнес умения. Останалите неудачници не биха успели да изкарат печалба дори да продават хотдог на парада по случай Четвърти юли.

Чарити усети как започва да се ядосва. При срещите ѝ с Филип рано или късно неминуемо се стигаше до това.

— Съдържателите на магазинчета по кея Крейзи Отис не са неудачници. През последните двадесет години със собствени сили поддържат кея оживен за градчето. До скоро всички други го смятаха за трън в очите им.

— Оживен? — Филип размаха пренебрежително ръка с великолепно направен маникюр. — Ти наричаш това оживен? Та три от магазинчетата са празни. И е така от години.

— Един ден все ще им намерим съдържатели.

— Никой умен бизнесмен няма да отвори магазин на този кей, докато не се появи някаква гаранция, че обликът му ще се подобри.

— Не е нужно да бъдат изхвърлени всички сегашни съдържатели, за да се подобри видът на кея — сръза я Чарити. — Ние чудесно се справяме с дребния си бизнес. Това лято на кея идват три пъти повече туристи. Кея привлича страшно много клиенти с еспreso машината си. Заради салона за маникюр на Рейдиънс и местните жители свикнаха да се навъртат. Япи има резервации за няколко детски

рождени дни на въртележката. Тед продава невероятно количество тениски. А и моята книжарница върви добре, благодаря.

— Не можеш да се изправяш на пътя на прогреса, за бога.

— Мога да се изправям, пред каквото желая.

Филис тежко си пое дъх.

— Не съм дошла да споря с теб.

— Нима? Не бих се досетила.

— Прояви разум, Чарити. Дойдох да те запиша на страната на бъдещето. Нужна ни е твоята помощ. Само ще спечелиш от обновлението на кея. Има възможност книжарницата ти да стане доста по-примамлива, ако Крейзи Отис придобие нов вид. Помогни ни да убедим Елайъс да ни сътрудничи.

Чарити облегна лакти върху плота и преплете пръсти. Гледаше Филис със смесица от предпазливост и растящо възхищение.

— Да кажем, в името на спора, че съм склонна да помогна за осъществяване на плановете ви. Как точно очакваш да убедя Елайъс да сътрудничи на градските власти?

Филис се възползва от откренатата вратичка.

— Нужно ни е да поговориш с него. Разбери какви са плановете му за кея. Желая да работим заедно с него.

— Да работите с него ли?

— Всички сме заинтересовани от модернизиранието на кея Крейзи Отис. Ако той осъществява сделка за чуждестранни инвеститори, както подсказа Лейтън Пит, ни е нужно да разполагаме с информация.

Чарити я погледна още по-смаяно.

— Искате да шпионирам за вас?

Филис се намръщи, после се изчерви под грима си.

— Прекалено драматично поставяш въпроса, Чарити. Просто те молим да изпълниш гражданския си дълг.

— Хм... Гледала ли си някога един стар филм на Хичкок — Всеизвестно! Шпионски трилър от четиридесетте години с Кари Грант и Ингрид Бергман. Ингрид трябва да прелъсти и да се омъжи за лошия, за да следи постъпките му отблизо. Всички й обясняват, че е длъжна да го направи.

Очите на Филис се присвиха.

— Не виждам връзката.

— Май си права. Наистина не приличам особено на Ингрид Бергман, нали?

Млъкна, виждайки застаналия на прага зад Филис Нюлин.

Нюлин, с чаша мляко с кафе в ръка, се поколеба.

— Да изчакам ли отвън, Чарити?

— Няма нужда, Нюлин. — Чарити му се усмихна. — Кметицата и аз току-що приключихме разговора.

Филис свъси вежди по посока на Нюлин. После отново се обърна към Чарити.

— Помисли върху предложението ми. Важно е за всички ни. Не е изключено да се окаже, че бъдещето на градчето зависи от решението ти какво ще предприемеш.

— Само на това градче ли? Божичко, не знам, Филис Всичко по-малко от съдбата на свободния свят ми се струва като губивреме за талантите ми.

— Проявяваш страхотно тесногърдие.

Филис се извърна и напусна магазина, без да пророни нито дума повече.

Нюлин влезе зад тезгяха.

— Нещо не е наред ли?

— Нищо повече от обичайното. Кметицата се вълнува за кея.

— По-добре да се тревожи повече как да накара Ханк Тубърн да арестува Гуендолин Пит.

— Действията на Гуендолин Пит не са незаконни — напомни му Чарити предпазливо.

— А би трябвало да бъдат обявени за такива. — Нюлин изгълта половината кафе. — Кметицата работеше доста по-усилено да прогони Пътешествениците, когато за пръв път се появиха в града. Помниш ли как в началото на юли постоянно изпращаше Тубърн да проверява дали не нарушават хигиенните и безопасните норми?

— Помня.

— А после, поради някаква причина, престана.

— И постъпи доста разумно, Филис стигна до логичното заключение, че не може да предприеме нищо и трябва да изчака крайния срок. С малко късмет Пътешествениците сами ще се разпаднат като група, когато космическите кораби не пристигнат.

— Вероятно. — Нюлин стисна зъби. — А може и да не го сторят. Хората стават доста странни, когато се касае за такива неща. Гуендолин Пит има да отговаря за доста неща, ако ме питаш. Някой трябва да се справи с нея.

Малко преди четири часа Елайъс окачи новата пръчка с пера за почистване на прах, дадена му от Чарити, и погледна Крейзи Отис.

— Ето, почистих. Но продължавам да твърдя, че Чарити не е права. Малко прах придава по-задушевна атмосфера на мястото.

Отис отвърна нещо неразбираемо.

— Не се вижда пукнат клиент. Май най-оживеният период за днес мина. — Елайъс се приближи към пръчката му. — Да отидем ли да видим как се справя Япи с поправката на въртележката?

Отис наклони глава и с царствено достойнство стъпи върху рамото на Елайъс.

Елайъс излезе от магазина, зави надясно и се насочи към далечния край на кея. Днес се чувстваше добре, независимо от неприятния посетител през нощта.

След къщурката Суинтън наистина бе посетил малкия офис в задната част на „Талисмани и дрънкулки“. Ала като се изключи разхвърляният боклук от кошчето, в което Суинтън очевидно се бе спянал в тъмното, не бяха нанесени никакви щети. Елайъс се зачуди какво ли е разбрал среднощният му посетител от скучната купчина фактури, каталози, ордери и касови бележки, задръстили шкафа.

Елайъс си отбеляза на ум да звънне на Крейг Торгут и да го накара да провери миналото на Суинтън, както това на Гуендолин Пит.

По-рано следобед на кея бе доста оживено, но нещата позамряха след четири. Минавайки край книжарницата, Елайъс забеляза Нюлин да работи зад тезгяха на „Шепоти“. Младежът изглеждаше мрачен както винаги. От Чарити нямаше и следа.

Елайъс мина край трите празни магазина и спря. Щеше да бъде добре да се намерят наематели за тях, мина му през ума. Ще трябва да се заеме с въпроса.

— Как са нещата, Уинтърс? — провикна се Тед от прага на „Моментална философия върху тениски“.

Държеше в ръка новоизлязъл криминален роман с меки корици. Между страниците се виждаше книгоразделител със знака на „Шепоти“.

И днес Тед бе облякъл една от своите тениски. Фланелката, която не покриваше добре корема му, съветваше: *Бъди добър. Ако не можеш — бъди предпазлив.*

— В момента бизнесът е позамрял малко — отвърна Елайъс. — С Отис решихме да се поразходим.

— Утре нещата ще са по-добри.

— Така е.

Бея кимна на Елайъс, докато наливаше изстуден чай за някакъв клиент, седнал отвън на една от масите. През перденцето на салона за маникюр Рейдиънс му направи знака на мира от шестдесетте години.

На Елайъс му хрумна, че макар да бе тук по-малко от две седмици, придобиваше странното усещане за принадлежност към кея. За пръв път не се чувстваше откъснат от другите, не ги наблюдаваше от страни, от хармоничното място, което бе изградил в себе си. Споделя част от мястото, където са и останалите.

Все едно реката на живота му бе направила неочакван завои и се бе смесила с поточетата на живота на другите, които течаха наоколо.

Не бе сигурен как да оцени настъпилата промяна. От една страна тя противоречеше на нагласата му, но от друга, се чувстваше добре. Щеше му се Хейдън да е още жив, за да го попита за странното усещане. Имаше толкова много въпроси, които би задал на Хейдън.

Елайъс стигна края на кея и завари Япи потънал дълбоко в машинарията на въртележката. Цветните кончета бяха замръзнали в кръг около него.

— Здравей, Уинтърс — поздрави Япи и махна с гаечния ключ.

— Как върви?

Елайъс стъпи на платформата и облегна рамо в задницата на летящ кон. Отис стъпи върху опашката на коня, оглади пера и се нареди да наблюдава работата.

— Ще се оправи — отвърна Япи.

Елайъс с интерес разгледа машинарията.

— Откри ли повредата?

— Май да. Ще я оправя до няколко минути. Подай ми отвертката, ако обичаш.

Елайъс погледна инструментите върху пейката.

— Коя?

— Голямата.

Елайъс взе отвертката и я постави в изцапаната със смазка ръка на Япи.

— Ще ходиш ли на плажа в понеделник вечерта да изпратиш Пътешествениците?

— Няма да го пропусна за нищо на света. — Япи завъртя отвертката с вещина. — Целият град ще бъде там. Или поне голяма част от него. Бея възнамерява да направи лавка с разхладителни напитки. Ще продава кафе, сода. Може и малко кифлички. Смятам да ѝ помогна. А ти ще ходиш ли?

— Там съм.

Япи спря, колкото да изгледа изпитателно Елайъс, преди да попита:

— С Чарити ли ще бъдеш?

— Да.

— Вие двамата май се сближавате, а?

— Това проблем ли е?

— Не, не е. — Япи звучеше замислен. — Твоя работа.

— И аз така смятам.

— Но да знаеш — продължи Япи съзнателно провлачено, — ние тук всички обичаме Чарити. На никой от нас няма да му е драго, ако пострада, ако разбираш за какво ти говоря.

— Май се досещам какво ми казваш. Но тя не е дете. Може да се грижи сама за себе си.

— Да, определено има глава на раменете — съгласи се Япи. — Знае какво прави, става ли въпрос за бизнес. Нейна беше идеята да давам въртележката под наем за рождени дни и други детски тържества. Удвои доходите ми това лято. Тя подсказа на Рейдиънс да създаде специален цвят лак за всичките си редовни клиентки. Даде отличен резултат.

— Очевидно Чарити има добър нюх.

— Така е. И също така знае как да се справя с местните политици. Разкара градската управа от главите ни, докато ти не се появи. Но когато става въпрос за други неща, не е толкова жилава.

— Какво значи това?

— Бея ми каза, че Чарити е минала през доста кофти период, преди да се появи тук. Скъсала с някакъв богаташ в Сиатъл на име Лофтъс.

— Брет Лофтъс.

— Познаваш ли го?

— Видях го веднъж. — Елайъс си припомни деловия обяд, на който русият, синеок, с квадратна челюст Лофтъс забавляваше група банкери и инвеститори с безкрайни истории от задкулиския свят на бизнеса, свързан с продажбата на спортни съоръжения. Елайъс често мислеше за въпросния обяд напоследък. Всъщност — откакто Чарити за пръв път спомена Лофтъс.

— Е, тя не е излизала с никого откакто пристигна в Уиспъринг Уотърс. Поне аз и Бея не знаем за такова нещо.

— Докато не се появих аз.

— Ъхъ. — Япи се загледа в него през машинните чаркове. — Докато не се появи ти.

— Загрижеността ти за нея е трогателна, Япи. Кажи ми — има ли някой така загрижен за мен?

— Преценихме, че можеш да се грижиш за себе си. — Япи избърса мръсните си ръце в панталоните. — Май свърших. — Измъкна се от машинното отделение, затвори капака и дръпна някакъв лост. — Хайде да видим дали въртележката ще тръгне и да повозим Отис.

Отис закръка от радост, когато ярките, с блеснали очи коне започнаха да се въртят в кръг. Вкопчи се с мощните си нокти в седлото на пъстър пегас и разпери великолепните си пера.

— На стария Отис наистина му харесва тук — отбеляза Япи и поклати глава. — Чарити го водеше тук, след като Хейдън почина. Всички мислехме, че птицата ще умре. Беше наистина тъжна гледка. Нямаше никакъв живец. Но Чарити го върна към живота.

— Според нея Отис не ѝ засвидетелства истинска благодарност, но съм сигурен, че ѝ е благодарен.

Япи изсумтя.

— Да. Прав си.

Елайъс наблюдаваше момчето от сенките зад тезгяха. Хлапето, вероятно деветгодишно, бе облечено в универсалната момчешка

униформа: джинси, гуменки и тениска.

Неделята се бе проточила дълга и мързелива. Елайъс хвърли поглед към часовника с кукувицата. Пет и двадесет и пет. Почти време да затваря. Хлапето обикаляше из магазина вече повече от половин час, методично изучавайки всички стоки.

— Търсиш ли нещо специално? — попита най-сетне Елайъс.

Момчето подскочи изненадано. Извърна се бързо и се взря към тъмната част в дъното. Елайъс си даде сметка, че до този момент хлапето не го е забелязало.

Детето бързо поклати глава и отстъпи крачка назад.

— Не, не... Само гледам.

— Добре.

Елайъс протегна ръка, така че Крейзи Отис да се настани върху рамото му.

Малкият трепна от движението и отстъпи още една крачка към вратата.

Внимавай, Уинтърс, помисли си Елайъс. Плашиш клиентите.

Вдигна чашата вода, която си бе налял по-рано, и бавно тръгна да излиза иззад тезгяха. Момчето го гледеше притеснено. Явно се готвеше да се извърне и побегне. В следващия миг зърна Крейзи Отис. Очите му се разшириха.

— Истински ли е?

— Да.

Елайъс посегна и почеса птицата по главата. Папагалът се протегна доволно.

— Уау! — Момчето спря да отстъпва. — Говори ли?

— Когато поиска. — Елайъс се приближи. — Видя ли писалките със симпатично мастило ей там?

Момчето изглеждаше удивено, но и несигурно.

— Не.

— Наистина работят. — Елайъс спря пред купчината писалки. — Гледай. — Избра една и написа няколко думи върху лист хартия. — Виждаш ли — нищо не личи.

Хлапето свъси подозрително вежди.

— А как ще направиш написаното да се види?

— Потапяш хартията в чаша с вода, в която има няколко капки от това нещо тук — Елайъс вдигна шишенце с безобидна химическа

смес.

Разви капачката и капна две капки в чашата с вода. После потопи хартийката вътре.

Момчето се раздвижи и приближи.

— Дай да видя.

Елайъс извади хартийката от водата със замах и му я подаде. Думите *Купи тази писалка* се виждаха ясно.

— Бива си я. — Момчето го погледна с интерес. — Мога ли и аз да пробвам?

— Разбира се.

Елайъс му подаде шишенцето и писалката.

— Е, страхотно е. — Хлапето трескаво пишеше по листа. — Нямам търпение да я покажа на Алекс.

— Алекс ли?

— Да. Той е най-добрият ми приятел. Двамата ще ходим на плажа в понеделник вечерта да видим дали ще дойдат космическите кораби. Татко ще ни води.

— И аз ще бъда там.

— Така ли? — Момчето присви очи замислено. — Мислиш ли, че извънземните ще дойдат?

— Не.

Детето въздъхна.

— И татко казва така. Ама ще е страшно гот, ако все пак кацнат, нали?

— Би било интересно.

— Ще е гот. — От ентузиазъм очите му блестяха. — Ако все пак се появят, ще се кача на кораба с тях.

— Защо?

— Ъ? — Момчето се намръщи от въпроса. — Ами защото ще имат страхотни неща. Представи си какви ще са компютрите им. Много по-напреднали от нашите. Те ще знаят отговорите на всички въпроси.

— Не, няма.

Момчето го изгледа стреснато.

— Защо не?

— Защото технологиите, независимо колко са развити, никога не могат да отговорят на всички въпроси. Дори най-мощните компютри

не могат да се справят.

— Сигурен ли си?

— Да. — Елайъс погледна писалката. — Това струва два долара и деветдесет и осем цента, плюс данъка. Няма да ми плащаш за философската лекция.

— Какво е философска лекция?

— Личното ми мнение. — Елайъс го отведе при касата. — Затова не ти взимам пари за него.

— О! — Момчето бръкна в джоба за парите. — Отворено ли е в неделя?

— През лятото.

— Чудесно. Още утре ще доведе Алекс.

— В такъв случай ще ти дам безплатно шишенце симпатично мастило.

— Много гот.

Момчето грабна хартиения плик, в които беше новата му писалка и разтворителя и хукна към вратата.

Наложи се да заобиколи Чарити, която очевидно наблюдаваше сценката от известно време. Изчака младият клиент на Елайъс да изчезне и тръгна към тезгяха. В очите ѝ имаше весели пламъчета.

— Изглеждаш доволен от себе си — отбеляза тя.

Елайъс се загледа замислено към празната врата.

— Това хлапе, струва ми се, ще се радва на писалката.

— Прав си. Нали ти казах, че е призвание.

— Кое?

— Да държиш магазинче като това. Не всеки го може. Сестра ми, например, или Филис Дартмур няма да са щастливи, ако ръководят нещо толкова малко. Дай, на която и да е от тях „Талисмани и дрънкулки“ и никоя няма да миряса, докато не го превърне във верига от магазини от единия до другия бряг. До миналото лято и аз щях да постъпя така.

Елайъс се усмихна.

— Вероятно и аз.

— Някои хора — обяви Чарити натъртено, — трябва постоянно да са във водовъртежа на нещата, да разширяват бизнеса си, за да контролират цял космос. Не са в състояние да се задоволят с малък, завършен свят.

Елайъс взе плик със семена и започна да пълни купичката на Отис.

— Това да не е много завоалиран начин да ме попиташ дали бих се установил на място като Уиспъринг Уотърс и да изпитам удовлетворение да ръководя магазин като „Талисмани и дрънкулки“?

Чарити свъси вежди.

— Мислех, че го правя извънредно завоалирано.

— Ако това ти е начинът, значи си забравила всичко, което някога си знаела по въпроса.

— По дяволите! Сигурен ли си, че не го направих завоалирано?

— Определено.

Елайъс сгъна плика и го прибра под тезгяха.

— Е, тогава няма да успея да изпълня гражданския си дълг и в крайна сметка да се самопожертвам в името на доброто на Уиспъринг Уотърс.

Елайъс направи пауза, преди да попита:

— Какъв точно дълг и саможертва имаш предвид?

— Наскоро нейна светлост, кметицата, ми подсказа да използвам удивителните си способности да те прелъстя, за да ми съобщиш естеството на тайните си планове. Инструктира ме да използвам женските си прелести, та да разбере какво точно търсиш в градчето.

— По думите на последния ми клиент: много гот.

Тя отново свъси вежди.

— Нещата вървяха чудесно, докато не загатна, че ми липсва завоалираност. Каква полза от незавоалиран шпионин?

— Да не би просто да ти е нужна малко практика? — предположи Елайъс. — Склонен съм да ти позволя да се упражняваш върху мен.

— Нима?

Телефонът в малкия офис иззвъня.

— Помисли си. Ей сега се връщам.

— Да, да. Всички така казват. Съжалявам, но няма да вися да те чакам. — Чарити понечи да тръгне. — Шест и половина удобно ли ти е за вечеря в понеделник?

— Този път аз ще донеса виното.

— До скоро.

Махна му и бързо излезе.

Елайъс се ухили, докато вдигаше телефонната слушалка. Никога в миналото не бе склонен да флиртува, но прецени, че може да се научи как да го прави с Чарити.

— „Галисмани и дрънкулки“. Уинтърс на телефона.

— Елайъс? Крейг се обажда. Разполагаш ли с минутка?

— Разбира се. — Елайъс се облегна върху вратата на офиса и се загледа как Чарити минава край прозореца на магазина. Вятърът повдигаше дългата ѝ памучна жълта рокля и показваше привлекателните трапчинки в свивката на коленете ѝ. — Откри ли нещо за Гуен Пит?

— Всъщност — да. Била е доста заета жена през последната година.

— Заета с какво?

— С онова, което очевидно прави най-добре: купувала е и продавала недвижими имоти в северозападната част на страната. Интересното е, че го е правила доста тихо от името на компания, наречена „Собственост на Пътешествениците“.

— Като е използвала парите, получени от Пътешествениците, предполагам.

— Вероятно. Но във фирмата ѝ няма нищо незаконно, доколкото успяхме да разберем. Тя е президент. Има само един служител.

— Дай да отгатна: Рик Суинтън?

— Истинското му име е Ричард Суинтън. Май си се срещнал с него?

— Посети ме снощи. Неканен.

— Разбирам — увери го Крейг. — Желаш ли да поровим по-дълбоко в миналото му?

— Сигурно ще ти поискам още информация, след като му върна визитата.

— Звучи ми сякаш двамата се сприятеляват истински.

— Нали знаеш как става в малките градчета? Всеки се стареа да се прояви като добър съсед.

— Най-добре му върни визитата, преди този тип Суинтън да поеме с някой от космическите кораби — посъветва го Крейг.

— Непременно.

— Между другото — имам новина, която вероятно ще ти се стори интересна.

Елайъс се загледа в Отис през прозореца на офиса. Птицата се движеше нетърпеливо напред-назад по пръчката. Беше време за затваряне.

— Каква е новината?

— Помниш ли Гарик Кийуърт? Онзи тип, за когото ме накара да събера информация?

Елайъс застина.

— Какво за него?

— Говори се, че снощи се е опитал да се самоубие. Нагълтал се с цяла шепа лекарства.

Дробовете на Елайъс останаха без въздух. Без никакво предупреждение реката, която извираше от неговото минало, изведнъж му показа образа на майка му — лежеше отпусната в леглото, а до нея, на нощното шкафче, имаше купчина празни шишенца от лекарства.

Елайъс призова волята си и отпрати образа обратно в тъмнината, откъдето се бе появил.

— Успял ли е? — попита Елайъс.

— Не. Обадили се на бърза помощ. Вкарали го в болницата навреме. Ще се възстанови, но си представи какво ще направи новината с компанията му. След като мине шокът, се очаква сривът на „Кийуърт интернешънъл“. Знаеш как става с компании, за които не е ясно кой точно ще ги наследи и оглави. Всички се паникьосват.

— Да.

— Лошото е, че Кийуърт така и никога не въведе сина си във фирмата. Ако го беше сторил, сега щеше да има кой да успокоява клиентите и кредиторите.

— Кийуърт и синът му не са особено близки — каза Елайъс.

— И аз така съм чувал. Е, това май ще е краят на „Кийуърт интернешънъл“.

7.

Един мъж може да се удави в страст така лесно, както и в океана.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Нещо не беше наред.

Чарити затвори новия брой на Гурман, който прелистваше от половин час. Усещаше го с костите си. От следобед, когато видя Елайъс да затваря магазинчето си за деня, неспокойството ѝ се засилваше непрестанно.

Не си даде труда да махне на никого за довиждане, да не говорим, че не я изпрати до колата ѝ, както му бе станало навик през последните няколко дни. Насочи се към паркинга, без да погледне назад, с празната клетка в ръка. Отис бе кацнал като хищна птица върху рамото му.

Поради някаква необяснима причина гледката на мъжа и птицата, тръгнали надолу по кея, предизвика ледени тръпки у Чарити. Сега, няколко часа по-късно, леденото усещане ставаше още по-зловещо.

Метна лъскавото списание върху ръчно изработената ниска масичка с опушено стъкло. То падна върху купчината готварски книги, които донесе от „Шепоти“. Цяла вечер се занимава да търси интересни рецепти. Вкусът на Елайъс, подобно на нейния, бе изтънчен и малко ексцентричен. Нищо не си бяха казали на глас, но Чарити имаше чувството, че ѝ е хвърлена ръкавица, че Елайъс я изправя пред предизвикателство. Възнамеряваше от следващия рунд Труит-Уинтърс при надпреварата да излезе победител в готвенето.

В момента обаче не изпитваше притеснението на главен готвач. Тревогата идваше от другаде.

Не успяваше да прогони от главата си образа на мрачния силует на Елайъс, очертан върху фона на вечерното слънце.

Нещо определено не беше наред.

Надигна се от извитото, тапицирано в яркочервено канапе и прекоси малкия хол, за да отвори входната врата. Излезе на верандата. Минаваше девет часа. Бе почти тъмно. Във въздуха се усещаше хлад. Над залива се образуваше мъгла.

Обви с пръсти стария, боядисан в бяло парапет и се загледа към дърветата, които в продължение на триста метра разделяха нейната къща от тази на Елайъс. През гъстата растителност не виждаше никаква светлина.

Импулсивно изпъна гръб, заключи входната врата и слезе по стъпалата на верандата. Спря и се заслуша в шумовете на нощта. Стори и се, че чува далечното припяване на Пътешествениците, но не бе сигурна.

Тръгна по пътеката по скалите. Отново погледна към къщурката на Елайъс. Оттук би трябвало да види дали прозорците му светят.

Нищо. Дори лампата на верандата му не бе запалена. Вероятно е отскочил до града за вечерта. Чувството, че нещо не е наред се засили. Направи една крачка, после втора. Измина няколко метра по пътеката и едва тогава си даде сметка, че всъщност отива към къщата на Елайъс.

Вероятно правеше грешка. В играта на котка и мишка, на която и двамата се бяха посветили, сигурно щеше да се окаже конфузно да проверява Елайъс. Не е изключено да прецени любопитството ѝ като знак за нетърпение или дори отчаяние. Ще загуби завоюваните позиции. Но нямаше сили да се върне обратно. Какво толкова, по дяволите? И без това не я бива особено в игрите, които мъжете и жените играят помежду си. Никога не бе разполагала с достатъчно време, за да ги овладее.

Докато вървеше забързано по скалите, нощта се спускаше бързо около нея. Стигна до засенчената от дърветата градина на Елайъс, а все така не виждаше никаква светлина през прозорците. Отиде до предната врата. Джипът на Елайъс стоеше паркиран на алеята.

Зачуди се дали не е отишъл на по-дълга разходка край брега.

Чарити заобиколи къщата и тръгна към градинската врата. За миг ръката ѝ остана върху портата. После дръпна резето, отвори и влезе в градината.

Вече бе стигнала до средата на виещата се пътека и тъкмо понечи да продължи към неосветената задна веранда, когато усети нечие друго присъствие в градината. Спря и бавно се извърна.

Отне ѝ няколко секунди да различи силуета на Елайъс. Седеше с кръстосани крака пред езерото за размишления; мълчалива, неподвижна фигура сред играещите сенки. Черната повърхност на езерото не отразяваше нищо.

— Елайъс?

Пристъпи крачка напред и се поколеба.

— Има ли нещо, с което да ти помогна? — долетя хладният му, дистанциран глас, който я бе сепнал при първата им среща.

— Не. — Тя пристъпи към него. — Добре ли си?

— Тогава какво искаш?

— Елайъс, за бога, какво не е наред?

— При липса на светлина водата разкрива интересен аспект. Повърхността става тъмна и непроницаема.

— Чудесно. Отново дзен притчи. — Чарити пристъпи към езерото и спря близо до Елайъс. — Стига с тези загадъчни коментари. Кажете ми какво става.

Отначало си помисли, че той няма да ѝ отвърне. Не помръдна и не погледна към нея. Беше напълно фокусиран върху тъмната повърхност на езерото за размишления. Мина един безкраен момент.

— Гарик Кийуърт се е опитал да се самоубие снощи — обяви той най-сетне.

Думите я удариха със силата на вълна, разбиваща се в скалите. Спомни си какво каза Елайъс за смъртта на майка си. Самоубийството винаги крие определен ужас за онзи, който се е докоснал до него.

— О, Елайъс.

Приклепна до него — краят на леката ѝ пола попадна върху коляното му — и проследи погледа му към тъмната повърхност на езерото. Беше прав. Там не се виждаше нищо. Нощта сякаш тежеше над градината.

Мина известно време. Чарити не се опита да наруши тишината. Просто изчакваше. Единствено това можеше да направи.

— Смятах, че отказвайки се от възмездието си, въпросът приключва — обади се Елайъс след известно време. — Но на практика аз не се оттеглих. Показах му какво съм в състояние да направя, реша ли да се заема.

— Не е сигурно дали именно срещата ти с него има нещо общо с опита му за самоубийство.

— Напротив има общо. Изучавах го години. При последния си ход трябваше да взема под внимание цялата гама от възможности. А вероятно съм го направил, но съм отказал да го призная.

— Не бъди така суров към себе си, Елайъс.

— Отлично знаех как съзнанието за собствената му уязвимост ще сгъсти и без това трупачтата се в душата на Кийуърт отрова. Ала все си повтарях: какво толкова — просто още една капка към цялата смес. Няма да е фатална, за да промени крайния резултат.

— Откъде да знаеш кое точно ще го накара да прекрачи ръба? Все още не знаеш дали именно това го е тласнало.

— Малко нечистотия може да замърси и най-бистротото езеро.

Чарити се помъчи да измисли нещо, ала всичко, което й хрумна, й се стори безполезно. Някой друг мъж, мъж не така самодисциплиниран, би намерил утеха в нейното настояване, че не е виновен за опита за самоубийство на Кийуърт. В края на краищата самоубийството на Кийуърт щеше да е справедливо наказание. Елайъс обаче не беше като повечето мъже. Елайъс беше различен.

Чарити не знаеше колко време е минало. В един момент се пресегна, за да го докосне по ръката. Всеки мускул, всяка жила под кожата му бяха напрегнати и твърди като стомана. Той не помръдна. Сякаш не усещаше допира й.

— Започва да става хладно тук — отбеляза тя след време. — Да влезем вътре. Ще ти приготвя чай.

— Не искам чай, Чарити. Иди си вкъщи.

Хладината и отчуждеността в тона му я накара да трепне. Пребори се с инстинктивното си желание да скочи и да побегне.

— Няма да те оставя да седиш чук. От залива идва мъгла, в случай че не си забелязал. Застудява.

— Сам ще се погрижа за себе си. Не ми е нужна помощта ти. Остави ме сам, Чарити. Не биваше да идваш тази вечер.

— Съседите сме. Забрави ли? Приятели. Не мога да те оставя сам.

— Не носиш никаква отговорност за мен.

— Чуй ме, Господине-който-вечно-се-контролира, ти имаш свой морал, а аз — свой. Моят не допуска да те оставя тук сам. — Изправи се и го дръпна за ръката. — Моля те, Елайъс, хайде да влезем вътре.

Погледна я със свършено неவிждащ поглед; очите му бяха като повърхността на езерото за размишление. За миг ѝ хрумна, че ще откаже. После, без да пророни думичка, с плавно движение се изправи.

Тя се възползва от дребната си победа и го поведе нагоре по стълбите. Той не оказа никаква съпротива, но оставаше все така напрегнат. Чарити отвори вратата и леко го бутна навътре.

Изрита обувките от краката си и заопипва стената.

— Къде е ключът за лампата?

Без да проговори, Елайъс протегна ръка и щракна копчето. В ъгъла светна лампа. Под покривалото върху клетката Отис измърмори нещо недоволно.

За пръв път тази вечер Чарити видя ясно лицето на Елайъс. Гледката я накара да съжали за желанието си да запали лампата. Най-добре е някои неща да останат скрити в сенките.

— Ще сложа вода — обяви тя.

— Най-добре е, мисля, да си вървиш, Чарити. Тази вечер не съм приятна компания.

Думите му съдържаха нескрито предупреждение. Обзе я лека тръпка на страх, но мигом се отърси от усещането за непосредствена опасност.

— Казах, че ще приготвя чай.

Мина край него и прекоси голата стая към малката кухня. Видя чайника на печката. В шкафа откри кана. До нея имаше кутия чай.

— Съмнявам се дали ще го направя така хубав както ти го запарваш, но поне ще бъде топъл.

Напълни чайника с вода.

— Чарити.

Спря, с чайника в ръка, и се извърна да го погледне през рамо.

— Да?

Той нищо не каза. Просто стоеше и я наблюдаваше така съсредоточено, че тя се почувства парализирана. Остана потресена от празнотата в погледа му. В този момент успя да преодолее стената от гордост и самодисциплина, която той така старателно бе изградил

около себе си. Древна самота като огромно чудовище се бе стаила в тъмнината отвъд тази преграда.

— Елайъс — промълви тя изключително нежно и бавно постави чайника на печката, — не се съмнявам в твърдението ти, че сам можеш да се справиш със ситуацията и вероятно си прав. Но понякога е добре да не се опитваш да правиш нещата сам. Приказките за естеството на водата вероятно са чудесни като философия. Понякога обаче човек има нужда от повече.

— Тал Кек Чара е всичко, с което разполагам — обяви той със смайваща простота.

— Не е вярно.

Отърси се от обзелото я вцепенение и приближи към него.

Обгърна го с ръце и го притисна с решителна твърдост. Той стоеше вдървен и не се поддаваше. Давайки си сметка, че се впуска в битка с неизвестен край, тя стегна прегръдката си и притисна лице към рамото му. С почти отчаяно чувство пожела топлината ѝ и нещо друго, за което не бе сигурна доколко желае да идентифицира, да проникнат в душата му.

Елайъс потрепери. Простена тихо и дрезгаво, после улови главата ѝ между ръцете си.

— Трябваше да си отидеш вкъщи — напомни той.

В следващия миг устните му бяха върху нейните.

Чарити залитна под проявата на мъжки глад, който заплашваше да я разкъса. За миг сякаш всичко се готвеше да изчезне.

Мъглата леко се разсея и тя осъзна, че се намира в ръцете на Елайъс. Беше я вдигнал и я отнасяше към тъмен отвор — входа на спалнята.

Усети как я полага върху матрака. Вероятно пълен с морска трева, мина ѝ през ума. Нищо друго не можеше да е така твърдо и неудобно. Този мъж спи върху такъв матрак! Това вече е малко прекалено дори по отношение на самодисциплината.

Нямаше обаче време за оплаквания. Той се отпусна върху нея и тя мигом забрави за твърдия матрак. Елайъс бе далеч по-твърд от постелята.

Стройното му силно тяло я притискаше; безкрайно дълбоката, безмерно тайнствена целувка напомняше малко за самия Елайъс.

Чарити плъзна ръце около врата му. Пръстите му се насочиха към копчетата на леката ѝ рокля. Чу го рязко да си поема дъх, когато разкри гърдите ѝ. Едната му длан се насочи към зърното ѝ — сега на свой ред тя си пое рязко въздух. Усети стягане при допира му. Тялото му се разтърси от още едно силно потреперване.

— Не биваше да идваш тук тази вечер — промърмори той.

— Всичко е наред, Елайъс.

Главата ѝ се отпусна върху ръката му. Единият му крак се плъзна между бедрата ѝ. Бутна коляно нагоре и го впи в полата ѝ. Малко грубият плат на джинсите му оказа странно възбуждащ ефект върху голата ѝ кожа.

— Не би трябвало да си тук, ала вече няма как да те отпратя. Господ да ми е на помощ, но те желая прекалено много.

Откъсна устни от нейните само за да ги плъзне върху гърдата ѝ. Ръката му се спусна към бързо навлажняващата се издатина под пликчетата ѝ. Стисна я леко, но настойчиво. Пръстът му проникна под ластичната материя. Свали тази част от бельото ѝ с едно-единствено, властно движение.

Силно вълнение обзе Чарити. Понесе я огромна вълна — ту я издигаше, ту я спускаше; тя се замая и загуби всякаква ориентация. Никога през живота си не се бе чувствала така шеметно, така диво. Издърпа ризата на Елайъс от джинсите и впи пръсти в мускулестия му гръб.

Кой знае защо остана шокирана от откритието на топлата му плът. Усещаше плавното, мощно движение на мускулите под кожата му. Тялото му излъчваше завладяващ мъжки аромат.

Започна да дърпа кожената лента, промушена в гайките на джинсите му. Нямахше катарамата. Не съобразяваше как да развърже стегнатия възел. С нарастващо нетърпение дръпна единия край.

— Аз ще се погрижа.

Откъсна се от нея, за да отстрани странния колан.

Възелът, така упорит под нейните пръсти, се развърза при едно-единствено докосване от негова страна. Извърна се, за да остави лентата до матрака. Тя чу шума от свалянето на металния цип.

Изви се настрана, свали джинсите си и посегна към отворения сандък. Чарити дочу характерното разкъсване на опаковка. Ръцете на Елайъс се движеха завидно сръчно.

В следващия миг отново се изтърколи върху нея. Тя се напрегна, усетила ерекцията му да се притиска към влажното ѝ тяло. Беше тежък и плътен.

И голям. Определено голям. Но тя изпитваше вълнение, а не паника.

Насочи се между краката ѝ.

— Погледни ме.

Тя отвори очи, откликвайки ма настойчивите му думи. От предната стая светлината бе достатъчна, за да ѝ позволи да види неистовия му глад.

Прокара пръсти през косите му.

— Искам те, Елайъс.

— Никакви игрички повече — прошепна той.

— Никакви игрички.

Проникна в нея с бавни, безкрайни движения, разтърсващи сетивата ѝ. Всичко в нея застина. Тя не бе в състояние да мисли, да говори, да помръдне. Изпълваше я цялата. Разтягаше я до почти болезнени предели. В отговор на това чувствено нахлуване мускулите ѝ се бяха стегнали.

Затворен дълбоко в нея, Елайъс застина като всичко останало във вселената. Погледна я, сякаш чакаше някакъв сигнал да завърши започнатото.

— Добре ли си? — попита той с леко потреперващ глас.

Чарити си пое дълбоко въздух и отново откри гласа си.

— Да, да. Съвсем добре.

Впи пръсти още по-дълбоко в косите му и предпазливо се надигна към него.

Дрезгав стон се надигна в гърдите му.

— Не искам да те нараня. Толкова си тясна и стегната. Не си давам сметка...

— Казах ти, добре съм — увери го тя с усмивка.

— Господи, Чарити.

Сведе глава и целуна извивката на рамото ѝ.

Непоносимата стегнатост се отпусна. Светът отново започна да се върти.

Елайъс бавно и предпазливо се изтегли, само за да проникне отново настойчиво в нея. Чарити въздъхна жадно и впи нокти в

раменете му.

Той откликна с рязко поемане на въздух. Едната му ръка се спусна по нея и се спря там, където телата им се сливаха. Той намери изключително чувствителното място в гнездото от косъмчета и го разтърка.

Сякаш през нея премина електричество. Изви се към него и извика.

— Толкова е хубаво — прошепна той. — Така истинско.

Тя преглътна силното желание да се засмее.

— Естествено, че съм истинска. Какво мислеше, че съм? Отражение във водата ли?

— Досега не бях напълно сигурен.

Галеше я отново и отново; натрупаното напрежение в нея експлодира — заляха я вълни на облекчение. Усети зъбите му върху ухото си, докато проникваше в нея за последен път.

При кулминацията тялото му застина. Дрезгавият му, безмълвен вик отекна в тъмнината.

Чарити се остави нощта да я погълне.

Никакви игрички повече.

Елайъс отвори очи и се загледа в тъмния таван. Ароматът на изразходвана страст се смесваше с хладния, леко пропит от мъгла въздух, който нахлуваше през откrehнатия прозорец. Гладкото бедро на Чарити, притиснато към крака му, го облъчваше с жизненост.

Усещаше удовлетворение във всяка частица на тялото си. То пееше във вените му и създаваше приятна топлина в корема му. Протегна се бавно, спокойно, доволно.

Никакви игрички повече.

Чувстваше се добре.

Чувстваше се опасно.

В Тал Кек Чара контролът бе всичко. Да загубиш контрол, означава приливът да те помете, да те отнесе в най-дълбоката част на океана. Да загубиш контрол, означава да попаднеш във водовъртежите на праисторическата река. Да загубиш контрол, означава да преминеш през водопада, да се спуснеш в леденостудените дълбини на бездънното езеро.

Да загубиш контрол, означава да загубиш всичко.

На следващото утро Чарити се загледа през прозореца в мъглата, спуснала се през нощта над Уиспъринг Уотърс.

— Ако не се вдигне до довечера, космическите кораби може и да не получат разрешение за кацане.

— Нещо ми подсказва, че няма да има никакво значение — обади се Елайъс. — Готова ли си за закуска?

— Разбира се. — Извърна се от прозореца. — Но се надявам да е нещо семпло. Не е лошо да се фукаш със способностите си да приготвяш вечери, но не е честно, когато става въпрос за закуска. Човек не се състезава със закуски.

Веждите на Елайъс се стрелнаха нагоре, докато поставяше две купички на масата.

— Приеми го като предизвикателство.

Тя успя да го дари с лека, изтънчена усмивка — поне се надяваше да е такава — и се настани на възглавницата пред масичката.

— Не ме предизвиквай, иначе ще се откажа и ще поръчам по телефона пица за довечера.

— Няма да го направиш. Така би постъпил страхливец, а ти не си страхливка. — Седна срещу нея и наля чай от кафявия пръстен чайник. — Ще се справиш с положението, убеден съм. Нещо ми подсказва, че винаги успяваш.

— Съжалявам, ако ще те разочаровам, но загубих доста от състезателния си дух, когато напуснах света на корпорациите.

Опитът да водят непринуден разговор им струваше необичайно големи усилия. Настроението на Чарити не бе лековато. Несигурността, обзела я със събуждането, представляваше пълна изненада. Не очакваше да се чувства точно така след първата нощ на страстно любене. Караше я да изпитва неловкост. Паниката още не я бе обхванала, но дочуваше предупредителни звънчета.

Лекото напрежение между нея и Елайъс не бе на място. Не така трябваше да са нещата днес.

Къде е чувството на интимност, призвано да обгърне и двамата, зачуди се тя. Само преди няколко часа изпитваше изключителна близост с Елайъс. Сега помежду им лежеше тревожна дистанция.

Добре съзнаваше, че сексуалният ѝ опит в никой случай не би могъл да се определи като голям; бе изостанала поне с няколко години.

Задълженията ѝ към „Труит“ от години я държаха в изкуствено заграждение. Всъщност това бе първата ѝ нощ, изцяло прекарана при мъж и сега щеше да сподели закуската му. И все пак инстинктите ѝ подсказваха, че нещата между тях не бива да са такива.

Снощи се случи нещо много специално. Елайъс допусна тя да зърне част от душата му.

Днес обаче съвсем не е така. Той отново е в далечния си, собствен свят. Не може да го докосне така, както го докосваше снощи.

Беше казал: никакви игрички повече, но тази сутрин ѝ се струваше, че отново са на арената.

Потисна една лека въздишка и с интерес огледа сместа в купичката.

— Какво е това?

— Мюсли. По моя рецепта. Овесени ядки, ръж, сусамено семе, бадеми, сухи плодове, малко ванилия и мед.

— Е, толкова с мнението за семпла закуска.

Тя добави мляко и взе лъжица.

— Когато прекарваме нощта заедно, аз ще приготвям закуската — обяви той с подозрителна щедрост.

Чарити се закашля и за малко да се задави. Остави лъжицата и взе чашата с чай.

— Добре ли си? — попита Елайъс.

Тя кимна енергично и отпи от чая, за да прочисти гърлото си.

— Добре съм. Напълно. Едно сусамено семе попадна не където трябва.

Изглежда я дълго и съсредоточено.

— Да не би мисълта да прекарвам нощта с теб да те изнервя?

— Разбира се, не. — Наля си още горещ чай. — Не говори щуротии. — С героично усилие успя да го дари с уверена усмивка. — Но положително нито един от двамата не желае да избързва. Ще го направим постепенно. Да оставим връзката ни да се развива естествено.

Очите му леко се сведоха.

— Нали снощи се съгласихме да няма повече игрички.

Усети как страните ѝ поруменяват.

— Да изчакаш естественото темпо при съзряването на една връзка не е като да си играеш игрички. Просто е проява на здрав разум.

— Какво не е наред, Чарити?

— Няма нищо. — Отказа се от усмивката. — Само се опитвам да подреда нещата. Това е всичко.

— Кое да подредиш?

Изведнъж се разгневи.

— Ти ли ме питаш? — Тропна чашата така силно на масата, че едва не я счупи. Резкият звук провокира мърморенето на Отис. — Ти се държиш, сякаш снощи не се е случило нищо необикновено.

Той остана дълго загледан в нея.

— За снощи...

Тя вдигна ръка.

— Моля те. Ако се каниш да ми кажеш да не се вирам прекалено в случилото се снощи помежду ни — забрави. Опитвам се да закуся. Можеш да ми изнесеш лекцията по-късно.

— Не.

— Щом искаш отново да си играем игрички — добре. Но ще си ги играеш сам.

— Идеята не ми харесва — отвърна той суховато. — Особено след снощи.

Тя усети как се изчервява.

— Знаеш какво исках да кажа.

— Да. Но не разбираш какво се опитвам да ти кажа аз, струва ми се — парира я той.

— Ха! Така си мислиш. Напълно съм наясно. — Тя потропа с лъжицата по ръба на купичката. — Искаш да ми обясниш как не си бил на себе си снощи, нали? И не бива да си въобразявам, че е станало кой знае какво. И съжаляваш за прекараната заедно нощ.

Той се поколеба.

— Разбрала си само половината. Снощи не бях на добро място.

— Тъхъ.

Тя загреба лъжица мюсли.

— Не очаквах да се появиш. Имах да премисля много неща.

— И аз те прекъснах?

— Направо казано — да. Щеше да е по-добре да не се бе появила в градината точно в този момент.

— Съжалявам. — Гребна нова лъжица мюсли и яростно го сдъвка. — Няма да се повтори.

Той се намръщи.

— Нищо не разбираш.

— Ти ще кажеш! Доскоро ръководех голяма компания, забрави ли? Знам как да сведа и най-сложните случаи до прости неща. Какъв е проблемът? Предпочиташ да не се бях появявала снощи. Разрешението? Съвсем елементарно: ще се преструваме, че нищо не се е случило.

— Това не е възможно.

Тя се усмихна мрачно.

— Само ме наблюдавай.

— Сърдита си.

Замисли се върху думите му.

— Да, напълно си прав.

— Чарити, опитвам се да изясня нещо между нас.

— Не е ли да по-добре, ако вместо това закусиш?

Не ѝ обърна внимание.

— Опитвам се да изразя съжалението си, защото снощи ме прекъсна по средата на сеанс за размишление. Имах потребност да подредя определени неща. Вероятно си вадиш погрешни заключения въз основа на случилото се.

Лъжицата ѝ увисна във въздуха.

— Чакай, чакай. — Тя осмисляше чутото. — Май започва да ми просветва.

— Хайде просто да приемем за неразумно от твоя страна да определяш снощните ми действия като знак, че съм...

Той млъкна и се намръщи.

— Мекушав? Нормален? — Направи деликатна пауза и добави:
— Човек?

Тъмна руменина заля лицето му.

— Никак не ми се иска да правиш неправилни заключения, това е всичко.

— Елайъс, обрисуй случая с термини от водната ти философия. Какво? Ще стоиш в плиткия край на басейна през целия си живот, понеже там си в безопасност? Все някога ще ти се наложи да рискуваш и да скочиш в дълбокия му край.

— Аналогията ти не прилага правилно философските принципи на Тал Кек Чара — процеди той през стиснати зъби. — Пътят е да се

вижда ясно. Това е ръководство за наблюдение на действителността.

— Но ти не си наблюдател. Ти си участник. Поне снощи беше.

— Отново не схващаш за какво става въпрос.

Тя насочи лъжицата към него.

— Добре, обясни ми, велики майсторе на Тал Кек Чара. Погледни в магическото си езеро и ми кажи какво, според теб, става между нас точно в този момент.

— Точно това се опитвам да направя — обади се той припряно.

— Не искам да живееш с погрешна представа за мен. Снощното ми поведение най-вероятно те е оставило с впечатлението, че съм позволил опитът за самоубийство на Кийуърт да ми повлияе.

— А не беше ли така?

— Опитът му да отнеме живота си е непредвидено следствие от мои действия. — В очите на Елайъс имаше строго, неумолимо убеждение. — А аз не обичам непредвидените последствия. Те са знак за неправилно приложение на Тал Кек Чара.

— Е, никой не е съвършен.

— Това не е извинение — парира я той.

— Елайъс, нямаш вината, че Кийуърт се е опитал да се самоубие. Ако това обаче ще те яде така, предлагам да предприемеш нещо по въпроса.

— Като какво например?

Тя се поколеба; умът ѝ работеше трескаво.

— Иди да го видиш повторно, например. Би било добро начало. Поговори с него. Уредете отношенията си.

— И как точно предлагаш да го направя, мадам Терапевт? Какво да кажа на човека, опитал да се самоубие заради мен?

— Не знам. Никога не съм изпадала в подобна ситуация. Да речем, че не желаяш миналото да се повтори. Има ли деца?

— Син, когото ненавижда и в червата.

Чарити кимна.

— Посъветвай Кийуърт да не постъпва с хлапето, както са постъпили с теб твоите родители.

— Моите родители? — смая се Елайъс.

— Обясни на Кийуърт, че няма никакво право да изоставя сина си. Ако действително иска да изкупи греха си заради станалото преди

толкова години на Нихили, е длъжен да изпълни задълженията си в настоящето.

Елайъс не откъсваше поглед от нея. Чарити почти го виждаше как се стяга, търси център, призовава силите си. Стори й се, че за миг отново зърна самотния звяр точно преди да спусне бариерата и да я изолира.

— Не знаеш достатъчно за ситуацията, за да правиш подобно предложение. — Гласът на Елайъс бе по-далечен от луната. — Забрави за Кийуърт. Ще се справя.

— Разбира се.

— А за нас... — продължи той натъртено. — Преди малко споменах, че си наполовина права да съжаляваш за снощното ти идване в градината и за прекараната заедно нощ.

— Досещам се, мисля, в коя точно част съм права. Не ти се харесва, че видях реакцията ти на нормално човешко същество, без вдигнат гард. Но какво пък толкова — сексът после си струваше.

— Сексът снощи не просто си струваше. Той беше нещо несравнимо повече.

Успя да му се усмихне хладно и да се съгласи:

— Да, така беше, нали?

Той подбутна купичката с неизяденото мюсли настрана и постави ръце на ниската маса.

— Би бил по-добър, ако бяхме изчакали да започнем връзката си при по-благоприятни обстоятелства. Но станалото — станало.

— Наистина очарователно романтично определение за нашата страстна нощ.

— Опитвам се да кажа, че макар да ми се щеше да се случи по друго време, никак не съжалявам за крачката към следващия стадий на нашите отношения.

Чарити погледна часовника.

— Господи, почти осем е. Трябва да бягам вкъщи, да се преоблека и да отворя магазина в десет.

— Чарити...

— Ще се видим на кея.

Скочи, вдигна купичката и лъжицата си и притича през стаята, за да ги остави в мивката.

— По дяволите, Чарити. Изчакай минутка.

— Не забравяй — довечера си при мен на вечеря. — Обу
сандалите си и отвори вратата. — Днес е голямата нощ за
Пътешествениците и космическите им кораби. По-добре си вземи яке.
Сигурно ще бъде хладно на скалите посреднощ.

Тя побягна в ранната утринна мъгла.

8.

Теченията се променят без предупреждение и за наблюдаващия водната повърхност изглежда непроменена. Това крие огромни опасности.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Чарити грабна най-голямата червена чушка от кошницата със зеленчуци в бакалницата.

— Хванах те.

Пъхна още няколко месести нейни посестрими в торбичката и ги пусна в количката.

Стисна здраво дръжката, решена да я насочи по друга пътека. Изискваше се значително усилие да се кара количката по относително права линия, понеже едното колело постоянно се въртеше в разни посоки.

Въздъхна облекчено, когато намери пакетите със сушени водорасли до оризовия оцет. Грабна два пакета и заедно с бутилка оцет ги сложи при чушките.

Не беше лесно да състави меню за вечерята днес. Основната ѝ грижа бе да подбере рецепти, за които със сигурност можеше да открие продукти в бакалницата на Уиспъринг Уотърс. Преди година, когато за пръв път пристигна в градчето, избраното сега меню би било непостижим блян. Ала непрестанните ѝ усилия да култивира управителя дадоха резултат.

Сега истинската битка, прецени тя, бе да се справи със своенравната количка, а не с набавянето на продукти за вечерята. А главният въпрос беше защо въобще си дава труда да готви за Елайъс Уинтърс.

Сутрешният им разговор продължаваше да предизвиква негодуванието ѝ. Той определено даде да се разбере колко много държи на преструвката, че не ѝ е показал онази уязвима частица от себе си, както всъщност стана снощи.

От друга страна, нямаше нищо против да продължат сексуалната част от връзката им, след като вече бяха започнали.

Типично, помисли си Чарити. Просто дяволски типично.

Не, не съм права, призна тя, докато посягаше за пакет ориз и соев сос. Нищо, свързано с Елайъс, не можеше да се определи като типично.

Погледна списъка си. Трябваша ѝ пресни плодове за десерта. Ставаше късно. Остави Нюлин да затвори „Шепоти“ и си тръгна, за да напазува, но имаше да свърши още няколко неща, преди Елайъс да се появи на прага ѝ.

Зави с количката по една пътека и пред нея се оказа друга количка, която ѝ пречеше да мине. Дженифър Пит държеше вратата на хладилника за замразени храни отворена.

— О, извинявай, Дженифър. — По някаква причина количката на Чарити, до този момент оказваща яростна съпротива, изведнъж хукна като чистокръвен състезателен кон. Чарити заби пети и едва я удържа. — Не те видях.

Дженифър я дари с хладната си отегчена усмивка.

— Не се притеснявай. Пътеките са прекалено тесни. Когато нещата тук започнат да се съживяват, ми се ще някоя по-голяма верига от супермаркети да се настани по залива. Един хубав магазин определено ще ни се отрази добре.

— Този не е толкова лош. Просто е мъничък.

— Същото важи за цялото проклето градче.

Чарити тръгна да се измъква на заден ход. Последното нещо, което желяеше, бе да се впусне в продължителен разговор с втората госпожа Пит. Дженифър не беше щастлива жена. А и лятото никак не беше леко за нея, като се има предвид постоянното натрапчиво присъствие на цветистата първа госпожа Пит в роба на Пътешественик.

По мнение на Чарити, Дженифър всъщност изненадващо елегантно се бе справила с цялата ситуация. Вероятно мисълта, че е

настоящата, а не бившата госпожа Пит, ѝ даваше сили да се издигне над неловкото положение.

За Дженифър — висока, стройна, впечатляваща жена малко над тридесетте — се мълвеше, че известно време е работила като манекен в Лос Анджелис. Чарити бе склонна да го вярва. Несъмнено беше достатъчно висока и излъчваше блясъка на жена от Южна Калифорния. Навяваше асоциации за горещи плажове и безкрайни лета. Всички знаеха за редовните ѝ упражнения в домашния гимнастически салон, оборудван от Лейтън специално за нея. Резултатите бяха налице.

Имаше усет към модата — нещо чуждо в Уиспъринг Уотърс. Днес беше облечена в копринена блуза, имитираща дънкова, и безупречно ушити панталони, които покриваха високите токчета на обувките ѝ. Из светлите ѝ коси с цвят на мед се мяркаха изрусени кичури, сякаш постоянно живееше на слънце, а не из мъгливия северозапад. Косата ѝ бе винаги спусната и изглеждаща току-що разбъркана. Големият диамант, подарък от Лейтън за сватбата, блестеше на пръста ѝ. Винаги носеше чифт модни слънчеви очила, вдигнати на главата, а гримът ѝ бе съвършен.

Повечето хора смятаха, че на Лейтън Пит не му остават никакви шансове, щом Дженифър му бе хвърлила око. Най-голямата мистерия за Уиспъринг Уотърс не бе защо той се разведе с Гуендолин, а защо Дженифър реши да го открадне от съперницата си.

Наистина, Лейтън бе най-преуспяващият мъж в градчето, но по преценка на доста хора външният вид и стил на Дженифър биха ѝ осигурили далеч по-добра партия в Сиатъл. Та в онзи град имаше истински пари, отбелязваха всички, понеже доста компании за високи технологии или за търговия из тихоокеанския район се бяха съсредоточили там.

— В полунощ, предполагам, ще се присъединиш към тълпата на скалите — подхвана Дженифър, докато вдигаше замразен ордъовър, върху чиято опаковка боядисаните и в акрилово червено нокти проследиха съдържанието за мазнини.

— За нищо на света няма да го пропусна. — Чарити се загледа с любопитство към ястието за микровълнова печка, което Дженифър бе избрала. Беше единична порция. — Това ще е най-голямото шоу за градчето.

— Така е, нали? — Изчервените устни на Дженифър се свиха в усмивка, в която се прокрадваше горчивина, докато затваряше вратата на хладилника. — Е, поне до утре всичко ще приключи. Пътешествениците на Гуендолин най-после ще си дадат сметка, че са били подведени. Чудя се какво ли ще направят, като разберат как са ги обрели?

Чарити се замисли.

— Сигурно някои от тях ще я съдят.

Дженифър елегантно вдигна едното си рамо в леко пренебрежително свиване.

— Съмнявам се дали ще има полза. Гуендолин и приятелят ѝ Рик Суинтън са се подсигурили. Убедена съм, че парите им са на сигурно място.

— Може и нищо особено да не стане, след като космическите кораби не пристигнат — предположи Чарити. — По думите на един приятел, ако хората желаят да вярват в нещо, те продължават да го правят, дори когато се изправят лице в лице с неопровержими доказателства, че то не съществува.

— Приятелят ти, изглежда, е прав. — Погледът на Дженифър се отмести над дясното рамо на Чарити. Очите ѝ се присвиха. — Някои от хората, дали всичките си пари на измамници, вероятно ще продължат да вярват. Други обаче положително ще се разсърдят, разберат ли измамата.

Без да дочака отговор, тя стисна здраво дръжката на количката и я извъртя в обратна посока. Количката тутакси ѝ се подчини. Под вещата ръка на Дженифър пое по пътеката с прецизността на европейска спортна кола.

Чарити я изгледа с възхищение.

— Леле, леле. Малката госпожица Калифорния не е в прелестно настроение днес — обяви Гуендолин Пит зад гърба на Чарити. — И мога да се обзаложа, че няма да предложи на Лейтън единичната порция, която взе. О, не. По-вероятно е той да се налива с бира и в кръчмата на залива довчера. Сладката Дженифър сигурно тайничко се надява той да получи сърдечен удар.

Чарити се извърна неохотно. Гуендолин беше облечена в цялостното снаряжение на Пътешествениците. Дългите ѝ бели и сини

поли на робата изглеждаха още по-необичайно върху фона на рафтовете в малката бакалница.

Външният вид на гуру представляваше интересен контраст с острия израз в очите на Гуендолин. Под екзотичните одежди Чарити ясно долавяше белезите на преуспяващата брокерка на недвижими имоти.

— Здравей, Гуендолин. Готова ли си за голямата нощ?

— Разбира се. Отнася се и за всички Пътешественици. От месеци се подготвяме за довечера. — Гуендолин проследи с поглед изчезващата в края на пътеката фигура на Дженифър. После отново насочи вниманието си към Чарити. — Всички в градчето ще останат смаяни, не се съмнявам.

— Можеш да се обзаложиш, че до един ще бъдем на скалите — увери я Чарити, хвана дръжката и се приготви да изчезне. — Ако мъглата не се вдигне, има опасност, разбира се, да пропуснем пристигането на корабите.

— Не се притеснявай — промърмори Гуендолин. — Цялото градче ще разбере съвсем скоро, че се е случило нещо интересно.

Нищо не се поддава така лесно както водата и същевременно нищо не е така мощно. Който реши да следва пътя, първо трябва да прецени собствените си сили и слабости.

Съветът на Хейдън Стоун изгаряше съзнанието на Елайъс, докато извършваше последните движения на упражнението. Издиша и позволи на кожената връв да потърси мишената. Краят на колана попадна в нея с бързината и точността на змия. Уви се около празната алуминиева кутия и я прегъна.

Елайъс издиша и се наведе да вдигне смачканата кутия. Не се справи добре. Бе използвал прекалено много сила. Днес самоконтролът му не беше добър.

Отиде до ръба на скалата и се загледа към потъналия в мъгла залив.

Днес през цялата серия от упражнения действията му не бяха точни. Знаеше каква е причината. Спомени за снощи постоянно пречеха на концентрацията му.

Елайъс се взря в сивата мъгла, а в главата му образите се въртяха.

Чарити, коленичила до него при езерото за размишление.

Чарити плъзва пръсти през косите му, докато му поднася устните си.

Чарити, загледана в очите му.

Чарити, потръпваща от страст под него.

Беше сбъркал в едно. Нямахше никакъв проблем да се люби с Чарити на ниския матрак. Всъщност можеше да я люби на пода или на плажа, или навсякъде другаде. В момента единственият въпрос, който го безпокоеше, бе кога отново ще я люби.

Изпитваше силна възбуда. Снощи апетитът му само се разпали. Днес, вместо удовлетворение, чувстваше по-силен глад.

Бяха си обещали — никакви игрички повече. Тази сутрин обаче тя продължи да играе. Знаеше защо тя бяга от пълното потапяне във връзката, започната през нощта. Получи се точно както го предупреди Хейдън Стоун преди години: една жена, която истински желает, винаги изисква много в замяна.

Елайъс съзнаваше, че Чарити не иска само хубав секс. Искаше душата му. Искаше да се увери, че разполага с цялата власт над него.

Усети как потта по раменете му изстива. Усиленото изпълнение на упражненията на Тал Кек Чара не успя да премахне напрежението, което усещаше целия ден.

Не се отърси от него и по-късно вечерта, когато се озова в кухнята на Чарити. Елайъс веднага схвана намерението ѝ двамата да играят определени роли. Тя вече не бе напрегната и емоционална, както сутринта. Бяха се отпуснали и флиртуваха — както през последните няколко дни.

Мъж и жена, привлечени един от друг, впуснали се във връзка. Така е добре, уверяваше се той. Леко раздразнен, се чудеше защо не изпитва облекчение от това съзнателно намаляване на напрежението.

Застана пред прага на кухнята и започна да оглежда бляскавите съдове, европейските уреди и всякакъв вид модерни съоръжения. Кухнята напълно хармонираше на останалата част от къщата, препълнена с изтънчените мебели, които Чарити бе донесла със себе си, когато се бе преместила тук.

По нищо не прилича на семплото обзавеждане в моя дом, помисли си Елайъс. Но бе странно приятно да наблюдава Чарити сред

лъскавите ѝ цветни джунджурии. Разсеяно разклати шардонето в чашата си.

— Не успях да ти кажа какво е открил адвокатът ми Крейг Торгут за Гуендолин Пит и нейните Пътешественици.

Чарити му хвърли през рамо изненадан поглед и продължи да бърка соевия сос с джинджифил, лимон и шери в купичката.

— Нещо интересно ли е?

— Нищо смайващо. Обичайната гуру история. Гуендолин е основала компания „Собственост на Пътешествениците“. Тя е президентът, а Суинтън е единственият ѝ служител.

Чарити се замисли и спря да върти лъжицата.

— Значи събраните от привържениците на култа пари са там. Сигурно има начин да бъдат открити.

Елайъс се усмихна леко.

— Според мен е малко вероятно да бъдат открити. Убеден съм, че Гуендолин и Суинтън бдят над тях.

— Защо някои от Пътешествениците да не успеят да си ги получат обратно, след като довчера космическите кораби не се появяват? Някакво чувство ми подсказва да очаквам проява на твърда решителност от страна на Арлин Фентън, както и на доста други, когато разберат, че не поемат към звездите. Според Нюлин тя е прехвърлила всичките си спестявания по сметката на Пътешествениците.

— Няма да е лесно да се върнат средствата на всички без съдействието на Пит или Суинтън. А се съмнявам доколко са готови на сътрудничество.

— Вероятно възнамеряват да вземат парите и да изчезнат — съгласи се Чарити. — Макар че Гуендолин Пит каза днес нещо странно в бакалницата.

— Какво точно?

— Цялото градче щяло да разбере, че довчера ще се случи нещо интересно.

— Не се съмнявам. Единственият въпрос е защо днешната дата е така важна за нея. — Елайъс долови аромата на джинджифила и вдъхна с благоговение. — Ще ми съобщиш ли какво е менюто?

— Зеленчукова яхния с водорасли, салатата от печени чушки и торта с мандарини и къпини.

— Не може да бъде! Успяла си да уговориш управителя на бакалницата да зарежда с водорасли?

Чарити се усмихна.

— Не прекарах толкова години начело на „Труит“ напразно. Натрупах доста опит при уговарянето на сделки.

— Явно, състезанието се задълбочава. Заплашва да се превърне в грозна надпревара. Или по-добре да употребя думата „вкусна“?

— Очаквам да измислиш нещо забавно непретенциозно и същевременно елегантно, когато дойде твоят ред да готвиш. Представям си как приготвяш блюдо от смайващо прости компоненти, запазили собствените си аромати, дори когато са смесени с други продукти.

— Чакай да позная: чела си рецепти, нали?

— Да. — Тя пусна бъркалката в мивката. — Днес видях и втората госпожа Пит в бакалницата. Между първата и втората има известна враждебност. Извадих късмет, че не останах премазана между количките им за пазаруване.

— Не ме изненадва.

— Нима?

Елайъс отпи от виното.

— Трябва да призная, че започвам да проявявам любопитство относно плановете на Гуендолин.

— Значи се присъединяваш към нас, останалите.

— Аз съм дори още по-любопитен относно Рик Суинтън.

— Защо такъв специален интерес към него?

— Защото и той се интересува от мен.

Чарити се спря и го погледна въпросително.

— Странно. Не бих ви определила като привличащи се типове.

— Използвах думата в друг смисъл. Очевидно Суинтън има някои въпроси към мен. Претърси къщурката ми в петък вечер.

— Какво е направил? — Чарити се извърна към него — очите ѝ бяха огромни. — Шегуваш се, нали? Претърсвал е нещата ти? Откъде знаеш?

— Ами досетих се, докато стоях в градината си и го наблюдавах как се измъква от прозореца.

— Господи! — Чарити остави купичката, облегна се на облицования с плочки плот и впи пръсти в него. — Невероятно. Почти

не ми се вярва.

— Изглеждаше малко нервен, но останах с впечатлението, че не за пръв път се забавлява с нахълтване в чужд дом. След като приключи с къщурката, е отишъл в „Талисмани и дрънкулки“ и е поровил там.

— Това е безобразие! Взел ли е нещо?

— Не.

— Обади ли се на инспектор Тубърн?

— Не.

Тя разпери ръце.

— Но постъпката му е незаконна. Как така просто си затваряш очите?

— По моите изчисления след тази вечер Суинтън и аз ще се изравним по взаимни нахълтвания.

— Чакай секунда. Да не искаш да кажеш, че възнамеряваш да... да...

— ... да претърся караваната му, докато всички наблюдават шоуто на плажа? — Елайъс допи виното си. — Да. Точно това смятам да направя.

Чарити оцени гледката от скалите в единадесет и половина вечерта като нещо средно между филм на ужасите с малък бюджет и карнавал. Специалните ефекти се състояха предимно от мъгла. Слабите крушки над входа забулваха водите в залива и осветяваха струпаните превозни средства на пристигналите от града зяпачи.

Сред мъглата се забелязваха караваните на Пътешествениците. Слабите крушки при входа на къмпинга светеха смело, но светлината не проникваше кой знае колко надалеч.

Чарити различи всички Пътешественици долу на плажа. Дочуваше как хипнотичното им припяване се извисява и спуска сред шума от нежно разбиващи се вълни, флейтистът свиреше все така фалшиво, забеляза тя. Барабанчикът се опитваше да компенсира със силни удари. В мъглата се забелязваха призрачните светлини на туристическите фенери.

Чарити хвърли поглед през рамо към паркираните коли и пикапи по скалите. Повечето жители на градчето бяха дошли да изпратят Пътешествениците при заминаването им в космоса. Мнозина от

възрастните седяха в колите си или се бяха събрали с приятели. Няколко мъже стояха в началото на пътеката. Пиеха бира и се заливаха от смях. Десетки деца играеха на гоненица пред първия ред паркирани коли.

Контингентът от тийнейджъри, без да обръща внимание на студа и мъглата, бе заел позиция при оградата, откъдето се виждаше плажът. Подмятанията и присмехът им се сливаха с песните на Пътешествениците. Някои пиеха сода, купена от импровизираната лавка на Бея и Япи.

Рейдиънс се бе присъединила към тийнейджърите, за да наблюдава над оградата. Тед носеше тениска с надпис *Няма интелигентен живот извън Земята* и правеше компания на Бея и Япи. Очуканият пикап на Нюлин бе паркиран в края на струпалите се превозни средства. Очевидно възнамеряваше да остане до полунощ.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита Чарити за петдесети път.

— Защо се притесняваш толкова? — Елайъс я водеше по образувалата се алея между два реда коли. — Да проникнеш в нечия каравана не е висококвалифицирана дейност. Особено по начина, който възнамерявам да използвам.

— Ами ако те хванат?

— Ще измисля нещо.

— Не ми харесва тази работа.

— Казах ти да ме изчакаш в колата.

Тя свъси вежди зад гърба му.

— Няма да те оставя сам в тази история.

— Тогава престани да мърмориш.

— Не мърморя. — Повдигна по-високо яката на якето си и тревожно се загледа в мъгливата тъмнина между караваните. — Просто се стремя да внеса елемент на здрав разум в ситуацията.

— А на мен ми прилича на чиста проба мърморене.

Това преля чашата. Чарити стисна зъби. Приведе всички хрумнали й разумни аргументи, само и само да го накара да се откаже от този безумен проект. А той имаше нахалството да я обвинява, че

мърмори. Мислено се закле да не обели и дума повече по въпроса, дори да го арестуват и пъхнат в затвора.

Елайъс тръгна по тясна тревиста пътека между две редици каравани и спря без никакво предупреждение. Чарити се блъсна в него и едва сподави вика си. Той я хвана, за да не падне.

— Тихо — прошепна в ухото ѝ.

Чарити отметна косите от челото си и се огледа. Разпозна червено-бялата каравана на Рик Суинтън, паркирана в края на редицата.

— Да не си променил решението си? — попита тя с надежда.

— Не. Някой друг се вмъкна вътре преди мен.

Чарити погледна тъмните прозорци.

— Сигурен ли си?

— Гледай задния прозорец.

Тя се вторачи в тъмното стъкло. Тънка светлинка премина по пердето и после изчезна. След миг отново се появи за няколко секунди. Чарити преглътна.

— Фенер ли е? — прошепна тя.

— Да.

— Не е възможно да е Суинтън. Той е на плажа с другите. Видях го в тълпата преди няколко минути.

— Така е. Освен това Суинтън няма да използва фенер в собствената си каравана.

Чарити зяпна. После бързо се овладя и отбеляза:

— Господи. Вътре някой друг прави това, което ти планираше да сториш.

— Интересно кой ли е?

Елайъс мръдна и притегли Чарити в тясното пространство между две каравани.

Тя трепна — коляното ѝ се удари в металната стена.

— По дяволите!

— Тихо. Онзи вътре се кани да излезе.

Придърпа я по-навътре в сенките.

При отварянето вратата на караваната изскърца. Появи се силует с наметало и качулка и бързо слезе по стълбите. Чарити се опита да види лицето на натрапника, но качулката и мъгливата тъмнина правеха разпознаването невъзможно.

Човекът се извърна и забърза по алеята между караваните. Пътят му водеше точно край мястото, където стояха Чарити и Елайъс.

Елайъс притисна Чарити към стената на караваната. Тя осъзна, че иска да я прикрие с тялото си, в случай че изплъзващата се фигура се извърне и погледне назад към сенките.

Надигна се на пръсти, за да надникне над рамото на Елайъс и успя още веднъж да зърне забуления силует. Нещо в движенията ѝ подсказа, че това е жена.

Елайъс изчака миг, преди да се размърда, и освободи Чарити.

— Все по-любопитно и по-любопитно.

— Така е. — Чарити съзнаваше как бързо бие сърцето ѝ. — Чудя се коя ли беше.

— Имам чувството, че Суинтън има всевъзможни врагове. Най-добре да вляза и да изляза, преди някой друг да се яви за оглед. — Отстъпи от нея. — Чакай тук.

— Няма да те оставя да влезеш сам.

— Трябва да стоиш отвън, за да пазиш.

Звучеше разумно. Чарити не успя да измисли какво да възрази.

— Е, и какво да направя, ако видя някого?

— Чукни веднъж по стената на караваната. — Елайъс огледа за последен път потъналото в мъгла място и измъкна тънко като молив фенерче от джоба на якето. — Ей сега се връщам.

— Ако не се появиш до пет минути, ще вляза и ще те извлека насила.

Зъбите на Елайъс проблеснаха за миг в тъмнината.

— Добре.

Тръгна към вратата на караваната.

Чарити се наведе, за да проследи как се качва по стъпалата и влиза вътре.

С изчезването на Елайъс настъпи смразяваща тишина. На Чарити ѝ се стори, че мъглата става по-гъста. Насили се да мисли, че това е за добро, понеже помагаше да се скрият шокиращо нередните действия на Елайъс.

Пеенето от плажа зазвуча по-силно, флейтата и барабанът се чуваха по-високо. Виковете и подигравките на тийнейджърите долитаха през терена на къмпинга.

От вътрешността на караваната на Суинтън не се чуваше нищо. През прозорците не се забелязваше никаква светлина. Каквото и да правеше Елайъс, вършеше го изключително дискретно. Чарити потрепери отчасти от студа, отчасти от нарастващото напрежение. Потискащото чувство за неизбежна опасност се сгъстяваше заедно с мъглата.

Долу на плажа барабанчикът се впусна в дълго соло, което отекваше ясно по скалите. Възбудените песни на ентузиазираните Пътешественици се чуваха ясно. Някой натисна клаксон. Грубият смях на тийнейджърите стана по-силен. Чарити долови пукот от фойерверки.

Стори ѝ се, че изминаха часове, преди вратата на караваната да изскърца. Елайъс скочи леко на земята и Чарити усети прилив на облекчение. Тръгна към нея; движеше се бързо, безшумно и грациозно.

— Да се махаме от тук.

Хвана ръката ѝ.

Тя не възрази.

— Страшно дълго прекара вътре. Откри ли нещо?

— Изглежда.

Погледна го косо, докато той бързо я превеждаше между караваните.

— Това пък какво значи?

— Намерих номерата на някои банкови сметки. Забелязала ли си как хората склонни да трупат такъв вид документи в чекмеджето на бюрото си?

— Не — Чарити се поколеба, сещайки се за купчината банкови съобщения, напъхани небрежно в чекмеджето на бюрото ѝ вкъщи. — От друга страна май си прав. Но какво от това? Каква полза от номерата на банкови сметки?

— Още не знам. — Елайъс се спря на кръстовището, образувано от два реда каравани. — Но когато става въпрос за мащабна операция като тази, всичко минава през банката.

— Да, така е.

В тъмнината избухнаха нови фойерверки. Песента на Пътешествениците се извиси до трескави висини. Червендалестите мъже, събрали се да пият бира близо до пътеката на скалата, започнаха

да подвикват силно към хората по брега. Групите на по-младите ги последваха.

— Нещата започват да стават вълнуващи — отбеляза Елайъс, минаваха край последната редица каравани.

— Почти полунощ е. — Чарити се огледа. — И — каква изненада — наоколо не се забелязва нито един космически кораб. Да отидем да намерим Нюлин. Искам да съм с него, когато настъпи моментът, в случай че Арлин не се втурне към обятията му.

— Права си.

Минаха по скалата и се насочиха към мястото, където Нюлин бе паркирал пикапа си. Очуканото возило се намираше в самия край на импровизирания паркинг. Почти всички останали, дошли да наблюдават спектакъла, бяха паркирали много по-близо до къмпинга.

Пикапът почти не се виждаше в мъглата. Чарити отиде до прозореца към волана и свъси вежди — Нюлин не беше вътре.

— Сигурно е отишъл до оградата да чака Арлин — предположи Елайъс.

— Сигурно.

Рязко, остро изсвирване на автомобилен клаксон накара Чарити да подскочи. Някой изруга.

Извърна се и видя още един пикап, паркиран недалеч. Вратата до мястото на шофьора бе отворена, но вътре не светеше. В нощта се лееха звуци от единствената градска рок станция.

— По дяволите — измърмори някой вътре. — Казах ти да внимаваш. Да не искаш да ни чуят?

— Онзи тип от пикапа току-що тръгна. — От вътрешността на колата се чу кикот. — Като говориш за внимание, сети ли се да вземеш презерватив? Защото ако не си, кълна се в бога, Кевин, няма да те огрее тази вечер.

— Да, да... Тук някъде е. Почакай.

Чарити бързо се извърна към Елайъс и прочисти гърлото си.

— Хайде да видим дали ще намерим Нюлин.

Хвана го за ръката и го повлече натам, откъдето бяха дошли.

Отразяващата се в мъглата светлина й позволи да види веселото изражение по лицето на Елайъс — той не се възпротиви на упоритото й теглене.

Чарити го повлече към групичката при оградата.

Призрачна, странна тишина тегнеше сред хората на плажа, флейтата и барабанът мълчаха. Песента на Пътешествениците не се чуваше.

— Полунощ е — отбеляза тихо Елайъс.

— Ей, вие там... Чарити, Уинтърс. — Япи ги извика, докато минаваха край лавката за напитки и закуски. — Готвим се да затваряме. Искате ли малко горещо кафе?

— Не, благодаря — извика Елайъс. — Търсим Нюлин.

— Видях го преди около час. Отнесе чаша кафе в пикапа си. Оттогава не съм го виждал.

— Всички са при оградата, за да наблюдават грандиозния финал — обясни Бея, докато прибираше неизползваните чаши обратно в кутията. — Там проверете. Искрено се надявам Арлин да се съвземе най-сетне. В противен случай просто не знам какво ще прави клетият Нюлин.

Чарити се обърна към голямата тълпа, надвесена над оградата, за да следи какво става на плажа.

— Елайъс, притеснявам се. Никъде не виждам Нюлин.

Той обгърна раменете ѝ с ръка.

— Ще го намерим.

По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи, помисли си Чарити. Във въздуха се усещаше някакво объркване. Поради мъглата и тълпата любопитни, възбудени зяпачи, нещата започваха да стават хаотични. Насмешливи викове долитаха от пиячите на бира. Тийнейджърите дюдюкаха, а някои Пътешественици започваха да се изкачват нагоре по пътеката от плажа.

Чарити и Елайъс се движеха сред скупчилите се хора от градчето и търсеха Нюлин. От него нямаше и следа.

— Ей — извика към завръщащите се Пътешественици един от пиещите бира мъже, — извънземните може да са имали предвид лятното часово време.

Омърлушените сектанти минаваха, без да обръщат внимание на подвикванията.

Точно когато Чарити се готвеше да предложи да потърсят Арлин сред завръщащите се Пътешественици, в тъмнината изкънтя висок пронизителен писък.

Той произведе върху тълпата ефект като цяла флотилия извънземни космически кораби. Всички — Пътешественици и зяпачи — замръзнаха на място.

Чарити се огледа наоколо трескаво; мъчеше се да разбере откъде долетя писъкът.

— Дали не е някой разочарован Пътешественик?

— Не знам, но не дойде от плажа. — Ръката на Елайъс стисна нейната. — Долетя от далечния край на къмпинга.

Той тръгна напред.

Втори писък разкъса нощта.

— Какво става? — провикна се някой. — Кой крещи?

За втори път същата вечер Чарити позволи на Елайъс да я повлече сред струпаните каравани, осеяли целия къмпинг. Писъците бяха подновени с викове за помощ.

— Някой да извика линейка — провикна се мъж. — За бога, побързайте!

Чарити и Елайъс изскочиха зад редица каравани и видяха шепа Пътешественици, вероятно първи прибрали се от плажа, да се трупат пред входа на голяма синьо-бяла каравана.

— Това е караваната на Гуендолин Пит — обясни някой.

Докато приближаваше заедно с Елайъс, Чарити забеляза струящата през отворената врата светлина. Елайъс си проби път през рядката тълпа.

— Това е, защото корабите не дойдоха — простена жена облечена в роба на Пътешественичка. — Направила го е, защото космическите кораби не се появиха.

Чарити зърна Нюлин и Арлин, хванати за ръка. Стояха в края на групата, струпана пред караваната.

— Нюлин.

Той я погледна. На смаяното му лице имаше странно изражение.

— Чарити, господин Уинтърс... Няма да повярвате какво е станало.

Арлин зарови лице в рамото на Нюлин.

— Тя не е виновна, че извънземните и корабите им не се появиха.

Елайъс пусна ръката на Чарити.

— Чакай тук.

Качи се по стъпалата, за да погледне в караваната. На прага се спря и напрегнато се взря вътре.

Чарити го последва и надникна през рамото му.

Хвърли само един поглед и мигом съжали, че не послуша Елайъс да го изчака отвън.

Гуендолин Пит лежеше върху синия килим. Синьо-бялата й роба бе подгизнала от кръв. Рик Суинтън се бе облегнал на вграденото бюро и не откъсваше поглед от тялото. Вдигна очи — видя Елайъс и Чарити.

— Току-що я открихме така — обяви той с разтреперан глас. — Няколко души дойдохме тук, за да разберем защо не се присъедини към нас долу на плажа. И я открихме така. Изпратих човек да извика линейка, не, че има особена полза от нея.

Без да прорежи дума, Елайъс прекоси караваната и приклепна до тялото. Сложи ръка върху врата на Гуендолин, а после поклати глава.

— Прав си — тихо промълви Елайъс. — Вече е прекалено късно.

— Сигурно е посегнала на живота си, защото космическите кораби не се появиха — прошепна някой.

Очите на Елайъс срещнаха погледа на Чарити.

— Това не е самоубийство.

9.

Кръвта във водата замъглява отразените в повърхността образи, а това затруднява откриването на истината.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

— Убита. — Рейдиънс се наведе през рамото на Япи да прочете статията на първа страница в *Коув хералд*. — Но снощи всички казваха, че е самоубийство.

Бея погледна многозначително Чарити, подавайки й чай с мляко.
— Не всички.

Със свъсени вежди Япи хвърли бърз поглед на статията.

— Тук пише, че според предположението на първите, пристигнали на местопроизшествието, Гуендолин Пит сама посегнала на живота си от отчаяние, понеже космическите кораби не се появили в полунощ. Ханк Тубърн обаче твърди друго: за него от самото начало било очевидно, че ставало въпрос за убийство.

— И за Елайъс беше очевидно. — Чарити отпи от чая и погледна струпалите се около малката маса в кафенето „Нашепващи води“. — Освен това никой от нас не вярваше, че Гуендолин Пит действително очаква появата на корабите. Всички смятахме цялата история за измама. Защо тогава ще се самоубива от отчаяние?

— Съвършено права си. Нещата вървяха точно според плана й. — Тед се почеса по големия си корем, днес частично покрит от сива тениска, украсена с думите: *Нещата се въртят*. — Участваше в тая смахната история за нещо друго, а не заради разходката в космоса. Ясно, че е била убита. Но кой го е сторил?

— Ако питате мен, инспектор Тубърн подозира мнозина — обади се Япи. — Като се почне от всички разочаровани Пътешественици, разбрали веднага след полунощ, че са подведени.

Цялата компания кимна мълчаливо в знак на съгласие и всеки отпи тържествено от сутрешната си напитка.

Седяха в кафенето на Бея, защото отвън беше прекалено хладно. Спусналата се над залива мъгла не даваше никакви признаци, че ще се вдигне. Стелеше се из целия залив и на няколко километра навътре по брега. Часът беше девет и половина. Магазинчетата на кея не отваряха преди десет, ала без да се наговарят, всички съдържатели бяха дошли по-рано, за да обсъдят събитията от предишната вечер.

Всички, освен един, помисли си Чарити. Хвърли поглед през прозореца. От Елайъс все още нямаше и следа. Не го бе виждала откакто се разделиха пред входната ѝ врата в два през нощта. Дори не я целуна за лека нощ. Започна отново да се държи загадъчно и стана дистанциран, отнесен и самовглъбен.

И нейното настроение снощи не би могло, разбира се, да се нарече весело. Ужасната гледка в караваната на Гуендолин тровеше кратките ѝ придремвания през нощта. Щом затвореше очи виждаше Елайъс клекнал до окървавеното тяло.

Липсата му до момента започваше да я притеснява. Щеше ѝ се да се бе отбила в къщурката му на път за работа. Трябваше да поговорят. Трябваше да уеднаквят показанията си.

Снощи и двамата разговаряха с Ханк Тубърн, шефа на полицията в градчето, но за кратко. Ханк бе претрупан с работа да отцепи мястото на престъплението и да предупреждава обърканите и напрегнатите Пътешественици да не напускат града. Нямаше време да вземе пълни показания. Инструктира Чарити и Елайъс да минат днес по-късно през участъка, за да споделят подробности от видяното.

През нощта, когато не сънуваше кръв, Чарити се въртеше неспокойно в леглото и се чудеше какво да каже на Ханк днес следобед. Никога не бе участвала в полицейско разследване. Нямаше представа доколко подробно трябва да опишат — тя и Елайъс — какво са правили преди убийството. Ако имаха късмет, едва ли се очакваше да съобщят много. В края на краищата дори не бяха сред хората, открили първи трупа. Рик Суинтън и малката група Пътешественици ги бяха изпреварили.

Но независимо от това бе гледала достатъчно криминални истории по телевизията, за да се досети, че Тубърн ще иска да знае какво е ставало в и около къмпинга преди смъртта на Гуендолин. А нямаше спор по въпроса с колко съмнителни действия бяха ангажирани тя и Елайъс малко преди убийството. Нахълтаха с взлом в чужда собственост. Как биха могли да обяснят тази постъпка, зачуди се тя.

— Пише ли в статията кога е била убита Гуендолин? — попита Тед.

Япи прочете дългия материал до края.

— Инспекторът изчаква официалните данни от аутопсията, но репортерът пише, че очевидно е била застреляна между единадесет и половина — когато за последен път е видяна жива — и полунощ. Суинтън и няколко Пътешественика открили тялото й минути след дванадесет.

— Именно тогава чух писъците — отбеляза Бея.

— Бас държа, че областният съдебен лекар няма да даде поточно време — обяви Тед със задоволството на капацитет по въпросите на криминалния жанр. — Кой последен я е видял жива?

— Май онзи тип Рик Суинтън. — Япи прокара пръст статията и спря някъде по средата. — Точно така. Рик Суинтън и няколко Пътешественици. Видели Гуендолин Пит да влиза в караваната си в единадесет и половина. Искала да се уедини, за да настрои съзнанието си на вълната на извънземните. Очевидно е трябвало да действа като радар при кацането.

— Е, ако питате мен — намеси се Бея, — бих заложила парите си, че убиецът е един от Пътешествениците. Мнозина от клетите заблудени души загубиха всичките си спестявания, като ги прехвърлиха на Гуендолин Пит.

— Поне някои от тях трябва да са били бесни снощи, когато корабите не се явиха — обобщи Рейдиънс.

— Така е. — Япи остави вестника и отпи от чая. — И всеки от тях е могъл да я убие.

Тед свъси вежди.

— Ако е бил от Пътешествениците, той или тя е трябвало да действа бързо. До полунощ всички се намираха долу на плажа. Хлапетата при оградата видяха първите, които се връщаха.

— Не забравяй, че до плажа има две пътеки — напомни му Япи. — Старата не е безопасна, затова не се ползва от години, но все още съществува.

— Прав си — съгласи се сияещ Тед. — А и снощи имаше доста мъгла. Някой Пътешественик е могъл да се изкачи по старата пътека, да стигне до караваната на Гуендолин, да я застреля и после отново да се присъедини към тълпата на плажа. Никой не би го забелязал заради мъглата. Убиецът е можел да се върне в къмпинга с основната група малко след полунощ.

— Нещата започват да звучат доста сложно — промърмори Бея. — Като се замисли човек, всеки от Пътешествениците е имал възможност да постъпи точно по този начин. А и да нямаше мъгла кой ще ги различи в тези еднакви бели и сини роби, с които постоянно са облечени?

— Никак не завиждам на инспектор Тубърн — отбеляза Тед замислено. — Страшно трудно ще бъде да се изплува от цялата каша.

— Особено като се има предвид липсата му на опит — промърмори Рейдиънс суховато. — Не сме имали убийство в Уиспъринг Уотърс от десет години. Пък и последното беше много лесно за разрешаване, помните ли?

Тед кимна.

— Така е. Нали имаш предвид жената на Том Фрейзър? Дето най-после ѝ писна да я бие и го ударила по главата с крика за колата. В съда го нарекоха самозащита.

— Каквото си и беше — добави Бея. — Том беше истински негодник.

Вратата на кафенето се отвори със замах. Трясъкът прикова вниманието на всички. Извърнаха се и видяха Арлин Фентън, останала без дъх, разчорлена и почти изпаднала в паника. Нахълта в кафенето и изведнъж спря. Широко отворените ѝ очи мигом се насочиха към Чарити.

— Госпожице Труит, слава богу — промълви тя задъхано. — Ходих до къщата ти, но не те намерих. И в магазина те нямаше, и се досетих, че сигурно си тук.

— Арлин. — Чарити остави чая и се изправи. — Какво има? Какво е станало?

— Трябва да го спасиш! Трябва да спасиш Нюлин.

— Нюлин? Успокой се, Арлин. — Чарити тръгна към нея. — Разкажи какво е станало.

— Инспектор Тубърн арестува Нюлин преди няколко минути. Всички в кафенето ахнаха, изненадани.

— Господи — простена Чарити. — Не може да е Нюлин.

Арлин се втурна към Чарити; по лицето ѝ се четеше отчаяние.

— Госпожице Труит, какво ще правим? Всички в градчето знаят колко много Нюлин ненавиждаше Гуендолин Пит. Постоянно повтаряше, че някой трябва да я спре.

Чарити обгърна раменете ѝ с ръка и погледна останалите съдържатели на магазинчета.

Никой не промълви и дума. Арлин имаше право. Всички в градчето знаеха колко бе вбесен Нюлин от фарса на Гуендолин Пит.

— Не го е направил — проплака Арлин. — Не е той, знам. Нюлин не е убиец. Но няма кой да му помогне.

— Ще отида в участъка и ще поговоря с инспектор Тубърн — промълви Чарити тихо.

Не, че имаше някаква представа какво ще каже на инспектора, помисли си Чарити, докато изкачваше стъпалата към малкия полицейски участък двадесет минути по-късно. Тя обаче е наела Нюлин и той ѝ бе приятел. Чувстваше се задължена да му помогне.

Мислено започна да преценява какво трябва да направи. Първо, очевидно, да уреди освобождаването на Нюлин под гаранция. Представа нямаше как става това, но Ханк Тубърн ще ѝ обясни. Второ, да намери адвокат на Нюлин. Добър. Единственият адвокат в градчето беше Филис Дартмур. Но тя се занимаваше с договори за недвижими имоти и завещания, а не с криминални случаи. Следователно налагаше се да потърси човек от Сиатъл.

Чарити, изцяло погълната от мислите си, се сблъска с Нюлин пред вратата на участъка.

— Чарити! — Нюлин я гледаше смаяно. — Какво правиш тук?

— Дойдох да те спасявам. — Тя огледа младежа внимателно. — Арлин каза, че са те арестували.

— Нищо подобно. — Нюлин направи гримаса. — Поне засега. Инспекторът просто ме помоли да дойда за разпит. Арлин е

прибързала в преценките си.

— Много се тревожи за теб, Нюлин.

Нюлин посрещна новината с видима радост.

— Така ли?

Набит плешив мъж се измъкна от участъка.

— Добро утро, Чарити. Малко е рано да бързаш така, не смяташ ли?

Чарити се усмихна учтиво. През последните месеци няколко пъти се беше срещала с Ханк Тубърн. Беше на средна възраст, с обветреното лице на човек, които през младите си години е работил на търговските риболовни кораби.

Тубърн — от старомодния тип семейни мъже — излъчваше стабилност и спокойствие. Може би малко мудар, но внимателен. Чарити подозираше, че зад бавната, привидно сговорчива фасада се крие остра интелигентност. Ханк бе живял в Уиспъринг Уотърс почти през целия си живот и се радваше на уважението на съгражданите си.

— Добро утро, Ханк. Чух, че си арестувал Нюлин, но очевидно слуховете са били преувеличени.

Присвивайки очи, около които се образуваха бръчици, той изгледа Нюлин.

— Просто исках да поговоря с него. Днес ще се наложи да поговоря с доста хора. Реших да започна с младия Нюлин.

Младежът стисна устни.

— Според инспектор Тубърн ще бъде от голяма полза да намеря някой, който ме е видял в пикапа ми между единадесет и половина и полунощ.

— Господи — Чарити хвърли неспокоен поглед към Ханк. — Алиби ли ти е нужно?

Ханк подпря едрото си тяло на вратата.

— Няма причина да се вълнуваш, Чарити. Просто ще бъде полесно, ако открием някой, който го е видял в колата през онзи половин час преди полунощ.

Чарити се замисли бързо.

— Елайъс Уинтърс и аз отидохме да поговорим с него около полунощ.

Млъкна рязко и погледна безпомощно Ханк.

— И? — подкани я Ханк.

— Не бях в пикапа — обади се Нюлин. — Казах ти: няколко минути преди полунощ излязох и отидох при хората горе на пътеката. Искях да намеря Арлин. И успях. Беше се запътила да иска обяснение от Гуендолин Пит. Тръгнах с нея. Докато стигнем до караваната, Рик Суинтън и двама-трима Пътешественици вече бяха намерили тялото.

— За жалост пак остава доста време, за което не се знае какво си правил — отбеляза Ханк меко. — И най-вече тридесетте минути преди полунощ, през които някой е отишъл до караваната на Гуендолин и я е застрелял.

— Почакай. — Чарити се извъртя към Нюлин. — Казваш, че си изчакал в пикапа няколко минути преди дванадесет нали?

Нюлин сви рамене.

— Не ми се мръзнеше край оградата на къмпинга, докато свърши представлението. Арлин не би се върнала, преди да се убеди напълно, че никакви космически кораби няма да пристигнат.

— Хората от другия пикап — прекъсна го Чарити забързано.

Ханк я погледна.

— Какви хора?

— Не знам кои са, но бяха паркирали точно зад Нюлин. Двойка младежи. Най-вероятно — тийнейджъри. Или малко по-големи. Студенти. Не ги видях, но ги чух. Бяха пуснали радиото и едната врата на пикапа зееше отворена. Вероятно някой от тях е забелязал кога точно Нюлин е тръгнал да търси Арлин.

Ханк свъси вежди замислено.

— Не си обърнала внимание на номера на колата им, предполагам?

— Разбира се, не. Тогава не мислех за алибита. — Чарити се опита да си припомни всяка подробност. — Хлапетата... правеха онова, което се досещате какво може да прави една млада двойка на задната седалка на пикапа.

— Оправяха ли се? — попита Нюлин съвършено искрено.

Чарити прочисти гърлото си.

— Ами — да.

— Цветът на колата? — попита Ханк.

— Беше полунощ, нали помниш? И мъгливо. — Чарити се опита да си спомни как изглеждаше колата. — Беше тъмен. Имам предвид — пикапът. Пикапът на Нюлин е светъл, та лесно го различих. Не

забелязах другия, докато не чух гласовете и радиото. Лампичката в кабинката не светеше. Може би Елайъс ще е в състояние да даде повече информация.

Ханк кимна.

— Ще го попитам, когато го видя днес следобед.

— Почакай. Спомних си! Момичето нарече момчето „Кевин“. Това помага ли?

— Кевин. Тъмен пикап. Студентска възраст. — Ханк кимна, изправи рамене и се пресегна за телефонния указател. — Сигурно е Кевин Гадсон. Върна се от колежа за лятото и излиза с момичето на Търнър. Баща му има тъмнозелен пикап.

Едно от предимствата на малките градчета, помисли си Чарити, докато наблюдаваше как Ханк набира номера, е, че местният полицейски инспектор познава всички. Както и превозните им средства.

Десет минути по-късно, след кратък разговор с Кевин Гадсон, Ханк остави телефонната слушалка и се усмихна весело на Нюлин.

— Чист си, синко. Кевин и приятелката му били пуснали радиото. Помни, че те видял на няколко пъти в пикапа точно преди полунощ. Не си излязъл, преди да започнат новините, а те са в дванайсет без пет. Времето не стига да претичаш през целия къмпинг и да застреляш Гуен Пит.

Нюлин се ухили облекчено.

— Ха, та това е направо чудесно. — Обърна се към Чарити. — Благодаря. Длъжник съм ти.

Чарити въздъхна дълбоко.

— Радвам се, че този въпрос се уреди. Хайде да си вървим, Нюлин.

— Дадено.

Нюлин тръгна към вратата.

Ханк скръсти ръце върху широките си гърди.

— Днес ще бъда доста зает. Много хора ще разпитвам. — Загледа се в Чарити. — Ще се видя с теб и Уинтърс по-късно. Какво ще кажеш за четири и половина?

— Ще бъдем тук — обеща Чарити. — Но не виждам с какво ще ти помогнем повече. Хайде, Нюлин. Магазинът ни чака.

След няколко минути пристигнаха на кея Крейзи Отис. Арлин изскочи от кафенето на Бея и се хвърли в прегръдките на Нюлин.

Рейдиънс, Бея, Япи и Тед излязоха навън да им се порадват.

— Нюлин, така се изплаших. — Арлин впери в него насълзените си очи. — Сигурен ли си, че си добре?

— Да, напълно. — Нюлин я погали по главата неловко, но влюбено. — Благодарение на Чарити. Сети се за някакви хлапета, паркирали зад моя пикап. Едното ми осигури алибито.

Арлин се обърна към Чарити.

— Не знам как да ти се отблагодаря, госпожице Труит. Държах се като пълна глупачка по отношение на Пътешествениците, космическите кораби и всичко. Не стига, че всичките ми пари пропаднаха, но като капак да арестуват и Нюлин за убийство... Просто не знам какво щях да правя.

— Не се съди строго, Арлин. — Чарити я потупа по рамото. — Всеки има право да помечтае.

— Е, оттук нататък мечтите ми ще са свързани с напълно земни неща. — Арлин изправи рамене. — И преди всичко трябва да си намеря работа. Банковата ми сметка е на нула.

Нюлин стисна зъби.

— Не съм убил Гуендолин Пит, но не възнамерявам да плача на гроба ѝ. Тя задигна доста пари от много хора.

— Защо не влезеш да изпиеш един чай, Нюлин? — покани го Бея с майчински тон. — После ще отидеш на работа.

— Благодаря.

Прегърна Арлин през раменете, Нюлин влезе в кафенето „Нашепващи води“.

Рейдиънс погледна към Чарити.

— Добре си се сетила за онези хора в пикапа. Нюлин е външен човек в градчето. И всички знаем колко ненавиждаше Гуендолин Пит. Лесно можеше да се предположи, че той я е убил.

— Спести на момчето куп неприятности — съгласи се Япи. — Браво, Чарити.

Тед се изхили.

— Нещо ми подсказва, че в лицето на Арлин си спечели приятелка за цял живот.

Чарити едва го чу. Гледаше към табелата „ЗАТВОРЕНО“ на вратата на „Галисмани и дрънкулки“. Минаваше десет, а Елайъс все още го нямаше.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш? — Рик Суинтън залитна назад, докато Елайъс влизаше през вратата на караваната му. — Изчезвай, Уинтърс. Нямах право да нахълтваш така. Ще поискам да те арестуват.

— Седни, Суинтън. — Елайъс затвори и заключи вратата. — Ти и аз ще си поговорим.

— Разкарай се.

— Седни.

Елайъс пристъпи напред.

— По дяволите! Ако си въобразяваш, че можеш да... — Рик отстъпи. Краката му се блъснаха във вградения нар; неволно седна на него. — Нямащ право да влизаш тук по този начин.

— Току-що го сторих. — Елайъс леко се усмихна. — Не се притеснявай. И двамата тръгваме след минути. Веднага, щом си поговорим.

— За какво толкова ще разговаряме?

— Като начало — за личната ти банкова сметка. — Елайъс измъкна лист хартия от вътрешния джоб на якето си. — Онази, която използваш, за да прехвърляш средства от сметката, открита от Гуендолин Пит за така наречените дарения от Пътешествениците.

В очите на Рик блесна смайване, а след миг истински гняв.

— Представа нямам за какво говориш.

— С удоволствие ще ти обясня. — Елайъс хвърли листа в скута на Рик. — Използвах номера на социалната ти осигуровка, за да се добера до двете банкови сметки на твое име. Схемата е ясна: най-редовно си прехвърлял суми от фирмената в личната си сметка. Това едва ли би убягнало от окоето на изключително вещата в бизнеса Гуендолин Пит. Тъй че, готов съм да се обзаложа, прикривал си преводите с фалшиви разписки и договори.

— Нищо не можеш да докажеш.

— Не, но измамите обикновено се вършат по този начин. А ти не ми правиш впечатление на тип, чиято силна страна е въображението. Една финансова проверка ще извади на бял свят всичко.

— Глупости.

— Добрата новина е, че повечето пари, които Гуендолин Пит е прибрала от Пътешествениците, все още са налице. Намират се в личната ти сметка, Суинтън.

— Това е лъжа.

— Не е. А и освен това е достатъчен мотив за убийство.

— Убийство? — Рик го зяпна. — Не можеш да ми припишеш убийството на Гуендолин.

— Ако информирам Тубърн какво знам за банковите ти сметки, той ще направи естествено умозаключение: убил си Гуендолин, защото е разкрила измамата ти и те е заплашила да те предаде на властите.

— Не е вярно. — По лицето на Рик се изписа паника. — Луд ли си? Не съм я убил. Ха, та аз дори не знаех, че е в караваната, докато не се върнах от плажа с някои от останалите.

— Малко ще ти е трудно да го докажеш, нали? Падналата мъгла и еднаквите ви роби с качулки, дават възможност на всеки от плажа да изчезне незабелязано от тълпата и достатъчно дълго време и да убие Гуендолин. А ти имаш солиден мотив. Това ти дава предимство пред конкуренцията, Суинтън.

— Казвам ти — не съм я убил. Ще го докажа, ако се стигне дотам. Много хора ме видяха на плажа през онзи половин час преди полунощ.

— Може. А може и да не са. Доста вълнения имаше снощи на плажа. Но ще оставя на теб и Тубърн да уточните всичко. — Елайъс се облегна назад на масичката. — Междувременно ти и аз ще порботим върху имиджа ти.

— За какво говориш?

Елайъс се усмихна.

— Ще докажем на Пътешествениците и на всички други в града какъв готин, честен тип си. Ще им покажем колко си разстроен, защото космическите кораби не пристигнаха снощи. Ще направиш така, както Гуендолин Пит би постъпила при създалите се тъжни обстоятелства.

— И какво е то, копеле такава?

— Отиваме в банката да открием нова сметка. После се обаждаме в банката ти в Сиатъл и уговаряме всички средства от личната ти сметка да бъдат прехвърлени тук.

Лицето на Рик почервения силно.

— Как ли пък не!

— Представител на Първа национална банка в Уиспъринг Уотърс ще разпредели парите между Пътешествениците. Като имам предвид колко компетентен, внимателен и трудолюбив служител си, не допускам да не разполагаш със списък, в който да са отразени даренията на всеки.

— По дяволите.

Рик скочи и се нахвърли върху Елайъс.

Елайъс отстъпи настрана. Рик се просна върху вградената масичка.

— Ще поставя въпроса така, Суинтън: ако не пожелаеш да се правиш на добричък, ще кажа всичко на Тубърн. Той ще поеме нещата в свои ръце. Няма да му отнеме много време, за да измисли как да блокира средствата ти в Сиатъл, докато уговори въпросната финансова ревизия. В края на краищата той провежда разследване за убийство. Така или иначе ще загубиш тези пари. Не е ли по-добре да обърнеш нещата в своя полза?

— Копеле.

Рик бавно се надигна от масата със злобно присвити очи.

— Ако ме питаш, отдава ти се чудесна възможност. В противен случай ще бъдеш заподозрян в убийство. Избирай.

Рик стовари няколко пъти юмрук върху масичката.

— Копеле, копеле, копеле. Ще ми платиш за това. Кълна се. Никой не може да прецака Рик Суинтън безнаказано.

— Хайде да вървим. Десет часът е. Банката е отворена.

Елайъс току-що бе позволил на Крейзи Отис да слезе от рамото му и да се настани върху клона на изкуственото дърво, когато Чарити нахълта в „Талисмани и дрънкулки“.

— Минава пладне. — Беше се устремила към него, а полите ѝ се вееха. — Къде беше? Страшно се разтревожих.

— Хе-хе-хе... — обади се Отис.

Чарити не обърна внимание на папагала.

— Започнах да си мисля, че ти се е случило нещо ужасно.

— Като например?

Елайъс удари един от клавишите на стар касов апарат. Чекмеджето изскочи с весело иззвъняване.

— Откъде, да знам. — Чарити стигна до тезгяха. Беше останала без дъх. — Всичко може да се случи. В градчето има убиец, забрави ли?

— Не. — Елайъс си даде няколко секунди да я огледа с наслада. Страните ѝ бяха поруменели, а очите ѝ блестяха от тревога. Тревога за него, помисли си той смаян. — Изненадан съм как така си почувствала липсата ми. Дочух, че си отгървала Нюлин от бесилото.

— Само му намерих алиби. — Веждите ѝ се свъсиха. — Това пък откъде го знаеш?

— Срегнах Тед и Рейдиънс, докато идвах на кея. Разказаха ми какви си ги вършила тази сутрин.

— Така ли? — Тя въздъхна дълбоко. — Една жена винаги си намира работа. Откакто измъкнах Нюлин от лапите на Тубърн, търся алиби за теб.

— За мен?

— Не те ли смущава поне малко перспективата да разкажеш на инспектор Тубърн как приблизително по същото време, когато Гуендолин е била убита, ти си бил зает да претърсваш караваната на Рик Суинтън? Нахълтване с взлом не е сред законните действия и не подsigурява кой знае какво алиби.

Елайъс бавно се усмихна.

— А ти измисли ли ми по-добро?

— Разсъждавам по въпроса. — Тя хвърли поглед през рамо, за да се увери дали са сами в магазина. После се наведе към Елайъс и сниши глас: — Например, ще кажем, на Тубърн, че просто сме решили да се поразходим, докато сме чакали да видим какво ще се случи на плажа.

— Разходка?

— Точно така.

— В мъглата?

— Да.

— Не ти ли звучи малко необичайно?

Тя свъси вежди.

— Десетки хора бяха извън колите си и се мотаеха наоколо.

— Но повечето висяха при оградата и наблюдаваха какво става на плажа.

Чарити прехапа устни.

— А кой ще докаже, че някои от тях не са се разхождали в мъглата?

Той започваше да се забавлява.

— А жената, която видяхме да се измъква от караваната на Суинтън — за нея ще споменаваме ли?

Чарити продължи да гризе долната си устна.

— По дяволите. Това е труден въпрос.

— И става все по-труден. Ако споменем за нея и къде сме я забелязали, тогава трябва да признаем, че сме се навъртали в тази част на къмпинга. Караваната на Гуендолин не е далеч от тази на Суинтън.

— Тогава да не я споменаваме. Та в края на краищата ние нямаме представа коя е.

— Да излъжем инспектор Тубърн? Чарити, шокиран съм.

— Не е смешно, Елайъс. Снощи Гуендолин Пит е била убита, а по същото време ние с теб се занимавахме с нещо, което повечето хора биха определили като незаконно.

— Откъде се появи множественото число? Само аз влязох в караваната.

— Но аз вардех отвън, забрави ли? Точно толкова съм забъркана в тази история, колкото и ти. Заедно сме в тази каша.

Той бавно се усмихна.

— Трогнат съм.

— Драго ми е, че намираш всичко така забавно. Но същото не важи за мен.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Чарити?

Тя го погледна с дълбоко подозрение.

— Какъв?

— Не си даваш сметка, че истината най-добре се вижда в спокойни води.

— Това какво значи?

— Ще отговаряш на всички въпроси на инспектор Тубърн с истината. Това значи.

— Но, Елайъс...

— Успокой се. Тубърн няма да тикне никого от нас в затвора. — Елайъс направи пауза. — Но да предположим, че ме хвърли зад решетката. Ще дойдеш ли да ме посетиш?

— Шегуваш ли се? — Тя му се усмихна сладко. — Ще ти опека торта и вътре ще пъхна пила.

— Поласкан съм.

— Не бъди. Ще направя всичко по силите си да те измъкна, защото иначе Крейзи Отис ще легне на моите ръце, докато не те освободят.

Отис изсумтя.

Очите на Елайъс срещнаха тези на Чарити.

— Само едно трябва да уточним, преди да се видим с Тубърн днес следобед.

— Да?

— Ще ме оставиш аз да говоря, когато стигнем до нахълтването в караваната на Рик.

Тя го погледна неспокойно.

10.

*Морето е така солено, както и кръвта.
Животът зависи и от двете.*

„За естеството на
водата“, из дневника на
Хейдън Стоун

Ханк Тубърн хвърли поглед на бележките си през очилата, спуснати ниско на носа му.

— Дайте да видя, дали съм разбрал правилно. Отишли сте до караваната на Рик Суинтън малко след единадесет. Видели сте неидентифицирана жена да излиза... — Спря и погледна към Елайъс от другата страна на бюрото. — Сигурен ли си, че не знаеш коя е?

Чарити затаи дъх. До този момент бе говорил само Елайъс. Трябваше да признае, че разпитът протичаше доста гладко. Гладко, като повърхността на спокойно море.

— Напълно — отвърна Елайъс. — Вдигнатата ѝ качулка закриваше изцяло главата. Разбрахме, че е жена единствено по движенията ѝ. Пък и това, че излизаше от караваната на Суинтън, също е показателно.

Ханк направи гримаса.

— Да, според слуховете, налитал на жени. Добре, значи сте проверили в караваната дали Суинтън е вътре, а после сте отишли при паркиралите коли на скалата, за да търсите Нюлин. Чули сте писъците и сте тръгнали с другите да видите какво се е случило. Присъединили сте се към тълпата пред караваната на Гуендолин Пит, влезли сте вътре и сте видели тялото. Това ли е всичко?

— Да — отвърна Елайъс непринудено. — Чарити и аз бяхме заедно през цялото време.

— Чудесно. Не ми помага особено, но това не е ваш проблем. — Дървеният стол на Ханк изскърца, докато той се настаняваше по-

удобно. — Да сте забелязали нещо друго на мястото на убийството, нещо, което ви се вижда важно?

Елайъс се замисли за миг.

— Май ти казах всичко. Суинтън беше вътре преди мен. Беше клекнал до тялото. Пътешествениците, които го придружаваха, стояха отвън с други хора. Само празният диктофон в чекмеджето привлече вниманието ми.

Сепната, Чарити наруши тишината.

— Какъв празен магнетофон?

— Намерихме го в едно открехнато чекмедже — отговори й Тубърн. — Не е много, защото беше без лента. От време на време Гуендолин Пит очевидно е записвала деловите си срещи. Имаше и кутия с ленти, но се съмнявам дали ще открием нещо полезно.

Чарити се намръщи.

— Ще е прекалено да се очаква, че е записала собственото си убийство, предполагам.

— Така е — усмихна се Тубърн кисело. — Никой убиец не мисли за хората, които после трябва да се справят с цялата бъркотия. Но моята работа е тъкмо това. Да изясня какво се е случило. А сега, като приключихме с официалната част, искам да ти благодаря от името на мнозина, Уинтърс.

— О, няма защо — отвърна Елайъс.

Чарити му хвърли кос поглед.

— Какво е направил?

Ханк вдигна вежди.

— Не знаеш ли? Благодарение на Уинтърс Пътешествениците ще си получат обратно голяма част от парите.

— За какво говорите? — настоя Чарити.

Елайъс сви рамене.

— Да речем, Рик Суинтън е решил да поправи някои грешки.

— Не го вярвам и за минута — сопна се Чарити.

— Както и никой друг — ухили се Ханк. — Всички са наясно, че Уинтърс е убедил някак си Суинтън да прехвърли парите на Пътешествениците във фонд, който банката да разпредели. Но май по-разумно е да не знам как го е убедил.

Чарити остана поразена.

— И Суинтън е прехвърлил средствата?

— Да. — Очите на Ханк се присвиха. — По обяд разговарях със Сет Брод от банката. Казва, че към десет и двадесет Суинтън влязъл, следван от Уинтърс по петите, и настоял Пътешествениците да си получат обратно парите.

— Невероятно — прошепна Чарити.

— Суинтън подписал платежно нареждане от сметката в Сиатъл за няколкостотин хиляди долара, които банката да разпредели — продължи Ханк. — И услужливо предоставил списък със сумите, дарени от всеки пътешественик. Оттук нататък банката поема нещата.

Чарити изгледа Елайъс. Той ѝ се усмихна тайнствено. С поглед я предупреждаваше да не говори много.

— Това е чудесно — обяви тя весело.

— Напълно си права. — Ханк взе чашата с кафе и бавно отпи. — Не всички Пътешественици са чужденци тук. Дъщерята на братовчедка ми се забърка със сектата на Гуендолин. Прехвърли ѝ хиляда долара. Парите ѝ трябваха за колежа тази година.

Чарити се ухили.

— Значи Елайъс е нещо като местен герой, а?

— Ако реши да се кандидатира за градската управа, няма начин да не го изберат — съгласи се Ханк усмихнат. — Ха, та самият аз ще гласувам за него.

— Няма да се наложи. Не се интересувам от политика. — Елайъс стана. — Щом си приключил с нас, инспекторе, да си вървим.

— Ами — да — кимна Ханк. — Ако възникнат нови въпроси, ще звънна.

— Имаш ли вече заподозрени? — попита Чарити.

— Между нас да си остане — Ханк я погледна през ръба на очилата, — пълен съм със заподозрени.

— Хайде, Чарити, знаеш, че не му е позволено да говори за случая настоя Елайъс и решително я хвана за ръката. — Да си тръгваме и да оставим човекът да си гледа работата.

Чарити успя да удържи любопитството си до тротоара пред участъка.

— Значи снощи само си надникнал в караваната на Суинтън, да видиш дали е там?

— Нямаше го.

— Нима? Трябва да ти призная, Елайъс, справи се чудесно. Каза на инспектор Тубърн истината, без всъщност да е цялата.

— Повярвай ми, Тубърн не искаше да чуе цялата истина. Той е достатъчно интелигентен, за да знае, че за някои неща е по-добре да не се пита. Доволен е от резултатите тази сутрин.

С други думи, не възнамерява да те пита с какви методи си убедил Рик Суинтън да върне парите на Пътешествениците.

— Не съм докоснал Суинтън и с пръст.

— Ха! Сигурно не си го докоснал, но бас държа, че страшно си го изплашил.

— Някои хора се плашат по-лесно от други. — Елайъс посегна да отвори вратата на колата. — Просто му споменах, че на някой може да се стори добър мотив за убийството, ако задържи всички източени от сметката на Пътешествениците пари.

Чарити премигна.

— Уау! Доста грубичко играеш.

Той се изправи и постави ръка върху покрива на колата. Очите му се впиха в нейните изпитателно, без да издават мислите му.

— Това притеснява ли те?

— Кое? Че си принудил Суинтън да върне парите на Пътешествениците? — Чарити се усмихна. — Шегуваш се. Той си го заслужаваше. Но имам няколко въпроса.

— Какви въпроси?

— Първо: наистина ли смяташ, че Суинтън може да е убиецът?

— Съмнявам се. Той е в състояние да наеме някой да натисне спусъка, но не допускам сам да го извърши. Той е мошеник. Няма смелостта за тежки насилия. Прекалено рисковано е.

— Звучиш доста уверено.

— Никой не може да е напълно сигурен за друг човек, но не подозирам Суинтън в убийството. Какъв е следващият въпрос?

— Защо го направи? — попита тя тихо. — Защо се изправи срещу Суинтън и го принуди да върне парите? Не познаваш никого от Пътешествениците, освен Арлин, а и нея я знаеш съвсем бегло. Нямах причина да се намесваш.

Последва пауза. Елайъс изглеждаше напълно застинал. Чарити почти усещаше как се затваря в себе си.

Хрумна ѝ, че вероятно не знае отговора на въпроса ѝ. Хрумна ѝ също, че това незнание сигурно не му допада.

— Реката на справедливостта тече по много канали — обяви той накрая с подчертано неутрален тон. — Някои са очевидни. Други наблюдателят трябва да разкрие.

— Забрави, че въобще съм питала. — Тя сбръчка нос. — Знам защо си го направил.

Очите му се присвиха.

— Защо?

Изправи се на пръсти и докосна лицето му с ръка.

— Защото си много сладък.

— Сладък!

— Да, сладък.

Потупа го по бузата. После леко докосна устните му със своите, отстъпи назад, за да се наслади на смаяното изражение в очите му и бързо се настани зад волана на колата си.

Завъртя ключа в стартера и натисна педала на газта. Нещо ѝ подсказваше, че не е хубаво да се задържа около него.

Сладък.

Елайъс обърна питката с кърпички, която приготвяше. Беше изпълнил рецептата стриктно, но прибави още от лютивата подправка просто ей така.

Каквото и да каже Чарити за вечерята днес, няма да е сладко. Цял ден прекара в обмисляне на менюто.

Състоеше се от пикантни картофи и зелен фасул. Имаше и салата с люти чушки. За десерт — лимонова торта.

— Това си е война, Отис.

Крейзи Отис, кацнал върху клетката си, кимна и зловецко изкряка.

Елайъс вдигна месеста червена люта чушка.

— Ти ще ми бъдеш свидетел, Отис, че тя никога повече няма да ме нарече сладък.

— Хе-хе-хе...

Елайъс продължаваше да се чуди защо думата го възпламенява. Знаеше само, че продължава да беснее вътрешно от вчера следобед,

когато Чарити го потупа по бузата, сякаш е извънредно добро куче, целуна го леко, усмихна му се и го нарече сладък.

Беше сигурен, че жените използват думата сладък, за да опишат бебета, кученца и братя.

Сладък! Иронична, уклончива и скучна дума. От която го побиваха студени тръпки.

Очите на Чарити се насълзиха при първата хапка лютиво кърви. Премигна, за да разкара влагата, остави вилицата и грабна чашата с вино.

— Все още не съм овладял напълно тази рецепта — промърмори Елайъс.

— Вкусно е.

Тя отпи голяма глътка вино с надеждата алкохолът да потуши огъня.

— Питката с кърви се прави с три вида люта подправка.

— Забелязах.

— Не е ли прекалено люто?

Тя се усмихна мрачно; оставяйки чашата.

— Адски е люто и ти отлично го знаеш.

Елайъс изглеждаше доволен.

— Опитай салатата.

Взе си предпазливо — лютивият ѝ сос почти не отстъпваше на картофите и фасула. Пое си дълбоко въздух и преглътна.

— Пикантна е.

Той свъси вежди замислено, докато дъвчеше лист маруля.

— Не мислиш ли, че сосът е малко сладък?

— Сладък? — В съзнанието на Чарити дръннаха предупредителни звънчета. Сладък? Посегна за парче царевичен хляб. — Ни най-малко.

— А какво ще кажеш за царевичния хляб? Никак не го обичам сладък.

Чарити преглътна и отново си пое дълбоко въздух.

— О, не бива да се притесняваш за царевичния хляб. Всичкото чили, което си наблъскал вътре, премахва всяка следа от сладост.

Очите му засияха.

— Благодаря ти.

В продължение на няколко секунди се опита да разгадае изражението му, прочете предизвикателството и отново вдигна вилицата. Не бе напълно сигурна какво точно става, но бе напълно решена да изяде всичко в чинията си, дори ако резултатът е първото напълно документирано спонтанно човешко пламване.

Шум от голяма кола по алеята дойде като избавление.

— Имаш посетител — обяви Чарити с облекчение и остави вилицата.

Блясъкът в очите на Елайъс изчезна. Появи се познатото тайнствено изражение.

— Не очаквам никого.

Затръшна се врата на кола. След секунди се похлопа откъм кухнята.

— Ей сега се връщам. — Елайъс се надигна от ниската възглавница. — Довърши си кърито. Не е вкусно, когато изстине.

— Това нещо няма да изстине, дори ако го замразиш в глетчер.

Крайчетата на устните на Елайъс се извиха леко нагоре. Прекоси стаята, отиде в кухнята и отвори задната врата.

— Извинявай за безпокойството, Уинтърс — обади се Лейтън Пит. — Възможно ли е да поговоря с теб за няколко минути?

— Не съм сам.

— Важно е — промърмори Лейтън.

Чарити вдигна поглед от мястото си на пода.

— Здравей Лейтън. Много съжалявам за Гуендолин. Знам, че се разведохте, но все пак трябва да е било страхотен шок.

— Добър вечер, Чарити. — Прекрачвайки прага, Лейтън кимна разсеяно. Зад стъклата на големите му очила очите му изглеждаха притеснени. — Истински шок, права си. Виж, нямах намерение да ви преча, но наистина трябва да поговоря с Уинтърс, ако не възразяваш.

— Нямам нищо против, разбира се — отвърна Чарити.

Лейтън свъси вежди.

— Става въпрос за делови неща, Уинтърс.

— Естеството на водата и естеството на деловите неща имат някои общи качества — отвърна Елайъс. — Нито едното, нито другото не е така просто, както изглежда на пръв поглед.

Лейтън го погледна изненадано.

— Какво значи това?

— Не му обръщай внимание, Лейтън. — Чарити направи жест и посочи една възглавница. — Изпада в странни настроения. Сядай.

Лейтън пристъпи напред, но при вида на двете ниски възглавници върху пода, се спря.

— Не, не... Май предпочитам да остана прав.

— Първо си свали обувките — обади се Елайъс.

— Ъ?

— Обувките. Можеш да ги оставиш до вратата.

Лейтън се втрещи, очевидно стъписан от босите крака на Чарити, но после забеляза, че и Елайъс е без обувки. Скован, събу кожените си мокасини.

Чарити не пропусна да забележи, че най-богатият мъж в градчето има дупки по чорапите.

Елайъс заобиколи Лейтън и се настани отново върху възглавницата си. Отпусна се с непринудено движение.

— За какво искаше да поговорим, Пит?

Лейтън погледна несигурно към Чарити, ала после сякаш се окопити.

— Виж, Уинтърс, ще карам направо. Искам дял от онова, което уреждаш за чуждестранните си клиенти. Имам какво да предложа. Разполагам с вътрешна информация, до която ще ти е трудно да се добереш, за да осъществиш проекта си.

— Няма никакъв проект — отвърна Елайъс.

— Не ми разправяй врели-некипели — прекъсна го рязко Лейтън. — Замислил си нещо и то е свързано с кея, знам го. Целият проклет град го знае. Включи ме. Няма да съжаляваш.

— Не съм се сдобил с кея Крейзи Отис за чуждестранен клиент или някой друг — тихо отбеляза Елайъс.

— Слушай, ще сваля картите си на масата. — Лейтън започна да крачи напред-назад из малкото помещение. — Признавам, в момента съм леко финансово притеснен.

Елайъс го изгледа изучаващо.

— Затруднение?

— Гуен доста ме прецака. — Устните на Лейтън се свиха. — Отмъсти си. Точно както по време на развода обеща, че ще постъпи. Разори ме. А аз бях такъв глупак и дори не се усетих каква катастрофа се задава, докато не ме връхлетя.

Чарити се загледа как Лейтън вади от джоба кърпичка и избърсва челото си.

— Какво искаш да кажеш?

— Измами ме. — Лейтън се извърна и отново прекоси стаята с тежки крачки. — Оказа се страхотна измама, а аз се хванах на въдицата. Вложих почти всичките си пари. Почти нищо не ми е останало. Убеден съм, че Дженифър ще ме изостави, ако не се измъкна от тази каша. Нещата малко се поизопнаха помежду ни напоследък, а това направо ще ни раздели.

— Каква точно е измамата? — попита Елайъс.

Лейтън въздъхна дълбоко.

— Преди два месеца ми се обади някакъв тип. Бил представител на калифорнийски предприемач, фирмата му искала да се сдобие със собственост при скалите, за да направи игрище за голф и курорт с минерални бани. Така твърдеше. И евентуално да се разшири по-нататък. Естествено, желал е да се сдобие със земята на приемливи цени.

— Нормално — подкрепи го Елайъс и продължи: — И са те избрали да им помогнеш да подберат първите по-големи парцели по дискретен начин.

— Сега си давам сметка, че оня тип, дето ми се обади най-вероятно е бил Рик Суинтън, макар да не съм в състояние да го докажа. Както и да е — стори ми се, че се открива възможност да направя най-голямата сделка в живота си. Гуен и аз все още се водехме собственици на стария къмпинг при скалите, ако ме разбираш. По време на развода остана непродадена само тази недвижима собственост. И двамата съзнавахме, че може да се окаже ценна в бъдеще, затова се уговорихме да я задържим на общо име.

— Знам — обади се Елайъс.

— Чудесно място. Естествено, предприемачът искаше терена. Трябваше само да склоня Гуен да ми продаде своята част. После щях да продам всичко на предприемача.

— За едно малко състояние? — уточни Чарити.

Лейтън я стрелна с поглед.

— Да кажем, за не лоша сума. Но преди да успея да направя предложението си на Гуен, тя цъфна тук с проклетите Пътешественици. Въобще не разбирах какво прави. После си дадох

сметка, че вероятно използва култа, за да дои средства от хората, които са достатъчно тъпи, щом са повярвали в появата на космически кораби.

— Поиска ли й да ти продаде своя дял от къмпинга? — попита Чарити.

— Разбира се. — Лейтън махна с ръка. — Допусках възможността да правим заедно сделки, независимо от миналото. Гуен може да беше всякаква, но разбираше от бизнеса.

— Какво стана? — попита Елайъс.

Лейтън поклати глава.

— Похвали се, че води за носа Пътешествениците. Получавали, каквото заслужавали. Изразих желание да купя нейната половина от къмпинга. Тя се съгласи, при условие да използва мястото до петнадесети август. До средата на август щяла да събере — така твърдеше — необходимите й средства, за да финансира някакви свои проекти. Договорихме се. Най-малкото така си въобразявах.

— Приела е да купиш нейната половина от къмпинга?

— Точно така. — Лейтън отново избърса чело. — Предложих прилична цена за нейния дял.

— Намекваш за цена, базирана на сегашната пазарна конюнктура в Уиспъринг Уотърс. — Елайъс отпи от виното си. — Не на цената, която би предложил предприемач, заинтересован да изгради курорт тук?

Лейтън свъси вежди.

— Бизнесът си е бизнес.

Елайъс сви рамене.

— И водата си е вода, но две вълни не са еднакви. Някои безобидно се разбиват в брега; други образуват течение, което не е изключено да отнесе непредпазливите в открито море.

За миг Лейтън изглеждаше озадачен.

— Ъхъ... Е, с две думи, Гуен дойде да ме види преди две седмици. Чула слуховете за разработването на курорт тук. Настояваше, че присъствието ти в градчето, Уинтърс, недвусмислено подсказва за голям замисъл. Уплаших се да не се откаже от сделката ни.

Чарити се заигра с вилицата.

— А вместо това тя само вдигна размера на желаната сума, нали? Лейтън отново се намръщи.

— Откъде знаеш?

— Ами очаквах го — призна Чарити предпазливо.

— Де да бях го прозрял и аз. — Лейтън въздъхна дълбоко. — Гуен поиска за земята петкратно повече от моето предложение. Възразих ѝ колко е нереално. Тя обаче настояваше на своето — като имала предвид какво знае за Елайъс Уинтърс, имотът струвал десет пъти повече от това, което тя иска.

— И си я оставил да те убеди, че дори да платиш за нейния дял от къмпинга пет пъти повече, пак ще натрупаш цяло състояние, когато го препродадеш на предприемача, така ли? — попита Чарити.

— Знам колко глупаво звучи сега. — Пълничката ръка на Лейтън се сви в юмрук. — Но не само Гуен създаваше напрежението. Мнимият предприемач ми се обаждаше почти всеки ден.

Елайъс го наблюдаваше.

— Суинтън ли?

— Вероятно. Непрекъснато повишаваше предлаганата сума, стига да успее да му продам целия терен. Неговите хора настоявали за сигурност, че ще получат точно този парцел. Открито говореше за готовността им да дадат най-високата цена, стига да стане тихо, та да не се вдигнат цените на околните парцели.

Чарити го изгледа внимателно.

— И ти продължи да увеличаваш сумата, която бе готов да дадеш на Гуендолин?

Лейтън потрепери.

— Повтарях си колко е важно да притежавам цялата земя, независимо какво ще ми струва. Бях като трескав или нещо подобно. Загубих усета си за реалност. Именно тогава представителят на предприемача звънна отново. Предложи да ме направи партньор в бъдещия курорт.

Елайъс не откъсваше очи от него.

— От теб се е искало само да вложиш доста голям първоначален капитал, нали?

Лейтън затвори очи.

— Доста се изсилих.

— Дай да отгатна какво е станало по-нататък — предложи Елайъс. — Вложил си всичките си налични пари и си взел заем, за да финансираш останалата част от дела си като бъдещ партньор.

— Накратко казано — да — призна Лейтън. — Затънах до гуша. Сключихме сделката на петнадесети сутринта. Прехвърлих капиталите си в онова, което мислех, че е сметка на предприемача. Късно същия следобед Гуен дойде да ме види. За да злорадства.

— И тогава ти съобщи как те е изпързала — заключи Елайъс.

Лейтън сведе глава. Спря пред прозореца и унило се загледа в тъмната градина.

— Взех всичко, което имах. Трябва да обявя фалит. Дженифър е бясна. Трудно ми е да го повярвам, но се чудя дали не се омъжи за мен заради парите.

Чарити вдигна поглед към тавана, но нищо не каза.

— Даваш ли си сметка — обади се Елайъс тихо, — че така описаните от теб обстоятелства, могат да прозвучат на някои хора като мотив за убийство?

Лейтън се извърна — изглеждаше истински уплашен.

— Не съм убил Гуен. Имаше наистина моменти — Бог ми е свидетел, когато исках да го сторя, но не го направих.

— Успокой се — посъветва го Елайъс. — Не те обвинявам в нищо. Работата на инспектор Тубърн е да уточнява алибито на всеки. И на твоето място, бих се постарал да си го осигуря.

— Алиби ли? — Лейтън видимо бе потресен. — Та аз дори не бях близо до къмпинга в нощта, когато убиха Гуен. Знаете ли къде бях? Отидох и се напих до козирката в кръчмата. Прибрах се пеша някъде около полунощ.

Елайъс сви рамене.

— Както ти казах — това ще го уточните с Тубърн.

Лейтън пристъпи напред, но спря.

— Дойдох тук, защото съм отчаян. Умолявам те да ме включиш, в каквато и сделка да си замислил с бъдещите си клиенти.

Елайъс бавно се изправи на крака.

— За последен път ти повтарям — няма никаква сделка, Пит. Не съм в състояние да ти помогна.

Лейтън поклати невярващо глава.

— Все трябва да е останало нещо. Дженифър ще ме напусне. Знам го. Неприятно ми е да го призная, но... Напоследък, изглежда, се среща с друг.

Чарити се разтревожи от потиснатия тон на Лейтън. Хвърли поглед към Елайъс.

— Пътешествениците ще вземат обратно поне част от парите си. Защо и Лейтън да не получи нещо от своите?

Елайъс поклати глава.

— Парите на Лейтън не са влезли нито в сметката на Пътешествениците, нито в сметката на Суинтън. Нали проверих. На петнадесети няма никакви постъпления. Всъщност в сметките има общо около двеста хиляди. Това е нищо за мащаба, който Лейтън току-що описа.

— На петнадесети Гуендолин нареди на посредническата компания да прехвърли парите, които платих за земята в личната ѝ сметка, а не в служебната — обясни Лейтън. — Те вече са част от наследството ѝ. Нямаме деца, но тя има двама братя и сестра. Всичко ще отиде при тях. След развода те ме ненавиждат неистово. Може спокойно да се обзаложите, че няма да ми върнат и цент.

Чарити прехапа устни.

— Загазил си здраво, Лейтън.

— Ще се наложи да започна отначало — прошепна той. — На моята възраст... Просто умът ми не го побира.

Извърна се и с тежки стъпки излезе от стаята.

— Не си забравяй обувките — подсети го Чарити.

— Какво? А, обувките ми...

Лейтън с усилие си обу мокасините. После отвори вратата и бавно пристъпи в спусналата се мъгла.

Настъпи тишина. Чарити изчака колата на Лейтън да поеме по алеята. Погледът ѝ среща този на Елайъс над ниската маса.

— Какво мислиш?

— Явно Тубърн е прав. Заподозрени колкото искаш.

— Наистина ли допускаш Лейтън да е убил Гуендолин?

— Има солиден мотив. — Елайъс се надигна и взе празните чинии. — Но същото важи и за мнозина други включително и всички

разочаровани Пътешественици, които вече си заминаха. Готова ли си за десерта?

— Зависи. Какво предлагаш? Ванилов сладолед с къри ли?

— Успокой се. — Елайъс постави чиниите в мивката и отвори фризера на стария хладилник. — Домашна лимонова торта.

Крейзи Отис разпери криле, погледна Чарити и злорадо се обади:

— Хе-хе-хе...

Чарити стана, събра останалите чинии и тръгна към мивката.

— Добре. Ще хапна малко торта. Но само за сведение — доволен ли си, Елайъс?

— Не.

Извади тортата от фризера, постави лъжица отгоре ѝ и се извърна към Чарити.

— Опитай — предложи той с дълбок, сексапилен глас. — Ще ти оправи вкуса.

Чарити скръсти ръце върху гърдите си и се облегна изтощена на хладилника.

— Готова съм да се обзаложа, че точно така ще стане.

Елайъс прокара дръжката на лъжицата по долната ѝ устна.

— Отвори си устата.

Ароматът на лимон я лъхна свеж и съблазнителен. Въпреки вътрешната си съпротива Чарити отвори устни.

Елайъс бавно се усмихна. Присвивайки очи, пъкна лъжицата в устата ѝ.

Ледените лимонови резенчета се разтопиха в устата ѝ и изостриха всичките ѝ сетива. Пое дълбоко въздух и се загледа как той взима парче от тортата със същата лъжица.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш за какво е всичко това? — попита тя.

— Ставаше въпрос за „сладък“.

Елайъс пусна лъжицата на плота и отново се обърна към нея. Постави ръцете си върху хладилника така, че те обрамчиха главата ѝ.

Пулсът на Чарити чувствително се учести. Тръпка на възбуда премина през тялото ѝ.

— Кой не е сладък?

— Аз. Ние. Онова, което съществува помежду ни. Каквото и да е, но не „сладък“ е думата.

Пъхна голото си стъпало между ходилата ѝ, сведе устни към нейните и здравата я притисна към вратата на хладилника.

11.

Наблюдателят трябва да е подготвен за факта, че вълните в разбуненото езеро неизменно се разбиват в скалите.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Устата ѝ, все още хладна, пазеше аромата на лимоновата торта. Елайъс усети как устните на Чарити се разтварят под неговите. Дочу тихото ѝ, приглушено простенване от възбуда, когато откликна. Тръпката от реакцията ѝ проникна дълбоко в душата му.

— Не сме си доизяли десерта — прошепна тя.

— Това е десертът. Предупредих те — няма да е сладък. Свали ръце от хладилника и ги намести на талията ѝ. Повдигна я, облегна гърба ѝ върху бялата повърхност и с тежестта на тялото си я притисна. Спусна ръцете си по-надолу. Тя се вкопчи в него, зарови пръсти в косите му и го целуна жадно.

Горещина, коренно различна от тази, породена и от най-лютото чили, се разля из тялото му. Елайъс обви бедрата ѝ с ръце и ги стисна нежно. После се спусна надолу, за да открие края на роклята ѝ.

Чу я да си поема сепнато дъх, когато запретна нагоре полите, за да разголи бедрата ѝ. Не носеше чорапи. Кожата ѝ бе мека, топла и невероятно нежна под пръстите му.

— Обвий краката си около мен — пошепна той.

— Нищо няма да се получи.

— Ти само се дръж.

Долови потреперването на тялото ѝ, с което отвърна на предложението му и се зарадва. Едното стегнато бедро се изви по обутия му с джинси крак. Плавно приплъзване почти го довърши. Пребори се да си възвърне самоконтрола.

— А сега и другият — прошепна той с лице, заровено в шията ѝ.
— Няма да паднеш. Държа те.

— О, господи.

Тя се вкопчи в него, докато обвиваше талията му с голите си крака.

Дългата тюркоазна пола — същински тропически цвят — се спусна по бедрата му. Ароматът на възбудата ѝ му въздейства като наркотик, заплашващ да срине самоконтрола му.

— Елайъс. — Чарити стисна бедра, докато той прокараваше с пръст пътечка между краката ѝ. Ръцете ѝ се впиха в раменете му. — Господи!

Подпъхна два пръста под ластика на пликчетата ѝ и я погали. Беше влажна и стегната. Усети ерекцията си да напирва в предницата на джинсите си.

Чарити освободи ръцете си и задърпа ризата му. Успя да я разтвори и мигом плъзна топлите си длани по оголената му плът. Пръстите ѝ се вплетоха в косъмчетата по гърдите му. Леко ги дръпна. Той сепнато си пое въздух.

— Приятен си на пипане. — Гласът ѝ издаваше нетърпение. — Много твърд, силен.

— Не съм ли прекалено едър?

Тя сподавено се засмя.

— Направо си идеален.

— Ти си приятна на пипане. — Той откри гънките, които криеха тайните ѝ. — И си много влажна.

— Не е честно. Всички преимущества са на твоя страна. Да отидем в спалнята.

— Не, ще останем тук. Свали ципа на джинсите ми.

Ръката ѝ се спусна надолу. Тя го освободи, взе го в ръка, но после се поколеба.

— В предния джоб на ризата ми. Ти го сложи. Усецането от дланта ѝ, обвила члена му, почти го извади от равновесие. За миг затвори очи и се стегна.

— Планирал си го?

Звучеше наполовина развеселена и наполовина шокирана, докато вадеше пакетчето от джоба му. Отвори очи и се взря в нейните.

— Хайде да кажем, че исках да съм подготвен.

— Вероятно си бил скаут.

— Не. — Погали набъбналия й клитор. — В едно можеш да си сигурна — никога не съм бил скаут.

— *Елайъс!*

Краката й се впиха в тялото му.

Усети как пръстите й потреперват. Не бе в състояние да се справи с дребната си задача.

— Дай на мен.

Бързо му подаде пакетчето. Той го отвори със зъби и постави презерватива с една ръка. Видя как се разширяват очите й, докато я спуска бавно върху ерекцията си.

Ноктите й се впиха в раменете му. Главата й се отметна назад. Тихите й простенвания звучаха изключително еротично. Елайъс се нуждаеше от всяка частица самоконтрол, за да се задържи на ръба. Усещането от прелестното й тяло бе неустойимо.

Спусна се на колене, все така с Чарити, обвита около талията му. Положи я да легне на дървения под и изцяло се потопи в нея. Прелъстителното й притискане породило чувството му, че ще експлодира.

— Да, да, Елайъс. Точно така. Толкова много те желая.

Някакво диво отчаяние го връхлетя без предупреждение и изцеди последните му капки контрол. Отново потъна в нея; после пак и пак, докато я усети още по-плътено вкопчена в него.

Оргазмът й я разтърси и предизвика неговия. Покри устата й със своята, за да вкуси приглушения й вик.

Усети разтърсващото освобождение едновременно като предаване и като победа. Невъзможно бе да се определи къде свършва едното и къде започва другото. В момента го интересуваше само пределната близост с Чарити.

След малко тя помръдна под него.

— Добре, думата не е сладък.

Елайъс вдигна глава. Взе лицето й между дланите си.

— Не е.

Усмивката й бе безкрайно тайнствена.

— А каква е, тогава?

Въпросът го потресе. Не знаеше отговора. Потърси убежище в свещилището, което никога не го подвеждаше; в мястото, което му

даваше сила, и отговори на всеки въпрос — Тал Кек Чара.

— Прозрачността на водата най-често го описва, като се каже какво няма там, вместо да се споменава какво има.

Постави пръст върху устните му.

— Забрави, че попитах.

Все още се усмихваше, но в очите ѝ се мярна тъга, която го разтревожи. Елайъс се изправи, помогна на Чарити да се надигне и обвил ръка през талията ѝ, я поведе към тъмната спалня. Спря при клетката на Отис, за да покрие птицата за през нощта. Отис вече беше вътре. Остана гърбом към Чарити и Елайъс и измърмори нещо недоволено.

— Очевидно го смутихме — промълви Чарити.

— Той всъщност е доста целомъдрена птица — отвърна Елайъс, докато наместваше покривалото. — Мисля, че е под влиянието на Хейдън.

Паниката дойде от някакъв сън; сън, в който не можеше да диша. Старата клаустрофобия я сграбчи в кошмарна хватка.

Чарити се разбуди необичайно бързо — всичките и сетива бяха изострени. Отвори уста да изпищи, но викът застина в гърлото ѝ.

Дланта на Елайъс върху устата ѝ бе първият признак, че не става въпрос за рутинен пристъп на паника. Нещо в действителност не бе наред.

Отвори очи и се взря в него. Испита страх. Той се притискаше към нея и ѝ пречеше да помръдне върху тънкия матрак. В тъмнината едва различаваше профила му. Гледаше към вратата на спалнята.

Чарити чу шум от приплъзване. Дърво върху дърво. Такъв шум вдига стар двоен прозорец при бавно отваряне. От вътрешността на покритата клетка Отис изсвири с тихо любопитство. За няколко секунди звукът от приплъзването спря.

После отново се чу.

Елайъс наведе глава и прошепна в ухото на Чарити.

— Стой тук.

Тя кимна бързо в знак, че е разбрала. Стана ѝ странно — имаше истинска причина за обзелия я страх и това някак я успокои. Тялото ѝ

успяваше да се справя с действителни неща. Беше болезнено нащрек, пръстите ѝ потреперваха, но не се намираше на ръба на истерията.

Елайъс отмести длан от устните ѝ и се надигна безшумно от матрака. При прокрадването му край прозореца тя зърна нещо в ръката му — нещо, което бе вдигнал, докато е ставал. Приличаше на кожения конец, обикновено опасващ кръста му.

В съседната стая се чу тихо тупване. Някой се бе промъкнал в къщата през предния прозорец.

Чарити се взря в сянката на Елайъс. Бе залепил гръб към стената до откритата врата. Едва различаваше извивката на голото му рамо и бедрото.

Беше ѝ студено; усещаше се напрегната, дланите я засърбяха, стомахът я присвиваше. Ала не бе на път да загуби ума и дума.

Тъничък лъч от малък джобен фенер мина край отвора на вратата. Отис отново се обади — тихо, странно просъскване.

Елайъс изчака лъчът светлина да се отмести и чак тогава се изниза през вратата.

В този миг Чарити едва не изпищя. Дори отвори уста. Всичко в нея копнееше да го призове обратно към безопасността на спалнята.

Тя преглътна безсмислените думи. В спалнята нямаше никаква безопасност.

— Какво, по дяволите... Лени, внимавай. Има някой.

— Прилича ми на шибана птица.

— Не е никаква птица.

Мъжки глас сепнато възкликна.

— Господи! Какво става? Хвани я. Хвани я, по дяволите.

Чарити чу трясък. Скочи от матрака и грабна ризата, която Елайъс бе метнал върху резбования сандък. Дрехата стигаше до средата на бедрата ѝ.

— Лени? Лени? Къде си, по дяволите?

Лени не отговаряше.

Още едно тупване.

Чарити се сети за голямата стъклена купа върху ниската маса във всекидневната. Само това успяваше да си представи както някакво оръжие в момента.

Пое дълбоко въздух и се шмугна през вратата на спалнята. Изви рязко надясно, препъна се във възглавница и се стовари болезнено

върху ниската масичка.

Чу шум от приплъзващи се стъпки по пода зад себе си. Точно когато пръстите ѝ напипаха ръба на купата, мъжка ръка обви врата ѝ.

— Не. Пусни ме.

Чарити се бореше с яката ръка.

Някой я изправи насила на крака и тя се озова притисната до потно мъжко тяло.

— Не мърдай, копеле такова — мъжът, наречен Лени изкрещя в тъмнината. — Хванах гаджето ти. Мръдни и ѝ чупя врата. Кълна се.

Всичко сякаш застина. Чарити се бореше да си поеме въздух. Лени бе изключително едър мъж. Усети как у нея се надига паника.

— Добре — обади се Елайъс със странно спокоен глас.

Не мърдам.

— Запали лампата — заповяда Лени. Звучеше неуверено. — Направи го бавно.

Последва рязко изщракване. Лампите грейнаха. Чарити премигна от ярката светлина. Ръката на Лени я притисна още по-силно.

— Пусни я — каза застаналият до ключа на лампата Елайъс.

Върху пода бе проснат мъж и не помръдваше.

Чарити изпита налудничаво желание да се изсмее. Елайъс — единственият в стаята без никакви дрехи — някак си караше всички останали да изглеждат прекалено навлечени за случая. Безобидната кожена сиджимка, обикновено запасана около кръста му, сега висеше в ръката му.

— Няма да я пусна. — Лени отстъпи крачка, повличайки Чарити със себе си. — За какъв ме мислиш? За глупак ли?

— Няма да стигнеш далеч, ако се опиташ да я вземеш със себе си. Пусни я и бягай.

— Нужна ми е, за да съм сигурен, че няма да ме последваш. Разкарай се от вратата — изръмжа рязко Лени. — Размърдай се.

Елайъс направи две крачки встрани. Лени започна да влечи Чарити към вратата. Тя се отпусна в ръцете му, за да му тежи.

— Престани, кучко. — Лени стисна по-силно ръката около врата ѝ. Погледна към Елайъс. — Отстъпи. Назад. По-далеч. Не желая да ти хрумват разни идеи.

Елайъс отстъпи още една крачка от вратата. Хвърли бърз поглед към Чарити, докато Лени я теглеше край него. Тя срещна погледа му —

не знаеше дали да се успокои или напълно да се паникьоса от контролирания бяс, който съзря в очите му. Той отново насочи вниманието си към Лени, преди тя да успее да определи чувствата си.

Лени протегна ръка и започна да търси пипнешком дръжката.

Елайъс мръдна. Кожената лента в ръката му се изви с мълниеносна скорост във въздуха — Чарити така и не видя какво точно се случи.

Усети обаче силното потреперване на Лени, което премина през тялото му, когато сиджимката се омота около протегнатата му ръка. Той изпищя и пусна врата ѝ, за да се освободи.

Чарити отскочи настрана. Елайъс мина край нея, за да стигне до Лени.

Всичко свърши за няколко смайващи секунди. Чарити се извърна навреме, за да види как Лени литна във въздуха и се стовари върху кухненски плот, преди да се свлече мълчаливо на земята. Повече не помръдна.

Чарити вдигна ръка към гърлото си, вперила очи в двете проснати на пода фигури. Бейзболна бухалка и нещо подобно на автомобилен крик лежах на пода във всекидневната.

— Добре ли си? — попита Елайъс.

Гласът му продължаваше да звучи странно неутрално.

— Какво? — Извърна се, за да го погледне. — Да, да. Добре съм.

— Нарани ли те?

— Не, наистина нищо ми няма. О, Елайъс — възкликна тя и се хвърли в обятията му.

Ръцете му я обгърнаха силно, готови да я защитят. Паниката ѝ се поуталожиха.

След малко Чарити вдигна глава и се вторачи в кожената лента.

— Какво е това?

— И то се нарича Тал Кек Чара. Друг път ще ти разкажа — Елайъс нежно я пусна. Загледа се в ризата, която бе наметнала и закопчала. — Защо не звъннеш на Тубърн? А после е добре да се облечеш.

Крейзи Отис изсумтя. Чарити погледна към него — по време на боричкането покривалото се бе смъкнало малко. Той я наблюдаваше злобно.

— Мръсна птица. — Чарити се отърси от замайването си. — Тубърн. Правилно. — Посегна към телефонната слушалка, окачена в кухнята. — Между другото, не само аз трябва да сложа някакви дрехи, преди полицаите да пристигнат, Елайъс. Това, което наричаш Тал Кек Чара, не може да мине дори за бикини.

— Ще се облека след минутка.

Елайъс приклепна до единия от повалените мъже. Чарити се поколеба с ръка над слушалката.

— Къде си се научил да се биеш така?

— Хейдън и аз пътувахме доста из Тихия океан. Някои от местата, където правехме бизнес, далеч не могат да се нарекат тропически рай.

— Ясно.

Чарити преглътна и започна да натиска бутоните на телефонния номер, който щеше да докара Ханк Тубърн.

— Не обичам гости, които забравят да си свалят обувките, преди да влязат в дома ми — обяви Елайъс и започна да тършува из джобовете на жертвите си.

Крейзи Отис надникна през пръчките на клетката.

— Хе-хе-хе...

Половин час по-късно Чарити стоеше с Елайъс и Ханк Тубърн на предната алея: наблюдаваха как Джеф Колинс, единственият подчинен на Ханк, натикваше окованите с белезници натрапници на задната седалка в полицейската кола — една от двете в градчето.

— Дребни мошеници — отбеляза Ханк. — Човек не би ги нарекъл професионалисти.

— Напълно в стила на Суинтън — обади се Елайъс. — Дребни риби. Едва ли разполага с връзки, за да си осигури по-печени хора. А дори и да имаше, не би бил готов да плати за тях.

— Суинтън? — Чарити се извърна, за да го погледне. — Според теб Рик Суинтън стои зад тази история?

Той сви рамене.

— Най-вероятно.

Ханк му хвърли изпитателен поглед.

— И аз така предполагам. Освен ако имаш други врагове, но си забравил да ми разкажеш.

— Не и такива, които биха избрали подобни методи.

Чарити свъси вежди. Темата звучеше прекалено философски и това не ѝ бе по вкуса.

— Какво искаш да кажеш?

Елайъс я дари с усмивка, но никак не му бе весело.

— Добре е да изучаваш отраженията на враговете си в неподвижни води. Превърнал съм го в навик, за да опознавам моите. Това е дребно отмъщение, нищо повече. Суинтън, именно защото е Суинтън, не би искал да поема риск, затова е наел някой да му свърши работата.

Ханк затвори бележника си и го напъха в джоба на ризата.

— Признавам, Суинтън е най-вероятният кандидат. Сигурно е искал да ти даде урок. Не бе особено очарован от ролята на господин Добричък, която го убеди да изиграе.

— Не — съгласи се Елайъс, — не беше щастлив.

Ханк кимна.

— Ще отида до къмпинга да си поговоря с него.

— Ще дойда с теб — предложи Елайъс.

— Как ли пък не — спря го Ханк суховато. — Остави ме да си върша работата, Уинтърс. Направи предостатъчно за една вечер. Не ми е убягнало от вниманието, че с появата ти тук имаме повече проблеми, отколкото през последните десет години.

Чарити се ядоса.

— Не можеш да виниш за това Елайъс. Самият ти призна каква услуга направи на всички, като принуди Рик Суинтън да върне парите. И едва ли Елайъс е виновен за опита на тези двама свирепи мъже да разбият главата му с бейзболна бухалка и крик, нахълтвайки в собствения му дом. Ако дори за момент си мислиш...

— Всичко е наред, Чарити. — Елайъс изглеждаше развеселен. — Несъмнено, Ханк сподели бегло впечатление.

— А на мен ми прозвуча по-скоро като неприятна инсинуация — сряза го тя.

Ханк се ухили за миг.

— Уинтърс е прав. Не го свързвах със събитията напоследък. Просто изразих едно наблюдение.

Чарити го изгледа свирепо.

— По-точно би било да направиш връзка между истинските неприятности в Уиспъринг Уотърс и появата на Пътешествениците.

Ханк кимна.

— Не споря. Гуен Пит и Суинтън имат да отговарят за доста неща, но сега единият е мъртъв. — Тръгна към колата си, но спря. — Май отново ще се наложи да се отбиеш в участъка, Уинтърс. За уреждане на формалностите. Какво ще кажеш за утре сутринта?

— Ще намина, преди да отворя магазина — обеща Елайъс.

Ханк постави ръка върху отворената врата на колата.

— Странно все пак как си успял да се справиш с двама типа в тъмнината. Мнозина не биха могли да го сторят.

Елайъс сви рамене.

— Тренирал съм малко.

— В армията ли?

— Не. При Хейдън Стоун.

Ханк размени дълъг мълчалив поглед с Елайъс преди отново да кимне.

— Да, това обяснява нещата. И старият Хейдън Стоун беше особняк.

На Чарити не ѝ допадна замисленото изражение на Ханк.

— А сега за какво намекваш, инспекторе?

— За нищо. Просто споделям още едно наблюдение.

Ханк отмести ръката си и влезе в колата.

Джеф Колинс запали двигателя и подкара към града. Светлините на колата се губеха в мъглата. След завоя напълно изчезнаха.

— Студено е — отбеляза Елайъс и хвана Чарити за ръка. — Хайде да влезем вътре.

— Не ми хареса намекът на Ханк за евентуална връзка между теб и възникналите проблеми в градчето. Чисто съвпадение е, че когато убиха Гуендолин Пит, ти беше тук.

Елайъс леко се усмихна.

— Работата на Тубърн е да забелязва съвпаденията. А и ако ме нямаше наоколо, нямаше да има проблем като този тази нощ. Редно е да го признаеш.

— Но защо ще те обвинява за желанието на Рик Суинтън да си отмъсти?

— Когато човек хвърли камъче в езерото, вълните изминават голямо разстояние.

Изкачвайки се по стъпалата към кухнята, Чарити простена.

— Предупреждавам те, Елайъс: нямам никакво настроение да изслушам поредната ти лекция за естеството на водата. В момента са ни налегнали други грижи.

— Като например?

— Ханк е относително дискретен, но не твърдя същото за Джеф. Мълвите и клюките бързо се разпространяват.

— Права си. — Срећна погледа й, докато отваряше вратата. — Не е никак трудно да се предвиди какви приказки ще плъпнат утре по наш адрес. Притеснява ли те?

— Притеснява ме, естествено. — Тя мина напушено през вратата и влезе в кухнята. — Какво си мислиш? Да не би да изгарям от желание хората да те свържат с убийството на Гуен и с други прояви на насилие? Ти си новодошъл в градчето, Елайъс. Винаги е по-лесно да обвинят пришълците.

Изглеждаше стъписан от думите й.

— Не този вид приказки имах предвид.

— А какви? — Постави ръце на хълбоците си и се извърна към него. — Какво точно имаш предвид?

Елайъс тихо затвори вратата и се облегна върху нея. Кръстоса ръце пред гърдите си и я дари с един от патентованите си неразгадаеми погледи.

— Имах предвид приказки относно факта, че не съм бил сам тази нощ, когато тези двамата нахълтаха. А Колинс и Тубърн също са наясно къде прекарваш нощта.

Чарити зяпна, затвори уста и усети как лицето й пламва.

— О, това ли.

— Да, това.

— Няма да е новина за никого — сопна се тя. — Филис Дартмур вече се досети, че излизаме заедно... Споменах ти.

— Едно е хората да го подозират, друго — местната полиция да те завари в дома ми в два сутринта.

Сериозният му тон започна да я притеснява.

— Каква е разликата?

— Първото предизвиква коментари и любопитство в малко градче. Второто потвърждава факта, че имаме връзка.

— Притеснява ли те?

— Не. А теб?

Изпита внезапно, необяснимо желание да се разсмее.

— Елайъс, да не би да се тревожиш за репутацията ми?

— По-скоро искам да знам твоето мнение по въпроса. Как смяташ ти? Излизаме или имаме връзка?

— Въпросът ти подвеждащ ли е?

Крейзи Отис се изкиска.

— Не знам. — Елайъс свали ръце и тръгна към Чарити. — Какъв е отговорът?

— Мога ли да заградя и „А“ и „Б“?

Той отпусна силните си ръце върху раменете ѝ.

— По дяволите, Чарити, кажи ми дали това, което съществува между нас е важно за теб или не!

— Смаяна съм, че дори питаш. — Обгърна лицето му с длани. — Елайъс, на моменти ме влудяваш; тревожа се за теб и тази история с Тал Кек Чара, но най-отговорно ти заявявам: взаимоотношенията ни са изключително важни за мен.

Притегли я към себе си.

— Значи поне това е наред.

Тя изчакваше, притисната към гърдите му, да чуе от него, че историята помежду им е не по-малко важна и за него.

— Когато те докосна, водата помежду ни е така бистра, сякаш не съществува — промълви той в косите ѝ.

Чарити потисна една лека въздишка и склочи ръце зад врата му. Вероятно Елайъс прави философска забележка за естеството на водата, така както друг мъж — изявление за безкрайна страст.

Вероятно.

Молеше се да е така, защото нещо я предупреждаваше да не очаква да чуе друго от него.

Нещо като паника се появи в душата ѝ, когато Елайъс сведе глава, за да я целуне. Прецени, че е просто остатък от нервното напрежение заради страшните събития, случили се през нощта. Когато устните на Елайъс докоснаха нейните, искрицата клаустрофобия се стопи.

Ала остави отпечатъците си във вид на лека ледена тръпка, която не изчезна напълно. Дори и когато Елайъс я взе на ръце и я отнесе отново в спалнята.

— Знаеш ли какво изпитах, като видях ръката на онзи негодник върху врата ти? — попита Елайъс извънредно нежно.

— Всичко е наред, Елайъс. Ти ме спаси.

— Утре ще ти покажа някои неща.

— Неща ли? Имаш предвид от Тал Кек Чара?

— Не всичко. Само няколко прости движения, за да ги използваш, попаднеш ли в такава ситуация.

Понечи да му съобщи, че не възнамерява да попада повече в подобни ситуации, но се спря. Долови нещо важно — за да успокои душата си, той имаше необходимост да я научи на някои от бойните движения.

— Добре. Но да не са сложни, става ли? Никога не съм била атлетичен тип.

— Нищо сложно — прие той.

Положи я нежно върху матрака и я обгърна с ръце. Тя си позволи да се отпусне в топлата безопасност на прегръдката му.

Завари Нюлин в „Шепоти“, потънал в усилена работа.

— Добро утро, Нюлин.

Нюлин вдигна глава. Подреждаше най-новото заглавие на Сюзан Саймънс.

— Ей, Чарити. Чух, че е имало инцидент в дома на Елайъс Уинтърс снощи и ти си била там.

— Вече си чул, така ли?

— Двама типа нахълтали и се опитали да ступат Елайъс.

Чарити сбърчи нос и пое към задната стаичка.

— Колко бързо се разпространяват новините тук.

— Срегнах Джеф Колинс на път за работа. Разказа ми какво се е случило. Инспектор Тубърн смятал, че Рик Суинтън е наел двама биячи извън града, за да се справят с Елайъс. Според Джеф обаче лошите типове си изпатили.

— Сбито, но точно описание на фактите.

Чарити напъха чантата си в едно чекмедже.

— Джеф подметна за уменията на Елайъс в някакви тайни бойни изкуства, на които Хейдън Стоун го научил.

— Тъхъ. И на мен ще покаже няколко прости движения.

Нюлин приближи и застана пред прага на офиса.

— Дали Елайъс ще ме научи на онова, което е използвал снощи срещу онези типове, как смяташ?

Чарити вдигна поглед смаяна. Плахата надежда, изписана по лицето на Нюлин, напълно я изненада.

— Желаете да изучаваш Тал Кек Чара?

— Така ли се нарича?

— Май да. Свързано е с философия, която използва водата, за да предаде мъдростта си. Доста неясно, ако питаш мен. Ще трябва да попиташ Елайъс за подробностите.

— Точно за това става дума. — Нюлин заби поглед в пода, после вдигна глава. — Той е някак различен. Нещо ме възпира да отида направо и да го помоля да ме учи.

Чарити се усмихна кисело.

— Самовглъбен е, мисля, думата, която търсиш.

— Моля?

— Самовглъбен, дистанциран, въздържан. — Чарити свъси вежди замислено. — Малко плашещо е. Но това да си остане между нас, Нюлин. Елайъс далеч не е толкова затворен, както изглежда на пръв поглед. Ако искаш да изучаваш естеството на водата, просто го помоли.

— И смяташ, че няма да има нищо против?

— Няма да узнаеш, докато не го попиташ. Но да те предупредя — вероятно ще научиш повече за водата, отколкото някога си желал.

— Вода? Добре. Ей, Чарити?

— Да?

— Ти и Уинтърс... — Нюлин пристъпи неспокойно на прага. — Възразяваш ли, ако попитам дали вие двамата... Нали разбираш... Двойка ли сте? Искам да кажа — из цялото градче се говори, че си била при него снощи.

— О!

Значи Елайъс се оказа прав, помисли си Чарити печално. Слуховете за страстната любовна връзка без съмнение се разменяха в пощата даже в този миг.

Е, поне имаше неопетнено досие по отношение на скандалните истории. За градче с размерите на Уиспъринг Уотърс страстната връзка между нея и мистериозния новопристигнал вероятно е толкова

пикантна, колкото напускането на годишния ѝ прием миналото лято. А сегашната история бе далеч по-вълнуваща до този момент, според нея.

— Джеф каза, че си звъннала на инспектор Тубърн от къщата на Уинтърс в два сутринта. — Нюлин леко поруменя. — И изглеждало сякаш... Е, разбираш.

— Разбирам — отвърна Чарити суховато.

Нюлин понечи да отстъпи от прага.

— Извинявай, не е моя работа. Знам.

Чарити го съжали.

— Не се притеснявай. В отговор на въпроса ти: да, Елайъс и аз излизаме заедно.

Нюлин кимна мъдро и повтори:

— Излизате?

— Точно така. — Чарити хвърли поглед на ордерите върху бюрото. — Как е Арлин?

Нюлин ентусиазирано смени темата.

— Познай какво стана? Бея нае Арлин в кафенето. Бизнесът ѝ на кея се разраснал и ѝ трябвал човек за новата еспресо машина през цялото време.

— Означаваш ли това, че ти и Арлин възнамерявате да се позадържите в Уиспъринг Уотърс за известно време?

— Ами някак свикнахме с мястото, ако разбираш какво имам предвид. А и двамата нямаме къде да отидем. — Нюлин се поколеба. — Нали мога да продължа да работя тук, в „Шепоти“?

— Разбира се. Чудесно се справяш и ако нещата се пооживят, ще те задържа и за през зимата.

Напрегнатото изражение на Нюлин се стопи.

— Благодаря ти. Е, да отида да си гледам работата.

Звънчето на магазина иззвъня — някой отвори входната врата със замах.

— Нюлин? Нюлин, тук ли си? — Гласът на Арлин звучеше тревожно. — Чарити дойде ли вече? Нещо ужасно става в магазина на Елайъс.

— Какво? — Чарити застана на прага на офиса. — Какво става?

Арлин, спретната в престилка от кафенето на Бея, я гледаше с широко отворени очи.

— Тед току-що мина на бегом през кафенето с Япи. Някакъв тип нахълтал в „Талисмани и дрънкулки“ и замахнал да удари Елайъс.

— О, господи, пак ли? — изропта Чарити и хукна през вратата.

12.

*Внимателният наблюдател ще забележи,
че няма изолирано явление в спокойно езеро.*

*Това, което става в езерото, засяга всички
аспекти на живота под повърхността му.*

*„За естеството на
водата“, из дневника на
Хейдън Стоун*

Крейзи Отис извряка гневно, когато Елайъс залитна към мястото, където бе кацнал. Клонът на изкуственото дървото потрепери от удара.

Елайъс се стовари на пода.

— Спокойно, Отис. — Елайъс се надигна на лакът и предпазливо опипа крайчето на устата си. Пръстите му почервеняха от собствената му кръв. Погледна към ярката течност, а после към Джъстин Кийуърт, застанал със стиснати юмруци над него. — Доволен ли си?

— Не, копеле такова. Не съм доволен. — Грубите черти на Джъстин се извиха от гняв. Брадата му не бе бръсната от два дни; бутиковата кремава риза бе измачкана, с петна от пот. — Виновен си и Бог ми е свидетел, че ще си платиш.

Сякаш голяма умора бе налегнала Елайъс.

— Какво искаш от мен, Кийуърт?

— Искам да знам какво каза на баща ми, че се реши да посегне на живота си, негодник такъв.

— Не съм длъжен да ти отговоря.

— Ще ми отговориш и още как — просъска Джъстин през стиснати зъби. — Прочетох бележката, която татко е оставил, преди да посегне на живота си. Споменава твоето име и че миналото не може да се промени. Какво му направи?

— Не съм го докосвал.

— Проклет лъжец. — Джъстин се наведе, за да изправи Елайъс на крака. — Ти си виновен. Знам го.

Отис изграчи и размаха криле раздразнено, докато Елайъс се остави да го вдигнат от пода.

— С нищо няма да ти помогне — обади се Елайъс и някак примирено зачака следващия удар.

— Дори и така да е. — Джъстин заби юмрук в корема на Елайъс. — Възнамерявам обаче да се позабавлявам.

Нанесе удара нескопосано — липсваше му замах и точност, но затова пък носеше силата на яда му. Стоварвайки се върху тезгяха, откъдето се плъзна към земята, Елайъс осмисляше болката.

— Какво стана между теб и баща ми? По дяволите — кажи ми!

Елайъс мъчително си пое въздух и се надигна да седне под касовия апарат.

— Ще се наложи да попиташ баща си.

— Не иска да говори с никого. — Джъстин пристъпи напред. — Вчера лекарите го пуснаха да се прибере вкъщи. Стои сам в стаята си и се вира в градината. Не желае да види никого. Отказва дори деловите обаждания.

— Положително няма да ми повярваш, но съжалявам, че баща ти се опита да се самоубие.

— И как да ти повярвам! Нали ти го тласна към това.

Джъстин се пресегна отново да вдигне Елайъс.

Крейзи Отис разпери криле и изкрещя предупредително.

Елайъс чу как входната врата се отваря със замах. Звучаха възбудени гласове, по пътеките между рафтовете минаха стъпки. От седналото си положение под касовия апарат не виждаше никого, но чуваше ясно.

— Какво, по дяволите, става тук? — рязко прозвуча гласът на Япи.

— Казах ти — някакъв тип влезе в магазина и замахна към Уинтърс — обясняваше Тед задъхан, докато вървеше по пътеката. — Видях го с очите си.

— Нищо не разбирам. Тази сутрин всички разправяха колко го бивало Уинтърс да се грижи за себе си.

— Да, така е, но този път очевидно се нуждае от малко помощ — изсумтя Тед. — Затова те извиках. Аз лично не си падам по

физическата разправа, както и ти. Та си помислих дали двамата заедно няма да успеем да спрем този луд.

— Ей, какво става? — провикна се Нюлин от далечния край на магазина.

— Спрете го. — Гласът на Чарити изкънтя в старата постройка. Издаваше авторитета на жена, ръководила някога голяма корпорация. — Спрете този мъж. Опитва се да убие Елайъс. Някой да предприеме нещо. Обадете се на инспектор Тубърн.

Озадачен, Елайъс се заслуша в шумовете от приближаващата се група, тръгнала да го спасява. Гласовете и стъпките звучаха някак нереално, не като кръвта по пръстите му. Помисли си дали да не каже на всички да се разотидат, та Джъстин Кийуърт да го допребие, но се усъмни доколко Чарити ще позволи подобно нещо.

— Махни се от него — извика Чарити. — Ще настоявам да те арестуват.

Почти бе стигнала до тезгяха.

— Отстъпи назад — изръмжа Япи.

Дишането на Тед бе затруднено.

— Чу го, остави го, който и да си.

Джъстин сякаш най-последно си даде сметка, че той и Елайъс вече не са сами в магазина. Извърна се, за да застане с лице към първите спасители, които приближаваха тезгяха.

Елайъс се загледа в скупчените около касовия апарат лица. Нюлин, Япи и Тед стояха с войнствени изражения пред Джъстин. Срещу тях Джъстин имаше вид на приклекено диво животно, което няма какво да губи. Изглеждаше готов да се нахвърли и върху тримата.

Елайъс се отърси от унеса си. Време беше да си възвърне контрола върху ситуацията, преди да пострада още някой.

— Всичко е наред. — Надигна се и се облегна на тезгяха. — Кийуърт точно се канеше да си върви, нали?

Джъстин не отвърна. Стоеше напрегнат и мрачен, сякаш очакваше новодошлите да го повалят и разкъсат.

— Елайъс. — Чарити заобиколи тезгяха. Без да погледне към Джъстин се отпусна на колене. Пръстите ѝ трескаво заопипваха Елайъс. — Устата ти кърви. Къде още си пострадал?

— Всичко е наред, Чарити. — Елайъс наблюдаваше Кийуърт. — Както казах — свърши. Нали така, Кийуърт?

Джъстин откъсна поглед от групичката пред него и сведе очи към Елайъс.

— Не, не е приключило. Далеч не. Но ще довърша друг път.

Тръгна към вратата.

Япи, Нюлин и Тед се изпречиха на пътя му.

Джъстин спря.

— Пуснете го — обади се Елайъс тихо.

Тримата се поколебаха за миг, а после неохотно отстъпиха встрани. Настъпи напрегнато мълчание — входната врата най-сетне се затвори зад Джъстин Кийуърт.

Чарити погледна към Япи, Нюлин и Тед с дълбока благодарност в очите.

— Нямам думи да ви благодаря, че го спасихте. Беше много смело от ваша страна.

Елайъс забеляза как и тримата мъже се изчервиха дълбоко. Същевременно изглеждаха страшно глупаво с изписалото се по лицата им самодоволство. Нищо не е толкова приятно като женското възхищение от силата на мъж, мина му през ума насмешливо. За миг съжали защо самият той не се представи по-добре.

Би ли се постарал да промени хода на боя, ако знаеше, че Чарити ще стане свидетел, зачуди се той. Може би. А може би и не. Трудно му бе да каже — цялата случка продължаваше да му се струва недействителна. Все едно се намираше на морското дъно. Всичко се движеше изключително бавно.

— Не сторихме кой знае колко — отбеляза Тед скромно.

— Глупости. — Чарити взе книжна салфетка от кутията под тезгяха и внимателно попи кръвта, която се стичаше по брадичката на Елайъс. — Разкарайте онзи тип, преди да предизвика още беди. Елайъс положително ще иска да ви се отблагодари веднага след като го почистят. Нали, Елайъс?

Наложи се Елайъс да се замисли върху отговора.

— Ще почерпя всички по една бира довечера, след като затворим.

Тримата спасители си размениха погледи и после насочиха очи към Елайъс.

— Искаш ли някой от нас да звънне на Тубърн и да съобщи за станалото? — попита Тед.

— Не. Това беше лична история. Но благодаря за помощта.
Япи се облегна на тезгяха, за да го огледа отблизо.

— Снощи, казват, не си имал нужда от помощ.

Елайъс погледна Чарити, преди да промърмори:

— Сега беше по-различно.

— Ъхъ. — Тя го хвана за ръка. — Ела с мен.

Той я последва безропотно — излязоха от магазина и по кея стигнаха до малката обществена мивка с тоалетна в средата. Тя отвори една врата и го въведе в отделението за жени.

Той огледа оборудването на малкото функционално помещение, докато Чарити пълнеше мивката с вода. Мина му през ума, че макар да бе живял на странни места, никога всъщност не бе влизал в дамска тоалетна.

— Защо не те заведем на лекар?

Чарити намокри нова хартиена салфетка, за да избърше устата му.

— О, не. Просто съм си прехапал устната. — Елайъс трепна, когато тя докосна сцепеното място с мократа салфетка. — Нищо сериозно.

— Извадил си късмет, че не си загубил някой зъб. Видях как се справи с онези двамата снощи. Съмнявам се дали успяха дори да те докоснат с пръст. Тогава защо, по дяволите, се остави този да те пребие?

— Не е проява на глупост от моя страна. — Изпитваше странна потребност да се защити. — Приех ударите, но все още разполагам с всичките си зъби и носът ми не е счупен.

— Ако това означава да приемеш ударите, не бих искала да направиш нещо наистина глупаво. — Тя приключи с почистването на устната му и пусна салфетката в кошчето. — Кой беше той всъщност?

— Защо смяташ, че го познавам?

— Не ми пробутвай този номер. — Пресегна към малката аптечка, която откри в шкафчето под мивката. — Доброволно си приел това наказание. Дори не си се опитал да му окажеш съпротива. Трябва да има някаква причина.

— Джъстин Кийуърт — синът на Гарик Кийуърт.

Чарити замръзна на място. В ръка държеше шишенце с антисептична течност. Срещна погледа му в огледалото.

— Разбирам. Обвинява те за онова, което баща му се е опитал да стори.

— Да.

— Както и ти се самообвиняваш. — Извърна се и застана с лице към него. — Затова го остави да те пребие. Това ли е основната психология, проповядвана от естеството на водата?

— Тал Кек Чара не е някаква съвременна психологическа теория. — Направи гримаса, докато тя поставяше антисептик върху устната му. — Боли.

— Не вярвам да боли колкото удар с юмрук. Стой мирен.

— Усещам, че губя от женската ти състрадателност и съчувствие.

— Проблемът, който имаш с Гарик Кийуърт, няма да се разреши така лесно, Елайъс.

Тя внимателно залепи парченце анкерпласт. Изгледа го изпитателно и загрижено и това някак наруши странната атмосфера, която го заобикаляше.

Той съзнаваше колко права е тя и тръгна да преодолява тази истина със старите, изпитани оръжия. Самовглъби се и се заобиколи с невидимите защитни средства на Тал Кек Чара.

— Случаят няма нищо общо с теб, Чарити. Нито желая, нито се нуждая от съветите ти. Ще се справя, както намеря за добре.

Меките ѝ устни се свиха.

— Несъмнено ще постъпиш така.

Извърна се към мивката и започна да прибира нещата в аптечката.

Той изведнъж побесня.

— Означаваш ли, че не съм поканен на вечеря довечера?

— Опасявам се, да — отвърна тя хладно. — Няма да съм вкъщи довечера. За днес е насрочено редовното събрание на градската управа. Възнамерявам да присъствам. Убедена съм, че кметицата и членовете на управата вече са измислили поредния си план да се докопат до кея Крейзи Отис.

— Нищо не могат да направят. Забрави ли, че аз съм собственик на кея?

— Не, но в това градче ти си енигматичен, тайнствен и непредсказуем непознат. — Прибра аптечката и тръгна към вратата. — Никой не знае нито какви планове имаш, нито колко дълго

възнамеряваш да се задържиш в градчето. Кой би отгатнал какво ще предприемеш, ако градската управа ти предложи да откупи кея?

— Няма да го продам. Знаеш.

— Знаем ли? — Дари го с бегла усмивка и спря с ръка върху дръжката. — Почти забравих — днес сутринта трябваше да се видиш с Ханк Тубърн. Какво е направил с Рик Суинтън?

— Нищо.

— Нищо? А е трябвало да го арестува.

— Трудно би го сторил при създадите се обстоятелства. Суинтън е изчезнал.

— Какво? Тубърн е допуснал да се измъкне? Това е непростимо. Защо инспекторът не се е задвижил по-бързо снощи? А и защо да е толкова трудно да се намери Суинтън, дори да е напуснал града? Лесно ще различат караваната му по магистралата. Просто е прекалено голяма, за да изчезне.

Яростта ѝ малко удовлетвори Елайъс.

— Очевидно и Суинтън е стигнал до същите заключения. Него го няма, но караваната му все още е паркирана на къмпинга. Според предположенията на Тубърн, той е тръгнал към Сиатъл с някой от заминаващите Пътешественици.

Посетителите в кръчмата, дошли след работа, не бяха многобройни. Като не смяташе себе си и безстрашните си спасители, Елайъс едва преброи още половин дузина. Единият, забеляза той, беше Лейтън Пит — седеше в тъмен ъгъл, замислен над чаша мартини и голяма порция чипс със сирене. Лейтън изглеждаше дори по-зле отколкото се чувстваше Елайъс.

Той поне си има дружки, помисли си Елайъс. Нюлин, Япи и Тед споделяха масата му. Лейтън седеше сам. За пръв път откакто Чарити го заряза днес в дамската тоалетна, Елайъс зърна някой, който бе по-зле от него.

Нюлин стисна бутилка бира и напрегнато се взря в Елайъс.

— Щом си майстор на някакъв вид бойно изкуство, защо остави този тип да те пребие сутринта?

— Кой казва, че съм майстор по бойни изкуства? — попита Елайъс.

Нюлин свъси вежди.

— Джеф Колинс ми разказа какво е станало в дома ти снощи. Справил си се с двама типа — дори не са те одраскали.

— Е, това обяснява нещата — обади се Япи. — Вероятно Елайъс е бил толкова изтощен след снощния бой, че не е имал сили за днешния рунд.

— Така ли е, Елайъс?

Тед остави бирата и се облегна назад. Този път на тениската му пишеше: *Никоя добра постъпка не остава ненаказана.*

— Мътните да ме вземат, ако знам.

Елайъс се загледа в надписа на тениската. Поради някаква странна причина му се струваше страшно подходящ.

— Този тип, дето те нападна — обади се Нюлин, — познаваш ли го?

— Познавам баща му.

Нюлин засия.

— Сигурно затова не си го пребил. Възприел си го като приятел на семейството.

Елайъс се зачуди защо Нюлин толкова настойчиво се мъчи да намери обяснение за слабото му представяне тази сутрин.

— Не бих казал, че семейството му гледа на мен като на приятел.

— Е, и все пак ги познаваш и така нататък.

Нюлин изглеждаше удовлетворен.

— Познавам ги — съгласи се Елайъс.

Винаги изучавай отражението на врага си в най-спокойните води. Да, той добре познаваше семейство Кийуърт. Но днес не разпозна себе си. От прозрението го побиха студени тръпки.

Япи го гледеше замислено.

— Чарити доста се разстрои, като те видя целия окървавен на пода.

— Смяташ ли?

Елайъс отпи от бирата. Тед се намръщи.

— Да, беше разстроена, определено. Доста и се струпа напоследък. Искам да кажа — убийството, после боя в къщата ти, а сега и това.

Япи присви очи и отбеляза:

— Чух, че била с теб, когато онези двамата нахълтали в дома ти снощи.

Последва кратка, напрегната пауза. Елайъс забеляза с какво очакване го наблюдават останалите. Бавно остави бутилката с бира на масата.

— Да, с мен беше. И какво от това?

— Ваша работа — отбеляза Тед. — Твоя и на Чарити. Но никой от нас не иска тя да пострада.

Елайъс докосна с пръст насиненото си око и анкерпласта на брадичката си.

— В случай, че никой не е забелязал, напоследък тук аз си патя.

— Да, така е, но е различно — уточни Япи.

Тед и Нюлин кимнаха мълчаливо в знак на съгласие.

Елайъс не успя да измисли какво да отговори, затова отново отпи от бирата. Другите трима последваха примера му.

След време Нюлин се загледа някак странно и изпитателно в Елайъс.

— Нещата от естеството на водата ли използва срещу онези двамата, дето нахълтаха при теб снощи?

Елайъс го погледна косо.

— Кой ти е казал за естеството на водата?

Нюлин сви рамене.

— Чарити го спомена няколко пъти. И Япи, и Тед също.

— Хейдън говореше от време на време за него — обясни Япи. — Все се канех да го поразпитам допълнително. Но така и никога не се стигна дотам.

Елайъс се загледа в дебелата порцеланова халба в ръката си. Пяната преливаше от нея, а отвън беше обсипана с петна от бира и отпечатъци от пръсти. Всичко, което виждаше в течността, бе неясно и фрагментарно.

— Има някои неща, за които и на мен не ми стигна времето да го попитам.

— За тази история с водата — подхвана Нюлин плахо.

Елайъс отпи от бирата.

— Какво за нея?

Нюлин изглеждаше притеснен, сякаш събира кураж за нещо.

— Ами Чарити подметна, че може да склониш да ме научиш.

Елайъс набързо изплува от подводния си приказен свят.

— Така ли каза?

— Да. — Нюлин бе видимо смутен, но решен. — Та се чудех дали ще го направиш.

Той самият винаги е бил ученикът, даде си сметка Елайъс. Мисълта сам да стане учител му се стори възхитително странна.

— Не съм сигурен дали мога да науча някого на естеството.

— Ами не би ли... искал да опиташ? — попита Нюлин.

Известно време Елайъс остана замислен. Да научи Чарити на някои прости движения за самоотбрана бе едно. Да преподава Тал Кек Чара бе свършено друго.

— Представа нямам. Вероятно.

Усмивката на Нюлин коренно преобрази изпитото му лице.

— Ей, благодаря ти.

Елайъс се насили да изплува от водовъртежите на съня си. Погледна компанията си.

— А това ме подсеща да ви изкажа благодарността си, че дойдохте да ме спасите сутринта. — Вдигна чашата си за тост. — Благодаря от сърце.

— Няма за какво — увери го Япи.

Тед кимна.

— Дори не го споменавай. Ако ние бяхме загазили, ти щеше да постъпиш по същия начин.

— Да, ние тук от кея трябва да се държим един за друг — обади се и Нюлин.

— От което се сецам — намеси се Япи и погледна часовника си, — че събранието на градската управа ще започне след няколко минути. Не можем да оставим Чарити, Рейдиънс и Бея там сами срещу баракудите.

— Така е. — Тед се изправи. — Ще дойдеш ли, Елайъс?

— Не бях го планирал — отвърна Елайъс.

Нюлин прочисти гърлото си.

— Според Чарити е важно. Имало решение да използват общински пари, за да откупят кея от теб.

— Не го продавам.

Япи го погледна.

— Няма да е зле да дойдеш на събранието довечера и ясно да заявиш това, Уинтърс.

Филис Дартмур, в перлено сив костюм с агресивно големи подплънки, стоеше права край дългата заседателна маса. Удари с чукчето с присъщия си авторитет.

— Откривам събранието — обяви тя.

Чарити се заслуша в жуженето наоколо. Седеше на третия ред. Рейдиънс и Бея бяха до нея вляво. Отсъстваха Япи, Тед и Нюлин. Запази едно място до себе си, но не очакваше истински Елайъс да се появи.

— Моля секретарят да прочете протокола от последното събрание — нареди Филис.

Лиз Робъртс, едра жена, член на управата от незапомнени времена, се изправи в края на масата. Започна да чете с ясен висок глас — дори хората от последните редове в малката зала го чуваха спокойно. Чарити пусна думите ѝ край ушите си. Всички знаеха, че изчитането на протоколите е звездният миг на Лиз.

Докато секретарят излагаше решенията на градската управа през юлската сесия, Чарити се замисли за това, което цял ден не ѝ излизаше от главата: проявяваше все по-голяма загриженост за Елайъс.

Достатъчно лошо бе, че Рик Суинтън очевидно бе избегнал среща с правосъдието. Но повече се безпокоеше от конфликта между Елайъс и Джъстин Кийуърт сутринта. Докато се грижеше за Елайъс в дамската тоалетна, той бе в странно настроение.

— Госпожа Дартмур, новият кмет, твърдеше, че Пътешествениците ще си тръгнат до петнадесети и предложи да не се губи повече време или обществени средства в усилия, да се принуди групата да напусне...

Лиз млъкна — хората бяха започнали да шушукат. Тя погледна публиката над рамката на очилата си, но никой не ѝ обърна внимание. Всички бяха прекалено заети да се взират във вратата на залата.

Чарити усети как косъмчетата на тила ѝ щръкват. Извърна глава и съзря Япи, Тед и Нюлин да влизат в помещението и да се настаняват на последния ред. Нюлин ѝ махна жизнерадостно над главите на зяпачите.

В следващия миг видя Елайъс. Той не се присъедини към останалите трима мъже в задната част на помещението, а тръгна по пътеката между редиците и се насочи към нея. Очите му не се откъсваха от нейните.

— Отново бе повдигнат и въпросът за преименуването на кея Крейзи Отис — четеше Лиз високо. — Избрана е комисия по този въпрос. Гейб Сандърс предложи да се откупи кеят от новия собственик, който и да е той. Комисията, отговаряща за името, получи задачата да провери възможностите за извършването на покупка.

Елайъс се отпусна на празния стол до Чарити и насочи цялото си внимание към докладчика.

Чарити не хареса суровия израз на лицето му. Свъси вежди и се наведе да прошепне в ухото му:

— Какво правиш тук?

— Нали ме знаеш какъв съм: енигматичен, тайнствен и непредсказуем.

— Още си в скапано настроение, така ли?

— Да.

Хората започваха да ги зяпат. В знак на възмущение Чарити изправи гръб.

Лиз Робъртс приключи с изчитането на протокола и седна, Филис се изправи. Погледна Елайъс одобрително.

— Доволна съм да видя, че новият собственик на кея Крейзи Отис е тук тази вечер — обяви тя. Сред тълпата се разнесе любопитен шепот. — Като се знае колко е важен кеят за бъдещето на града, намирам за необходимо веднага да пристъпим към доклада на комисията. Гейб?

Гейб Сандърс, жилав човечец, счетоводител по професия, стана, прочисти гърлото си и взе доклада.

— Ще започна с въпроса за преименуването на кея, ваша светлост. Както е известно, предложени са имената Кей Индиго и Кей на Залеза. Комисията се спря на Кей Индиго, понеже го намира за по-изтънчено.

Чарити скочи.

— Момент, моля. Недопустимо е да преименувате кея своеволно. Той е частна собственост.

До нея Бея и Рейдиънс промърмориха ядосано. Някои от присъстващите се обадиха одобрително. Чарити знаеше, че очакват да се позабавляват с поредната схватка между нея и Филис.

Филис се усмихна ледено на Чарити.

— Но ти нямаш право да протестираш срещу ново име на кея.

— От името на Асоциацията на продавачите от кея Крейзи Отис искам да сте наясно, че определено възразяваме — отвърна Чарити решително. — Сегашното название има характер и уникална причудливост; сигурни сме, че попада и на туристите. Харесва ни и възнамеряваме да си го задържим.

Очите на Филис се присвиха.

— Чу доклада на комисията. Всички са съгласни, че Крейзи Отис не звучи достатъчно изтънчено, за да привлеча туристи от по-висшите слоеве.

— Не ме интересува какво е решила комисията — сръза я Чарити. — Не можете да смените името без съгласието на собственика.

— Така е. — Филис се обърна с решителна усмивка към Елайъс. — И тъй като той е тук тази вечер, предлагам да го попитаме какво мисли за преименуването на собствеността му.

В залата настъпи напрегнато очакване. Всички се обърнаха към Елайъс.

— Е? — изръмжа тихо към него Чарити. — Кажете нещо.

Елайъс я погледна, после насочи очи към Филис и останалите членове на градската управа.

— Сегашното име е подходящо за кея. Ще го задържим.

Филис се намръщи. Сред присъстващите премина вълна от ново шушукане. Някои изръкопляскаха.

Чарити седна с триумфален вид. Рейдиънс и Бея й се ухилиха. От задния ред Нюлин нададе възторжен вик.

Гейб Сандърс се намръщи.

— Кметът е прав. Наистина не звучи достатъчно изтънчено, господин Уинтърс.

— И самият кей не е нещо, което човек би нарекъл изтънчено — обърна внимание Елайъс.

Забележката му бе посрещната със смях. Филис тропна с чукчето, за да въдвори ред.

— Така стигаме до втората задача на комисията. Гейб, ти се съгласи да провериш възможностите каква оферта можем да направим за кея. Какви са заключенията ти?

Гейб сви рамене.

— Както ти казах и вчера, Филис, имаме финансови възможности да си го позволим, ако е за продан и предположим, че господин Уинтърс няма да надуе цената над текущата пазарна цена.

Чарити дръпна Елайъс за ръката.

— Кажи им, че не те интересува да продаваш.

Елайъс й хвърли кратък поглед. После послушно се обърна към членовете на градската управа.

— Кеят не се продава.

Из залата се разнесоха нови шушукания. Този път бяха по-високи. Чарити забеляза как Том Ланкастър, редакторът на Коув хералд трескаво си води бележки.

Филис погледна намръщено Елайъс.

— Напълно ли си сигурен, господин Уинтърс? Градът е готов да предложи добра цена.

Чарити отново скочи.

— Нали го чу. Току-що ти каза, че кеят не се продава.

Устните на Филис се свиха от зле прикрит яд.

— Имам впечатлението, че Елайъс, а не ти, е собственик на кея, Чарити. Ще възразиш ли той да говори от свое име?

— Тя доста добре говори от мое име — обади се Елайъс подчертано учтиво. — Най-добре да я оставим да довърши.

Някой се изсмя. Хората зашумяха. Докато седеше на мястото си, Чарити усети как се изчервява.

— Ще оставим този въпрос за обсъждане следващия месец. — Филис се усмихна ледено и се обърна към друг член от градската управа. — Кларк, ще ни запознаеш ли с доклада на комисията по панаира?

Кларк Робъртс стана.

Елайъс стори същото. Без да промълви и дума излезе от залата. Чарити го наблюдаваше тревожно.

Час по-късно събранието свърши и тя се присъедини към останалите съдържатели на магазинчета, скупчили се на стъпала пред кметството. Всички бяха възторжени.

— Да се надяваме, че въпросът е уреден веднъж завинаги — обади се Бея. — До утре цялото градче ще говори как сме натрили носа на кметицата и на градската управа и сме им дали да разберат, че кеят не е за продан.

Тед се прозина.

— Наистина се надявам за последен път да съм присъствал на тези събрания. Адски са отегчителни.

— Не допускам скоро въпросът за кея Крейзи Отис да бъде отново включен в дневния ред — обяви Рейдиънс. — Елайъс даде да се разбере, че не иска да сменя името му и не приема оферти за продан.

— Радвам се на решението му да посети събранието тази вечер. Все си е друго новият собственик на кея да направи публично изказване, та да се прекратят мълвите — отбеляза Япи.

— Така е — съгласи се Тед. — Единственият начин да спреш клюките... — Замлъкна при шума от високи токчета по циментените стъпала. — Добър вечер, Филис. Точно обсъждаме как в резултат на тазвечерното събрание доста от приказките, дето се носят напоследък, ще се разсеят.

— Ако наистина смяташ така, Тед, очаква те изненада. — Филис спря и се вторачи в Чарити с изпепеляващ поглед. — Започват да се носят нови клюки. Дори и да не сте ги чули още, сигурно ще стигнат до вас след случилото се тази вечер.

Чарити простена.

— Това пък какво значи?

— И ме питаш? — Филис ѝ се усмихна насмешливо. — Предполагам, сама ще се досетиш. Всички видяха как Елайъс Уинтърс казва точно каквото му нареждаш. И всички знаят за връзката ти с него. Хората ще предположат, че спиш с него, за да повлияеш на решенията му относно кея.

Чарити си пое въздух.

— Не е вярно.

Мъжете зяпнаха.

— Долнопробна лъжа! — обяви Рейдиънс.

Бея се наежи.

— Как смееш да загатваш подобно нещо?

Филис им се усмихна сурово, но учтиво.

— Само ви съобщавам какво се говори. Самата аз не вярвам и на думичка от чутото.

— То пък и оставаше — промърмори Бея.

— В края на краищата — продължи Филис, — всеки, по-дочул нещо за корпорацията „Фар сийз“, е наясно, че Чарити има толкова шансове да прелъсти президента на компанията, с цел да влияе на бизнес решенията му, колкото снежна топка в ада.

— Господи, Филис. — Тед изглеждаше засегнат. — Малко грубичка ти стана играта.

Тя се обърна към него.

— Станала съм груба, така ли? Тогава нека ти съобщя: Уинтърс е хладнокръвен играч. Чарити може да си въобразява, че контролира ситуацията, но според мен Елайъс просто се забавлява с нея, докато изчаква момента да приключи сделката, за която се появи.

Нюлин се намръщи.

— За каква точно сделка намекваш?

Филис стисна дръжката на кожената си чанта, метната през рамо.

— Всички ще узнаем достатъчно скоро, сигурна съм. И не се съмнявайте в едно: Елайъс Уинтърс няма дългосрочни лични интереси нито към Чарити, нито към кея Крейзи Отис. Той е тук единствено да извлече поредната печалба.

Слезе по стъпалата и тръгна към паркинга. Чаткането на остриетей токчета отекваше в леката мъгла. Малката група на стълбите стоеше смълчана. Чарити гледаше замислено след Филис.

— Означава ли това, че в края на краищата няма да получа ролята на Ингрид Бергман за представлението на *Всеизвестно* в Уиспъринг Уотърс?

13.

Лесно е да се види отражението във водата. Трудността е да разпознаеш истината, когато се появи там.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Докато паркираше колата в алеята и изключваше двигателя, Чарити не забеляза Елайъс, който я чакаше в сенките на предната веранда. Едва след като изрови ключовете от чантата, потънала в мисли за разигралата се преди малко сценка на стъпалата пред кметството, си даде сметка, че не е сама.

Елайъс изплува от сенките и застава на слабо осветената веранда. Ако не беше помръднал, въобще нямаше да го види. Трепна от изненада и ключовете изхвърчаха от ръката ѝ.

— Елайъс.

Той хвана връзката с небрежно, но точно движение.

— Извинявай.

— Господи, така ме изплаши. — Грабна ключовете от ръката му и се обърна към вратата. — Какво се навърташ около къщата ми?

— Чаках те.

— Жалко, че не се завъртя около стъпалата на кметството, вместо да стоиш тук. — Напъха ключа в ключалката. — Изпусна пикантна сценка.

— Какво стана?

— Обичайното — грозна схватка между мен и кметицата. — Чарити отвори вратата. — Тя победи.

Елайъс я последва вътре.

— Как?

— С няколко удара. Първо ме обвини, че спя с теб, за да влияя на решенията ти относно бъдещето на кея Крейзи Отис. После ме попари с новината, че опитите ми да те съблазня са напразни. Очевидно си прекалено мъдър, за да успея да се справя с теб. По думите на Филис Дартмур ти ме използваш.

— По какъв начин?

— Забавляваш се с мен, докато изчакваш да осъществиш престъпните си планове за кея. — Кракът на Чарити попадна на нещо на пода. — Какво, по дяволите, е това?

Тя започна пипнешком да търси ключа на лампата, щракна го и погледна надолу. Кафяв плик лежеше на пода.

— Вземи. — Елайъс се наведе и ѝ го подаде. — Някой трябва да го е пъхнал под вратата, докато те е нямало тази вечер.

Тя погледна навъсено залепения плик. Нямахше нито име, нито адрес.

— Откога стоиш на верандата?

— От около половин час. Който го е оставил, го е сторил, преди да се появя тук.

— Кое то повдига интересен въпрос: защо си тук?

Чарити започна да отваря плика.

— Да ти съобщя, че прецених колко си права. Цял ден мисля за това. Утре отивам в Сиатъл, за да поговоря с Гарик Кийуърт.

Мрачната решителност в тона му я шокира. Остави неотворения плик върху масичката във всекидневната и се извърна към него.

— Сигурен ли си, че искаш да постъпиш така?

Той стоеше неподвижен на прага, а лицето му представляваше непроницаема маска.

— Съмнявам се доколко аз или Кийуърт ще имаме някаква полза, но не ми хрумва нищо друго.

Чарити отиде при него, обви ръце около раменете му и се притисна към него.

— И на мен.

В продължение на няколко секунди той стоеше вдървено и стегнато в прегръдката ѝ. После простена и също я прегърна.

— Нещо става с мен, Чарити. Целият ми тренинг, философията ми — неща, около които постоянно се въртя от шестнадесет годишна възраст — започват да се стопяват. Сякаш гледам всичко в мъгла.

— Вероятно изживяваш някои от нещата, през които мина и Крейзи Отис след смъртта на Хейдън.

Елайъс се засмя дрезгаво.

— Дали все пак не е редно да преименуваме кея. Да го наречем кей Лудия Елайъс.

— Положението с Кийуърт няма да направи нещата по-добри, това е сигурно. Просто ти дойде в повече след кончината на Хейдън. Въпросът с Кийуърт остана неразрешен и сега отново те преследва.

— Като дух. — Елайъс я притисна по-силно. — Господи, как ми се ще да поговоря още веднъж с Хейдън.

— И какво мислиш, че ще ти каже?

Дълго време Елайъс остана смълчан.

— Да изуча отраженията в бистрата вода. Вода, която не е обезпокоена с образи от миналото.

— Разбираш ли какво значи това, защото на мен не ми е съвсем ясно.

— Струва ми се необходимо да се видя още веднъж с Кийуърт.

— Ще дойда с теб.

— В Сиатъл? Не, благодаря. Оценявам жеста ти, но това трябва да го направя сам.

— Знам. Но защо да не дойда до града с теб? Дейвис спомена, че тази седмица ще отсъства по работа, но ще обядвам със сестра си, докато ти си зает с Кийуърт.

— Няма да споря. — Поколеба се. — Искам да ти кажа, Чарити, че напоследък ти си единственото нещо, което ми се струва реално.

Студена тръпка на дълбока несигурност премина през нея. Прегърна Елайъс с всичка сила, но топлината на тялото му не прогони студеното усещане, което думите му породиха у нея.

Ако тя привлича Елайъс заради страстта помежду им, която е достатъчно силна да разсее мъглата му от меланхолия какво ще стане, когато тази мъгла се вдигне, зачуди.

Оставаше ѝ само да се надява той да се научи да я обича дори след като вече не му е потребна като опора. Защото изведнъж схвана с ослепителна яснота, че е влюбена в него.

Вдигна устни към неговите.

Елайъс се нахвърли върху нея с чувствена стръв, достатъчно силна да прогони съмненията и страховете ѝ. Поне засега.

Час по-късно Елайъс се надигна от сладката летаргия, обзела го след сексуалното удовлетворение. Размърда се върху мекото легло, извърна се по гръб и се загледа в тавана на стаята. Чарити се сгуши до него. Беше топла, мека и великолепно закръглена.

Странно как нещата започваха да му се струват по-солидни и реални сега, когато реши да се срещне с Кийуърт. Представа нямаше какво ще каже на стария си враг, но решението да се видят бе правилното. Елайъс съзнаваше, че за това прозрение е длъжник на Чарити, а не на Тал Кек Чара.

Съзнаваше също, че е стигнал до повратен момент. Не бе склонен да изследва всичките разклонения. Но и нямаше как да заобиколи един много съществен факт: решението да се види с Кийуърт представляваше радикално отклонение от обичайната му пътека. За пръв път от юношеските си години съзнателно избираше модел на поведение, без да се консултира с философията си.

Постъпката криеше опасности. Чувстваше се уязвим.

От самото начало знаеше каква заплаха представлява Чарити за внимателно изградения му вътрешен свят, но безразсъдно се впусна в авантюра с нея. Сега бе прекалено късно да се оттегли.

— Елайъс?

— Тук съм.

— Гладен ли си?

— Май така и не вечерях.

— И аз. — Чарити седна сред разбърканите чаршафи. — Бях прекалено заета да обмислям как да защитя кея от Филис и градските управници.

— А аз бях прекалено зает да черпя с бира тримата мускетари, които ме спасиха. Между другото — Нюлин иска да го посветя в Тал Кек Чара. Доколкото схванах, ти си пуснала идеята в главата му.

— Идеята си беше негова. Имаш ли нещо против?

Той се замисли.

— Не, но не съм сигурен дали мога да преподавам на някого естеството. Винаги съм бил ученик.

— Всеки учител някога е бил ученик. Според мен, докато учителят учи друг, непрекъснато научава нещо. Или поне е така с

добрия учител.

— Теорията на Хейдън беше, че ученик и учител се отразяват взаимно, както водата отразява движещата се светлина. Образите постоянно се менят, никога не са едни и същи, но винаги са там.

— Звучи като Хейдън — хубаво и тайнствено. Искаш ли една малка закуска? Никакво изсилване за готвене. Просто филия с фъстъчено масло или нещо друго.

Той се наслаждаваше на лунния лъч върху изящно извитата ѝ гърда. Мързеливо протегна ръка и докосна зърното ѝ. То се втвърди между пръстите му.

— Или нещо друго...

Плъзна длан надолу към талията ѝ, а после още по-надолу.

— Стига с тази похот. — Леко шляпна търсецата му ръка. —
Време е за ядене.

— Твоите желания са закон за мен.

Бутна я на леглото и се намести между бедрата ѝ.

— Господи, Елайъс, как можеш да мислиш за това и за филия с фъстъчено масло едновременно?

— Един мъж трябва да си набавя храната, където успее.

Целуна вътрешната страна на бедрото ѝ и вдъхна опияняващия аромат, който заля сетивата му.

Тя ахна и вкопчи пръсти в косите му.

Пое деликатния малък клитор между устните си. Той се втвърди, напрегна и уголеми. Вкусът на Чарити бе невероятен.

— Елайъс.

— По-вкусно е от фъстъчено масло.

— Добре, добре. Печелиш. — Звучеше странно задъхана. — Но ще вземем душ, преди да направим сандвичите.

— Щом настояваш.

Четиридесет и пет минути по-късно, изкърпана и облечена с бяла хавлия, Чарити стоеше при плота в кухнята и разрязваше филиите с фъстъчено масло през средата.

— Готова съм, Елайъс.

— Идвам — извика той от всекидневната.

— Знаеш ли, никога вече няма да мога да погледна буркан с фъстъчено масло както досега.

— И аз. — Появи се на прага. Ризата над джинсите му беше разкопчана. Беше отметнал с пръсти влажните си от душа коси над високото си чело. Очите му се плъзнаха собственически по нея. — Определено знаеш как да възбудиш апетита на един мъж.

— Седни, преди да се хлъзнеш върху собствената си слюнка.

— Права си. — Размаха кафявия плик, насочвайки се към масата. — Забрави ли това?

— Май се разсеях. — Тя донесе на масата близо до прозореца чиния, пълна със сандвичи. — Хайде, отвори го. Пръстите ми са омазани с фъстъчено масло.

— Мога да ги оближа, ако искаш — предложи той искрено.

Чарити му хвърли красноречив поглед.

— Отвори плика, ти казах.

— Все ще ме полееш със студена вода. — Седна, отвори плика и погледна вътре. — Прилича на снимки. Правени с полароид.

— Така ли? — Чарити отиде до мивката да си изплакне ръцете. — Кой ще пъха снимки под вратата ми? Има ли бележка?

— Не виждам. — Елайъс обърна плика и изсипа съдържанието му върху масата. — Няма бележка. Вероятно ги е направил някой от хората на кея и е решил, че ще искаш да ги видиш. — Погледна снимките. — Всъщност, забрави тази теория.

Чарити избърса ръце в кърпата.

— Какво има?

Той се облегна назад на стола и посочи към трите снимки, пръснати на масата.

— Виж сама.

С изострено любопитство тя пристъпи и погледна фотографиите.

Не бяха много ясни — с тъмен фон и лоши цветове. Свъси вежди — в началото не разбираше какво точно гледа.

После различи женска фигура върху легло.

Русите коси на жената бяха разпилени по възглавницата, глезените и китките ѝ — приковани към таблата на леглото с нещо, наподобяващо белезници. Беше само по кожени пликчета, на които липсваше парчето при чатала, а през дупките на кожения сутиен стърчаха зърната ѝ. На леглото до нея се виждаше камшик за езда.

— Господи — прошепна Чарити ужасена. — Това е Филис Дартмур.

Петнадесет минути по-късно Елайъс изяде и последната филия. Не подозираше колко е гладен. Избърса трохите от ръцете си и погледна с копнеж чинията — там имаше само още един сандвич. В момента се чувстваше по-добре, отколкото, по което и да е време през този ден.

Нищо не се бе променило. Предстоеше му да се види с Кийуърт. Ала решението да отиде до Сياتъл, за да се справи със ситуацията, изясняваше невероятно нещата.

А и сексът с Чарити направи чудеса с чувството му за реалност.

Чарити обаче изглеждаше много разстроена. Настроението и започваше да го притеснява. Още гризеше първата си филия, а я беше взела в ръка преди четвърт час. Очите ѝ постоянно се насочваха към кафявия плик на масата до нея. Беше натикала снимките с Филис Дартмур обратно, веднага щом осъзна какво всъщност гледа, но очевидно продължаваше да мисли за тях.

Елайъс се облегна назад на стола, пъхна ръце в предните джобове на джинсите и протегна крака под масата.

— Какво ще правиш със снимките?

Чарити въздъхна.

— Сигурно ще ги дам на Филис. Не знам какво друго да правя с тях. — Срещна погледа му. — Кой ли ги е пъхнал под вратата ми? И защо?

Елайъс се замисли за миг.

— Пазарът за такъв род неща е ограничен. Войната ви с Филис през последните няколко месеца не е тайна. Явно някой да е решил да те снабди с муниции срещу нея.

— Това е болен начин на мислене.

— Така е.

— И какво очаква да направя с тези отвратителни снимки? — попита Чарити.

Елайъс сви рамене.

— Да шантажираш клетата Филис. Да я накараш да се откаже от плановете си за кея Крейзи Отис.

— Но това е нечувано. Как е възможно някой да си помисли, че бих направила подобно нещо?

— Да, наистина е малко пресилено — съгласи се Елайъс. — Който и да го е сторил, очевидно не те познава много добре. Но пък неимоверно разширява кръга на извършителите. Почти всички жители на Уиспъринг Уотърс.

— Няма логика. — Чарити се поколеба. — Освен...

— Освен какво?

— Освен ако Филис няма сериозен враг тук, в градчето. Нямам представа кой може да бъде. Искам да кажа — тя е властна и на моменти доста несговорчива, но трябва да признаем, че повечето хора подкрепят решението ѝ за Крейзи Отис. Яростни противници са само съдържателите на магазинчетата по кея, но отказвам да повярвам, че Бея, Рейдиънс, Япи или Тед биха направили подобно нещо.

— Наистина не изглежда много правдоподобно. — Елайъс направи пауза. — Има и друга възможност.

— Каква?

— Фотографът да се е опитал да шантажира Филис, а тя да е отказала да плати.

— Затова изнудвачът е решил да я накаже, като остави снимките под моята врата? Значи е предположил, че достатъчно мразя Филис, за да я злепоставя с този боклук. — Чарити сви устни. — Някой очевидно няма особено високо мнение за мен.

Елайъс вдигна вежди.

— Относително безопасно е да се предположи, че който е оставил снимките тук, приравнява морала на всички останали по света със своя.

— Но ако целта му е да си отмъсти на Филис, защо не е оставил снимките при Том, във вестника?

— Дори скандалните издания не отпечатват такива неща, а *Коув хералд* не е жълт, а семеен вестник.

— Прав си.

— Ако се замислиш, ти си логичният избор за изнудвача — продължи Елайъс, — защото си единственият човек в градчето, опълчил се на Филис. Всички знаят, че двете воюват за бъдещето на кея.

— Воювахме, докато не се появи ти — напомни му тя суховато.
— Надявам се сега, когато даде да се разбере, че не възнамеряваш да го продаваш, въпросът да е изяснен, но изглежда някои хора продължават да очакват да измъкнеш чуждестранен клиент от вълшебническата си шапка. Енигматичен тайнствен мъж като теб и така нататък.

Той я изгледа напрегнато.

— Вярваш ми, че нямам намерение да продавам кея, нали?

Тя сбръчка нос.

— Тъхъ.

— Защо?

— Какво значи това „Защо“?

— Просто се чудя защо ми вярваш, това е всичко. Не бих казал, че съм ти дал доказателства за намеренията си.

— Обратно на общото мнение, не те намирам за чак толкова тайнствен и енигматичен, колкото смятат останалите.

Не този отговор очакваше, даде си сметка той. Но понеже нямаше начин да научи другия, по-уклончив, се налагаше да се задоволи с този.

— А снимките? — попита той.

Чарити потрепери.

— Ще ми се да ги изгоря, но това няма да реши проблема.

— Добрата новина е, че са правени с полароид — следователно е малко вероятно да има дубликати.

Чарити бързо го погледна.

— Сигурен ли си?

— Иначе онзи тип е трябвало да занесе негативите в някое съмнително фотографско ателие. Никоя уважаваща себе си лаборатория не би извадила такива снимки. По тази причина е решил да използва полароид.

— Е, поне нещо утешително. Още рано сутринта, преди да тръгнем за Сиатъл, ще занеса снимките на Филис. Господ знае какво точно ще й кажа, но тя има право да научи за случилото се.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Ще се почувства още по-унизена, ако разбере, че и ти си ги видял.

— Имаш право. Макар, като съдя по снимките, тя да не ми прави впечатление на твърде срамежлива и стеснителна. Кой да се досети, че кметицата на Уиспъринг Уотърс си пада по кожата и камшиците?

— Някой е знаел — прошепна Чарити. — И се е опитал да използва информацията. Чудя се кой ли негодник е постъпил така с нея.

— Рик Суинтън. — Див гняв замени шокираното изражение върху лицето на Филис. Ръката ѝ трепереше, докато се взираше в снимките, които държеше. — Мръсното копеле. Проклетият мазен негодник. Отказах да му платя. Бях сигурна, че блъфира.

— Суинтън ли? — За миг Чарити се смая. — Да, така поне има някаква логика. Той определено не е високоморален.

— Той е най-низша човешка твар. И като си помисля колко дяволски сексапилен ми се стори, когато дойде да ме види за пръв път миналия месец. — Филис сви устни. — Искал да поговорим и да стигнем до споразумение между общината и Пътешествениците. Предложи да излезем на вечеря. Настоя да отидем в друго градче с колата, за да сме по-уединени.

Чарити седеше напрегната на тапицирания със светла дамска диван в елегантната всекидневна на Филис. Опита се да измисли нещо окуражително или утешително, ала нищо такова не ѝ хрумна.

— Тогава ли е направил снимките?

— Не. Това бе началото на нашата връзка. Направи снимките преди две седмици.

— Виждала си се с него, откакто Пътешествениците се появиха в градчето?

Нищо чудно защо Филис отстъпи и се огъна по отношение присъствието на Пътешествениците в Уиспъринг Уотърс, помисли си Чарити. Тя е била огъната и в прекия смисъл на думата.

— Нямах представа какво беше. Рик бе невероятен в леглото. Преди него не бях срещала достатъчно издръжлив мъж, за да ми партнира.

Чарити преглътна и едва чуто промълви:

— Ясно.

Филис се загледа в чаените рози на стъклената масичка.

— Той беше единственият мъж, който истински отговаряше на потребностите ми. Разбираше фантазиите ми, но скъсах с него, след като направи снимките. Твърдеше, че е част от играта. Аз обаче се почувствах нервна. Трябваше да мисля за кариерата си. А после дойде при мен да ме шантажира.

— Копеле.

— Опитах се да взема снимките. През нощта, когато всички глупави Пътешественици чакаха долу на плажа космическите кораби, претърсих караваната му. Но не ги намерих.

Значи Филис бе излязла от караваната на Рик Суинтън, отбеляза наум Чарити. Една малка мистерия беше разгадана.

— Не е моя работа, но според мен си постъпила правилно, когато си отказала да платиш — обади се Чарити. — Очевидно, след като не си изпълнила искането му, е решил да пъкне снимките под моята врата, за си отмъсти. Макар че не се получи брилянтно отмъщение.

— Сигурно се е надявал да ги използваш някак срещу мен. Ако не нещо друго, поне да ме унижи. Рик е побъркан на тема да си го връща на хората. Но мислех, че за снимките само блъфтира.

— Истински чаровник, няма що.

Филис откъсна очи от розите и внимателно погледна Чарити.

— Ти не попадна ли под чара му?

— Не е моят тип.

— Късметлийка. Но го заинтригува, така да знаеш.

— Кое?

Филис сви рамене.

— Отказът ти да излезеш с него. Спомена го един-два пъти. Долових колко е засегнат. Дори съм изненадана как така не ти е отмъстил по някакъв начин.

Чарити внезапно си спомни за вечерта, когато откри, че някой е вандалствал из къщата ѝ. Случи се по-малко от седмица след като не прие предложението на Суинтън за среща.

— А може и да го е сторил — промълви тя тихо.

Филис изглежда не я чу и сякаш на себе си отбеляза:

— Ти дойде направо при мен със снимките. Не се опита да ме манипулираш...

Чарити събра ръцете си и ги стисна.

— Каква мислиш, че съм?

— През последните два месеца недвусмислено показва решимостта си да не отстъпиш и крачка в битката ти с мен за кея Крейзи Отис.

— Явно нямаш високо мнение за мен, щом допускаш възможността да използвам снимките по някакъв начин, за да получа каквото искам.

Лицето на Филис се покри с гъста руменина.

— Извинявай. Би трябвало да съм на колене и да ти благодаря, а не да се заяждам. Но вероятно дотолкова съм свикнала да гледам на теб като на противник, че ми е трудно да разбера защо дойде да ми направиш услуга.

— Така ли мислиш? Според мен, ако си бяхме разменили местата, и ти щеше да направиш същото за мен. Ние сме на различно мнение по въпроса за кея, но определено не се мразим.

Филис свъси вежди.

— Не, разбира се.

— И двете играем честно.

— Да. Но понякога е прекалено лесно да се концентрираш изцяло върху дадена цел. И прекалено лесно да забравиш за човешката страна на въпроса. Правото и политиката правят това от хората.

— И други неща, освен правото и политиката оказват същото въздействие. — Чарити погледна към плика. — Това ли са всичките снимки?

— Да, слава богу. Щом си дадох сметка какво прави, се освободих. Захвърлих белезниците и грабнах камерата. Счупих я. Той обаче вече бе заснел тези три пози. — В очите и се появиха сълзи. — Още не ми се вярва колко глупаво постъпих.

Чарити се стъписа — невъзмутимата Филис Дартмур плачеше пред нея.

— Недей. Всичко е наред. — Изправи се бързо и прекоси малкото разстояние между двете; застана до Филис и я прегърна през раменете. Припомни си думите на Елайъс. — Поне са правени с полароид. Много малко вероятно е да има копия.

Очите на Филис се разшириха.

— Господи, съвсем забравих за тази възможност.

— Като съдя по снимките, Суинтън очевидно не е професионален фотограф. Спокойно можем да изключим възможността да е направил копия в своята каравана, а едва ли би ги занесъл във фотографско ателие.

— Така е. — Филис премигна, за да отпъди сълзите. Не изглеждаше напълно успокоена, но си бе възвърнала част от самообладанието. Вдигна глава към Чарити. — Ще ги изгоря начаса.

— Чудесна идея. — Чарити я прегърна отново. — Дръж се, Филис. Снимките са у теб. Най-лошото мина.

— Права си. — Филис вирна брадичка. Очевидно типичната ѝ самоувереност и решителност отново се появяваха. — Кълна се, бих убила онова копеле Рик Суинтън.

Чарити се надигна тихо и излезе.

Час по-късно, седнала на предната дясна седалка в тойотата си, наблюдаваше тесния път през прозореца и продължаваше да разсъждава за разговора си с Филис. Мъглата се бе вдигнала, но сега пък валеше. От клоните на високите величествени борове от двете страни на пътя се стичаха капки.

Елайъс шофираше колата ѝ по начина, по който правеше всичко: така овладяно, сякаш не полагаше никакво усилие. Чарити долавяше как той се потапя все по-дълбоко в хладните води на собствените си мисли.

— Какво направи с Отис? — попита тя, за да наруши мълчанието.

— Оставих го при Япи.

— Много хубаво. Отис обича въртележката. След като Хейдън почина, през някои дни единствено возенето на коня повдигаше настроението му до толкова, че да хапне нещо.

— Знаеш ли, Чарити, Отис ти е истински благодарен заедно си се грижила за него през седмиците след смъртта на Хейдън. Просто не го бива да се изразява добре.

— Да не мислиш, че го вярвам?

14.

*Който ще променя бъдещия ход на реката,
трябва да е готов да си намокри ръцете във
водите на миналото.*

„За естеството на
водата“, из дневника на
Хейдън Стоун

— Значи все пак успя да нахълташ насилствено тук, Уинтърс. — Гарик Кийуърт не се обърна. Говореше от дълбините на креслото, обърнал лице към подгизналата от дъжда градина. — Разочарован ли си от провала ми? Никога не съм обичал хаповете. Не успях да задържа достатъчно дълго в себе си проклетите дражета, та да си свършат работата. Но не се безпокой. Следващия път ще използвам нещо по-ефикасно.

— Не го прави заради мен, Кийуърт.

Елайъс бавно пристъпи по теракотения под на остъкления солариум.

Къщата на Кийуърт — огромна, стара тухлена постройка — се намираше на брега на езерото Вашингтон. През друг период без съмнение е тънела в изящна елегантност. Но докато Елайъс прекосяваше облицованите с тъмна ламперия коридори, за да стигне до солариума, стъпките му отекваха с пуст, кух звук. Сякаш на къщата й липсваше дух, сякаш нещо бе умряло много отдавна.

За да се добере до Гарик Кийуърт, му се наложи да мине край електронна врата, два ротвайлера, навъсен градинар и решителна икономка. Сега, вече тук, не бе сигурен какво точно ще каже.

— Глупости — промърмори Гарик. — Това е идеалното отмъщение. Нали точно за това мечтаеше?

— За да бъде отмъщението идеално, трябва да останеш жив. Искам да погледнеш надолу по реката в бъдещето и да промениш

образите, които виждаш там.

— Какви са тези боклуци? Споменаха ми, че си се посветил на някакво бойно изкуство, подплатена със странна философия. Но каквото и да е, не се опитвай да ми го пробуташ. Може да съм склонен към самоубийство, но не съм луд.

— Вчера синът ти дойде да ме види.

Елайъс заобиколи креслото, за да вижда лицето на Гарик.

Не бе подготвен за бледите изпити черти и безжизнените очи. Беше почти обяд, а Гарик стоеше по пижама и халат, с чехли на краката. Кафето на масичката до него не беше докоснато.

— Джъстин е идвал при теб? — Гласът на Гарик прозвуча равно, лишен от всякаква емоция. Гледаше през Елайъс към градината. — Какво, по дяволите, искаше?

— Отмъщение.

Гарик се намръщи.

— Това пък какво означава?

— Погледни ме добре, Кийуърт. Джъстин е виновникът за насиненото ми око.

Гарик вдигна изненадано и рязко глава и се взря в лицето на Елайъс.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че Джъстин те е ударил?

— Няколко пъти. Щеше да ме размаже, ако не ми се бяха притекли на помощ.

— Защо? — попита Гарик искрено смаян.

— Не се ли досещаш? Вини ме за твоя опит за самоубийство. Смята, че аз съм причината. Звучи ли ти познато, Кийуърт? Виждаш ли повтарящия се модел на вълните?

Устните на Гарик се раздвижиха.

— Не разбирам.

— Нима?

Елайъс се отмести от отчаяния поглед на Гарик.

Отиде и застана до френския прозорец с изглед към градината и сивата повърхност на езерото. В далечината кулите — отличителният белег на Сиатъл — представляваха тъмни сенки в мъглата. В този момент Чарити се намираше в една от тези високи сгради. Щеше му се вместо това да е при него. Тя щеше да съумее да се справи със ситуацията. Съзнаваше, че той не успява.

— По дяволите, кажи заради какво си дошъл, Уинтърс.

— Ти и синът ти не се разбирате особено, Кийуърт. Това не е тайна. Но когато нещата станаха сериозни, Джъстин доказа, че кръвта вода не става. Дойде да ме обвини за случилото се с теб.

— Трудно ми е да го повярвам. Джъстин не дава пет пари за мен. Иска да ме няма, ако е възможно.

Елайъс разсеяно потърка насиненото си лице.

— Не останах с подобно впечатление.

— Нищо не знаеш за Джъстин.

— Грещиш. — Елайъс бавно се обърна. — Знам много за него. Преди да съставя плана си, го проучих внимателно, както и всички други, свързани с теб и фирмата ти. Ще ти кажа защо те е напуснала съпругата ти, ще ти кажа и за любовната връзка между служителя ти, който движи тихоокеанските сделки, и секретарката му, ще ти кажа защо сингапурската ти сделка се оказа съблазнителна за конкуренцията ти.

— Вярвам ти. — Гарик опря глава на облегалката и затвори очи. — Плановете ти бяха изключително подробни. Сбъркал си професията си, Уинтърс. Трябваше да влезеш и политиката или да работиш за Пентагона. Никога не съм виждал подобен стратег.

— Интересува ли те какво научих за Джъстин?

— По-скоро ме интересува защо въобще желаш да ми кажеш нещо за него. Това поредният етап от великия ти план за отмъщение ли е? Ако е така — спести си усилието. Не е възможно да направиш взаимоотношенията ми с Джъстин по-лоши. Отчужди се от мен преди години.

— Би могъл да си го върнеш.

— Престани да говориш за Джъстин. — Клепачите на Гарик се разтвориха — забеляза се първият признак на емоция. — Не го набърквай в тази история.

— Но той е част от нея.

— Не, не е, за бога! — По лицето на Гарик се изписа гняв. — Няма нищо общо със случилото се в Нихили. Тогава той дори не беше роден. Направи каквото си решил да ми сториш, но не закачай Джъстин. Само ако...

— При мен Джъстин е в безопасност. Но не и при теб.

— За какво говориш?

— Именно ти разполагаш със силата да го нараниш. По дяволите, ако не внимаваш, ще стане като мен: ще се превърне в студенокръвен, манипулиращ негодник, който е в състояние да изгуби години, за да обмисля отмъщение. Това ли искаш за него?

— Що за глупав въпрос? — изкрещя Гарик.

— Има и друга възможност. Да заприлича на теб, Кийуърт. Човек-робот, готов да пожертва семейството си и всичко друго важно в живота си, защото не е в състояние да се откъсне от миналото си.

Гарик леко се надигна от креслото. Ръцете му трепереха. Очите, безжизнени само допреди няколко минути, блестяха от гняв.

— Какво става тук? Защо постоянно говориш за сина ми?

Елайъс се овладя. Знаеше какво ще му струва срещата.

— Ако искаш да спасиш Джъстин, чуй съвета ми: не прави с него онова, което моите родители направиха с мен. Не го изоставяй.

Устните на Гарик се раздвижиха, но му се наложи да направи усилие, за да попита.

— Това пък какво значи?

— Пренебрегваш сина си от години, защото значение за теб имаше единствено борбата ти с твоите собствени демони. И двамата ми родители постъпиха по същия начин. Майка ми се самоуби. Баща ми, прекалено зает да се боричка с демоните си, никога нямаше много време за мен. А после се качи на самолета, който ти повреди, знаейки колко е опасно, и никога повече не се върна.

— Казах ти вече — не исках Остин Уинтърс да умре.

— Добре. Но все пак се случи. Двамата се надигравахте по онези острови и единият умря. Едно хлапе остана без баща. Някой друг трябваше да се намеси и да го отгледа. А сега се опитваш да си отнемеш живота. Ако успееш, синът ти също ще остане без баща. Не виждаш ли, че не бива да е така?

— Джъстин няма нужда от мен. Той ме презира. Освен това не е хлапе. На двадесет и пет години е.

— Младият мъж, който ми насини окото, има огромна нужда от теб. Ако не оправиш нещата между вас, ти гарантирам, че ще стане точно като мен или теб. Чудно наследство, което да оставиш на единствения си син, не смяташ ли?

Елайъс не изчака отговор. Съзнаваше каква бъркотия създаде от цялата история, но не се сещаше какво друго да каже. Мина край

Гарик Кийуърт, тръгна по тъжния коридор, където стъпките му отекнаха, и излезе в сивата мъгла.

Еlegantно тъмнозелено порше се появи на дългата извита алея и спря. Джъстин Кийуърт изскочи отвътре.

— Какво, по дяволите, търсиш тук, Уинтърс?

— Доста бързо пристигна. — Елайъс отвори вратата на колата на Чарити. — Икономката ли ти се обади?

Джъстин сви ръце в юмруци.

— Попитах те какво, по дяволите, правиш тук.

— Не съм съвсем сигурен. — Елайъс се настани зад волана и запали двигателя. — Забелязал ли си колко е трудно да се определи мястото в реката, където миналото и бъдещето се срещат?

Джъстин свъси вежди, искрено озадачен.

— Някой ми каза, че си странен, Уинтърс. Не му повярвах. Но сега започвам да се чудя дали не беше прав.

— И аз също — увери го Елайъс и затвори вратата. Пое по дългата алея, далеч от мрачната къща при езерото. Необходимо му бе да намери Чарити.

Спретнатият, млад мъж, седнал с делови вид зад широкото бюро, скочи на крака, а очите му се разшириха от тревога, докато Чарити минаваше покрай него.

— Почакайте. Не може да влезете там. Току-що ви казах, че госпожица Труит е на съвещание.

— Не ми минават тези. — Чарити весело махна на секретаря, насочвайки се към вътрешните врати на офиса. — Знам, знам! Мередит е инструктирала персонала си да казва, че е на съвещание, винаги когато иска да остане за малко насаме. Не се притеснявай, ако се разсърди, ще се справя с нея. Все пак имам някакво влияние тук.

— Моля ви. Не разбирате...

Чарити се усмихна и завъртя дръжката.

— Ей, Мередит — напевно извика тя, докато буташе вратата. — Блудната сестра се завърна. Искаш ли да обядваме?

При бюрото нещо усилено се раздвижи. Две преплетени фигури се опитаха да се освободят набързо.

— Сандерсън, мисля, ясно дадох да се разбере, че не желая да ме безпокоят. — Мередит се освободи от онова, което безспорно беше страстна целувка и зяпна Чарити. Наложил й се да погледне край рамото на рус викинг, за да види кой е нахълтал в офиса й. — *Чарити!*

Чарити спря на място. Премигна при вида на доведената си сестра в прегръдките на Брет Лофтъс.

— Охо...

— Какво, по дяволите... — Брет бавно пушна Мередит и се извърна. Красивите му черти бяха смръщени от раздразнение. И тогава видя Чарити. Руменина заля светлата му кожа. Прокара ръка през изрусените си от слънцето коси и намести скъпата си вратовръзка. — Ъ... Здравей, Чарити. Каква изненада!

— Това, предполагам, ще ми е за урок да обръщам внимание какво казва секретарят ти, Мередит. — Чарити понечи да отстъпи. — Извинявайте. Просто минавах през града. Помислих си защо да не обядваме заедно.

Мередит хвърли поглед на Брет — той вдигна вежда и сви едрите си рамене. Чарити бе убедена, че помежду им премина тайно послание.

Мередит се извърна решително към Чарити.

— Чудесна идея. Да отидем в клуба ми. Имам да ти съобщя нещо важно.

— Как да ти обясня? — Мередит се загледа в Чарити, седнала срещу нея на масата, покрита с покривка, по-бяла от официална мъжка риза. — Оказа се права миналото лято, когато ми каза да се омъжа за Брет, щом го намирам за страхотен. Ще обявим годеща си след две седмици.

— Честито. — Чарити потопа вилицата в ордъовъра от омари с лютив сос. — Браво на вас.

Загледа се в сестра си, докато лютивият сос се спусна по гърлото й. Мередит изглежда добре, прецени тя. Дори повече от добре. Направо сияеше. Светът на корпорациите и Брет Лофтъс очевидно й допадаха.

Червеникаво-русите коси на Мередит бяха сресани назад и откриваха драматично привлекателното й лице. Черното й сако и

тясната права пола подхождаха отлично за ролята ѝ на високопоставен служител. Специално смесеното ѝ червило бе абсолютно същия цвят като лака на ноктите. Изглеждаше съвсем на място тук, в един от най-скъпите делови клубове на града.

Впечатлението за преуспяваща, делова жена се помрачаваше единствено от зле прикритата тревога в светлозелените очи на Мередит.

Часът беше един и десет. По тапицираните с кадифе сепарета в трапезарията бяха насядали делово облечени мъже и жени. Чуваше се жуженето на приглушени гласове и лекото потракване на сребро по порцелан като фон на уединените разговори, в които без съмнение ставаше въпрос за големи сделки.

Сцената пробуди у нея спомени. Чарити се сети за многобройните обяди, които самата тя бе провеждала в същата тази зала. Имаше времена, не толкова отдавна, когато главният сервитьор я наричаше по име, а останалите така добре познаваха вкусовете ѝ, че дори не се налагаше да чете менюто. Тези дни, прецени тя, ни най-малко не ѝ липсваха. Мередит свъси вежди.

— Чарити, знам, че новината за връзката ми с Брет ти подейства като шок.

— Всъщност — не.

— Не исках да разбереш за нея по този начин. Щеше ми се да имам време да ти съобщя... — Мередит млъкна и преметна. — Какво искаш да кажеш с това „Всъщност — не“? Знаела си за Брет и мен? Това е невъзможно. Много сме дискретни. Откъде би могла да го разбереш?

— Не казах, че знам за връзката ви. Просто отбелязах, че не ме шокира.

Мередит я погледна неспокойно.

— Сигурна ли си, че я приемаш? Искам да кажа — само преди година ти беше сгодена за Брет.

— Не съвсем.

Мередит се изчерви.

— Добре де — почти сгодена за него. Разбираш какво искам да кажа. Вие двамата имайте връзка. Обмисляйте да се жените, за бога.

— Нищо нямаше да се получи. Знаех го много преди тържеството за годеща, а мисля, и Брет го съзнаваше. Не разбирам

защо единият или другият не се отказа по-рано.

Мередит хвърли поглед към пъстървата в чинията си.

— Брет ми е казал, че се е притеснявал, но не е бил сигурен какво точно не е наред. Допускам вероятността двамата да имате нужда от повече време, за да се опознаете. Надявал се आहे да ви осигури това време.

— Брет очевидно е прекалено голям джентълмен, за да ти каже цялата истина — прекъсна я Чарити суховато. — Той и аз бързахме с цялата история, защото и двамата реагирахме на деловите фактори, свързани със ситуацията тогава.

— Е, да, всички намираха женитбата ви и сливането на компаниите за добър ход и за двете фирми.

— Съвсем естествено беше „Труит“ и „Лофтс“ да се слоят. Но Брет и аз изпитвахме напрежение от необходимостта да постъпим както беше най-добре за семействата и компаниите ни. Харесвахме се, но никой от двамата не желаше да признае, че бизнесът стоеше зад решението ни да се сгодим.

— Тогава, слава богу, че ти се опомни в последния момент.

Веждите на Чарити се стрелнаха нагоре.

— Искаш да кажеш — слава богу, че преживях малкия си нервен срив. Хайде да сме честни — не се опомних. Направо щях да полудея.

— Ти не изкара никакъв нервен срив — гневно възрази Мередит. — Просто ти беше нужно да се измъкнеш от цялото напрежение. Нещо в теб е взело решението.

— Наричай го както желаш. — Чарити въздъхна. — Но през онази вечер просто разбрах, че не съм в състояние да го направя. Паникьосах се.

— И си имала пълното право да се паникьосаш. След като замина за Уиспъринг Уотърс, Дейвис и аз няколко пъти разговаряхме на дълго и на широко.

— Така ли?

— Дадохме си сметка какво ли ти е струвал опитът да съживиш компанията, след като мама и татко загинаха. Нещата са били в такъв хаос. И си била сама, а толкова хора са зависели от теб: роднини, подчинени, доставчици, клиенти. А ти от самото начало нямаше слабост към бизнеса. Влезе в него, само за да зарадваш татко.

— Моя е грешката, че се замесих с Брет. Трябваше да прехвърля нещата на теб и Дейвис много по-рано.

— Но допреди година ние не бяхме готови да ръководим компанията — напомни Мередит искрено. — Нужен ни беше опит. Ти ни осигури време да завършим колеж и да се научим на занаята. Но като се замисля, знаеш ли кое ценя най-високо?

— Къде?

— У теб.

Чарити остана поразена.

— У мен?

— Да. — Мередит ѝ се усмихна. — Нито веднъж не накара нито мен, нито Дейвис да почувстваме нашия дълг да поемем юздите на „Труит“. Даде ни свободата да избираме. А и двамата сега преценяваме, че ти никога не си разполагала с възможност за подобен избор.

Чарити се изчерви и смути от възхищението, което съзря в очите на сестра си.

— Я не се занасяй. Не бих казала, че съм пожертвала живота си или нещо такова. Току-що станах на тридесет, забрави ли? Остава ми предостатъчно време.

— Знам. — Мередит присви очи. — Наистина ли си щастлива да живееш в онова затънтено градче?

— Да.

— Чарити, мина година. Разполагаше с достатъчно време да се справиш. Не ти ли липсват ресторантите? Театрите? Пазаруването? А и онази твоя книжарница е толкова малка. Какво предизвикателство представлява тя, след като си ръководила „Труит“? Как издържаш? Не си ли отегчена до смърт?

— Удивително е колко много неща се случват в малко градче като Уиспъринг Уотърс. А и светът на корпорациите никога не ми е допадал. Родена съм за дребен бизнес. Както казах на Елайъс, това е призвание.

Погледът на Мередит се изостри.

— Елайъс?

— Елайъс Уинтърс.

— От корпорацията „Фар сийз“?

— Да.

Мередит се намръщи.

— Дейвис спомена за някаква сделка на Уинтърс за кея.

— Не е съвсем така. Той държи едно от магазинчетата там, но освен това няма нищо особено.

— Според Дейвис корпорацията „Фар сийз“ готви нещо, свързано със залива.

Чарити се усмихна.

— Откъде знаеш, че Елайъс обича да готви?

— Говоря сериозно.

— Вероятно ще представлява интерес да узнаеш за някои неотдавнашни промени на Елайъс Уинтърс и „Фар сийз“. Елайъс е решил да се засели в Уиспъринг Уотърс.

— Чарити, нека сме реалистки. Ти може и да си решила да напуснеш света на бизнеса, но е малко вероятно Уинтърс да стори същото. Заложил е на няколко доста големи сделки.

— Да, знам. Но няма да продаде кея Крейзи Отис на никой от клиентите си.

Мередит се наведе напред.

— Дейвис спомена, че той е малко по... различен.

— Точно така.

— Звучиш ми, сякаш ти и Уинтърс добре сте се опознали.

— Всъщност сме в знойна връзка.

Мередит я погледна озадачено.

— Това някаква шега ли е?

— Не.

— Ти имаш връзка с Уинтърс? Не говориш сериозно, нали?

— Защо смяташ така?

— Защото става въпрос за Елайъс Уинтърс. — Мередит очевидно бе едновременно раздражена и ужасена. — Корпорацията „Фар сийз“. Ако се е захванал с теб, това означава само едно: възнамерява да те използва по някакъв начин в плановете си относно кея в Уиспъринг Уотърс.

— Много благодаря. — Чарити направи гримаса. — Защо всички постоянно предполагат, че Елайъс ме използва като пионка в някакви свои пъклени планове?

— Защото всеки, който знае нещо за Уинтърс, има представа какъв е всъщност. Дейвис направи някои проучвания, когато го

спомена за пръв път. Този тип бил малко...

— ... странен. Знам.

— А би ли била по-конкретна? — Мередит млъкна внезапно — нечия едра сянка падна на масата. — О, здравей, Брет.

— Реших да се присъединя към вас за кафето. — Брет се настани до Мередит. Усмихна се на Чарити някак тъжно. — Ако трябва да съм откровен — напрежението ми скъса нервите. При вас всичко наред ли е?

— Отлично — увери го Чарити. — Почти свършихме.

— Мередит не беше напълно сигурна как точно да ти го съобщи. Посъветвах я да кара направо, но тя се притесняваше да не те нарани.

Чарити се усмихна.

— Радвам се и за двама ви. Прекрасна двойка сте.

Брет се ухили.

— Напълно съм съгласен с теб.

Мередит се намръщи.

— Чарити ми призна, че връзката ѝ с Елайъс Уинтърс е станала лична.

Брет подсвирна леко и се облегна назад.

— Уинтърс, така ли? Не знам много за него. То май никой не знае. Но това само по себе си е основателна причина да се внимава. Той плава в много дълбоки води, Чарити.

— Странно, че точно така се изразяваш. — Чарити се усмихна. — Но за сведение, наскоро си промени кариерата. Станал е дребен съдържател на магазин.

Брет направи физиономия.

— Не мога да го повярвам.

— Не се безпокойте — знам какво правя — отбеляза Чарити тихо.

Брет вдигна ръка.

— Добре, разбрах. Спирам по този въпрос. Но все пак като бъдещ член на семейството ти казвам: внимавай, чу ли?

— Не се притеснявай.

Мередит далеч не изглеждаше убедена.

— Чарити, тази история не ми харесва.

Брет погледна към вратите на трапезарията.

— Говорим за дявола...

Чарити се обърна и видя насочилия се към тях Елайъс. В избелелите си джинси и черния пуловер би трябвало да изглежда съвсем не на място в залата, препълнена с официално облечени мъже. Вместо това той някак странно доминираше над всички. Погледите на мнозина го проследиха, после се извърнаха.

Елайъс сякаш не забелязваше дискретните, изучаващи погледи. Не откъсваше очи от Чарити, докато я приближаваше. С известно разочарование забеляза отнесеното му, енигматично изражение. Мигом разбра, че по време на разговора с Гарик Кийуърт нещата не са минали добре. Зачуди се дали не сбърка, като настоя да се срещне със стария си неприятел.

— Това ли е Уинтърс? — попита Мередит тихо.

— Да. — С приближаването на Елайъс Брет бавно и учтиво стана на крака. — Някой ми го показва на един делови обяд.

— Прилича на човек, който се е бил — отбеляза Мередит все така тихо, но този път и шокирана.

— Обикновено печели — увери я Чарити.

— Уинтърс — посрещна го Брет и му подаде ръка, когато Елайъс застана до масата им. — Брет Лофтъс.

Елайъс припряно се здрависа.

Чарити се насили да се усмихне лъчезарно.

— Елайъс, искам да ти представя сестра си, Мередит.

— Приятно ми е — обади се Мередит доста хладно.

Елайъс пое елегантната ѝ ръка.

— Секретарят ти ми каза къде да ви намеря с Чарити.

— Точно свършихме обяда — обади се Чарити припряно. — Искаш ли да хапнеш нещо?

Елайъс я погледна.

— Ходих до рибния пазар, преди да тръгна да те търся. Там хапнах. И напазарувах някои неща.

— Надявам се, си купил оризово фиде и оцет с подправки.

— И от тях взех — отвърна Елайъс, но не седна.

— Ще ни правиш ли компания за кафето? — попита Брет направо.

— Не, благодаря.

Несъмнено, Елайъс искаше бързо да си тръгнат, прецени Чарити.

— Е, най-добре да вървим. — Грабна чантата и стана. — Чака ни дълъг път, нали знаете? Довиждане, Мередит, Брет. И пак — честито.
— Карайте внимателно — подметна Брет.

— Довиждане, Чарити. — Мередит се усмихна, но замислените ѝ очи не се откъсваха от Елайъс. — Вероятно Брет и аз ще имаме възможност да дойдем в Уиспъринг Уотърс след две седмици.

— Би било чудесно. — Чарити се наведе, за да я прегърне сърдечно. После се изправи и погледна Елайъс. — Готова съм.

Хвана я за ръката и я отведе от масата.

Чарити почти бе стигнала до вратите в далечния край на трапезарията, когато дочу тихия коментар от маса наблизо.

— Това е Уинтърс. Чудя се какво ли е замислил напоследък.

— Напоследък готвел нещо голямо на север.

— Вероятно е свързано с Чарити Труит.

— Представа нямам за какво му е. Тя изгоря преди около година. Била на края на силите си, така разправяха. Зарязала абсолютно всичко.

Чарити съзнаваше, че и Елайъс е дочул коментарите; той обаче не каза нищо. Изчака да влязат сами в асансьора.

— Видя ли? — промърмори тя. — Дали е голям или малък градът, няма значение. Ключките се навсякъде.

— Да.

Той не си отвори устата, преди кабината да започне да се спуска.

— Е, как мина с Гарик Кийуърт?

— Не станахме по-близки, ако това те интересува.

— Няма защо да си саркастичен. Просто попитах.

Елайъс бавно издиша.

— Извинявай. Решението да го видя беше мое. Нямахше нужда да ти се зъбя, само защото срещата не мина добре.

— Вероятно ще оцениш резултатите след известно време. Как се чувстваш?

Той я погледна напрегнато.

— Не знам.

Хвана го за ръка.

— Всичко е наред, Елайъс. Направи каквото можа. Сега го забрави.

Асансьорът се спусна още пет етажа надолу.

— Каква приятна семейна среща сте си направили в трапезарията — отбеляза Елайъс.

— Тъхъ.

— Трудно ли ти беше?

— Кое?

— Да видиш Лофтъс и сестра си заедно. Приличат на двойка.

— Да, вече са. — Изненада се от прозрението му. — И — не, не ми беше трудно да ги видя заедно. Според мен са създадени един за друг.

— Лофтъс много ли означаваше за теб?

— Напуснах го на тържеството в чест на годежа ни, забрави ли?

— Не, но двамата сте били любовници, а като те познавам, това трябва да е значело нещо за теб.

— О, за бога, Брет и аз никога не сме били любовници. Откъде ти хрумна такава идея?

Елайъс премигна — често Отис го правеше по същия начин. Жестът му обаче остана енигматичен и в него не се долавяше никаква емоция.

— Били сте почти сгодени.

— Казах ти — беше прекалено едър за мен. Нали го видя? Толкова е висок и широкоплещест. Същинска планина. Получавах пристъп на клаустрофобия всеки път, когато ме целуваше.

— Клаустрофобия ли?

Тя леко потрепери.

— Не можех да си представя да попадна в леглото с него. Горкичкият Брет. Бях прекалено уморена, за да се интересувам от секс. Как да му кажех, че се чувствам задушена всеки път, когато ме прегръщаше.

— Това ли имаш предвид под прекалено едър? Прекалено висок, така ли?

— Прекалено висок, широк, тежък. Ти какво смяташ, че имам предвид. — Осенена от прозрение, Чарити разтвори широко очи. — Господи, да не смяташ, че е бил прекалено... надарен?

Тя се захили неудържимо.

— При дадените обстоятелства описанието ми се стори откровено — отвърна Елайъс сухо.

— Откровено? — Отново я напуши смях. Сложи ръка на устата си, за да се спре. — Невероятно. Напомня ми за онзи стар виц.

— Какъв виц?

— Ами някакъв тип бил метър и шестдесет, с двадесетсантиметров. — Чарити се заливаше от смях — едва се държеше на крака. — А дамата казала: „Не ме интересува, че е метър и шестдесет. Ти ми разкажи за двадесетте му сантиметра!“.

— Много смешно.

— Извинявай. Не ме бива да разказвам вицове.

Елайъс се приближи определено целенасочено и я притисна към стената на асансьора. Постави ръце отстрани на лицето ѝ и се наведе към нея.

— Радвам се да видя колко те забавлява това.

— Шегуваш ли се? То е направо неистово смешно. Недоумявам откъде ти хрумна да свържеш думите ми с това, че на Брет... Неговият...

— Семеен трофей? — подсказа Елайъс услужливо. — Мъжествен орган? Пенис?

Чарити едва си поемаше дъх.

— Нещото — обади се тя. — Не мога да повярвам: да си помислиш, че това е едрото при него. За бога, та аз дори не съм го виждала!

— Не се безпокой. Можеш да гледаш моя по всяко време. При едно условие.

Тя усилено запримига.

— И какво е условието?

— Никога, ама никога, да не го наричаш „нещото“.

15.

*Женската любов е неспирен поток, които
заплашва всяка преграда по пътя си.*

„За естеството на
водата“, из дневника на
Хейдън Стоун

Спускането към фоайето приличаше на пътуване през огледалния свят. Елайъс премисляше случилата се магия, докато шофираше на север, а Чарити седеше до него. Нямахше никакво съмнение. Влезе в асансьора на тридесетия етаж мрачен и навъсен. Докато стигнат до фоайето, настроението му коренно се промени. Смехът на Чарити поддейства благоприятно върху настроението му. А също и на някои анатомични части.

По време на спускането през тридесетте етажа не изчезна нито един от проблемите му, напомни си той. Дори се прибавиха още няколко — от онези, които нямаше по-рано през деня.

Най-новият, очертал се на хоризонта, бе неоспоримият факт, че Мередит Труит не одобрява връзката на Чарити с него. Видя дълбокото подозрение в очите ѝ. Брат ѝ, Дейвис, несъмнено, споделяше чувствата ѝ. Елайъс се питаше доколко Чарити ще се повлияе от отношението на доведените си брат и сестра. Не изглеждаше притеснена от мнението на жителите в Уиспъринг Уотърс, но роднините са друга работа.

Освен това се почувства неловко да види колко непринудено се държи Брет Лофтъс с жените от семейство Труит. Не го мъчеше сексуална ревност. Беше убеден, че Чарити не изпитва никаква привързаност към Брет. Ала интимността, породена от дълго приятелство, съществуваше. Елайъс не бе сигурен как да се състезава с подобен вид фамилиарност. През по-голямата част от живота си държеше хората на разстояние.

И, разбира се, все още не бе открил начин как да преплува край водовъртежа в реката — с други думи отношението му към Гарик Кийуърт.

Но сега, след като бе слязъл от асансьора, всички тези проблеми изглеждаха по-преодолими.

— Какво друго купи на пазара, освен фиде и оцет? — попита Чарити.

— Подправки, пресен босилек, зехтин, хляб, вино — основни неща.

— Чудесно. Май е твой ред да готвиш.

— Ще ми е трудно да се съревновавам с филиите ти с фъстъчено масло.

— Е, все ще измислиш нещо, убедена съм.

Елайъс подмина подмятането ѝ без коментар; вместо това уточни:

— Сестра ти не ме одобрява. Предполагам, същото важи и за брат ти. А и Лофтъс изглеждаше притеснен.

— Смуцава ги репутацията ти на тайнствен мъж. Те всъщност не те познават. Не се безпокой, Елайъс. Не сме тръгнали да се женим, я.

Доброто настроение на Елайъс мигом се стопи. Загледа се напред в пътя към Уиспъринг Уотърс.

— А ако нещата вървяха натам?

Чарити извърна глава към него, за да го погледне. Внезапно стана изключително бдителна.

— Не те разбирам.

— Току-що ти зададох прост въпрос.

— Не е толкова прост и ти го знаеш отлично.

На него му се струваше прост, но нямаше да спори. Долавяше мъртвото вълнение, скрито в плитчините.

— Е, ще отговориш ли?

В продължение на няколко секунди тя остана смълчана.

— Добре — ако възнамерявахме да се женим, какъвто не е случаят, не бих оставила, мнението на Мередит или Дейвис да ми повлияе. Това е. Доволен ли си?

— Да — излъга той.

Отговорът ѝ не го удовлетворяваше ни най-малко. Съзнаваше обаче, че грешката е негова. Не зададе правилно въпроса. Водата тече в прокопания капал. Погрешният въпрос прокарва водата в погрешна посока.

Кацнал върху бавно движещия се кон на въртележката Крейзи Отис чистеше перата си, когато късно същия следобед Елайъс пристигна да го прибере. Папагалът изкряка за поздрав и разпери криле.

— Готов ли си да се прибираме, Отис? — Елайъс стъпи на въртящата се платформа и подаде ръка. — Наш ред е да готвим тази вечер.

— Хе-хе-хе...

Отис се прехвърли на ръката на Елайъс, изкатери се върху рамото му и дръпна игриво няколко кичурчета от косата му.

— Радвам се да те видя — обяви Япи и спря въртележката. — Омръзна ми да пускам това нещо за птицата. Цял ден се вози безплатно.

— Благодаря, Япи. — Елайъс слезе на земята. — Несъмнено Отис е оценил жеста ти.

— Ъхъ... — Япи погледна със свъсени вежди няколкото курешки, нападали по златната опашка на коня. Измъкна кърпа от джоба на гащеризона и избърса доказателствата за скорошното присъствие на Отис. — Чарити е виновна. Ако не ѝ бе хрумнало да използва въртележката ми, за да развесели Отис, той никога нямаше да се пристрасти към возенето.

Елайъс вдигна ръка да почеше Отис по главата.

— У Отис, предполагам, дреме авантюрист. Чарити просто го е открила.

— Е, не мога да се оплача кой знае колко. — Япи смачка изцапаната кърпа и я хвърли в сандъчето. — Хлапетата полудяват, видят ли Отис, кацнал на някой от конете. Бизнесът винаги върви добре, когато птицата е тук.

— Ако обмисляш по-дългосрочен договор, не се съмнявам в готовността на Отис да преговаря срещу разумна цена за времето си.

— Ти какъв си? Негов менажер ли? Няма да платя на птицата пукната пара. Ще се вози безплатно и това е всичко. Или приема, или не.

— Като поставяш така въпроса, как да ти откаже?

Отис отново издаде мрачния си присмех.

Япи сви рамене и промърмори:

— Споразумяхме се, значи.

— Някакви местни новини? Тубърн арестува ли някого?

— Не. Ако ме питаш, онези Пътешественици са замесени в убийството на Гуен Пит. Повечето напуснаха града. Всичките имали алиби, твърди Тубърн, но може ли някой да каже със сигурност кой къде е бил през онази нощ? Струва ми се логично един-двама да излъжат в нечия полза.

— Ако ви интересува моето мнение — обади се приближилият се зад Елайъс Тед. — Суинтън е видял сметката на Гуен Пит. Вероятно се е разгневил, защото не му е дала колкото е смятал за свой справедлив дял от приходите.

Япи отново сви рамене.

— Възможно е. Напълно. И Бея смята, че Суинтън го е извършил. Както и повечето хора в града.

— Не знам. — Елайъс погали Отис по главата. — Суинтън предпочита да изпрати друг да му свърши мръсната работа.

— Може да е наел някой да я убие — предположи Тед. Пристъпи напред и се облегна на един от конете на въртележката. Надписът върху тениската му днес гласеше: *Какво ли не се случва?*

— Може — промълви Елайъс, — но не допускам.

— Защо? — попита Тед.

— Не е толкова лесно да се намери убиец, както го правят по филмите и криминалетата. Като начало — струва пари. Доста повече, отколкото Суинтън би дал. А има и рискове. Извършителят първи пропява, ако го заловят.

Япи присви очи.

— Звучиш, сякаш имаш личен опит.

— Преди няколко години мой клиент искаше да се отметне от един договор, но без свидетели. Аз се оказах свидетелят — отвърна

Елайъс.

Тед го зяпна.

— Клиентът ти от Сиатъл ли беше?

— Не. Случи се на място, където бизнесът се върши малко по-различно, отколкото в Сиатъл. Има ли следи от Суинтън?

— Не — отвърна Япи. — Караваната му все още е паркирана на къмпинга. Не ми се вярваше да остави такава скъпа кола и просто да изчезне.

— Караваната прекалено много се набива на очи — отбеляза Елайъс. — Суинтън очевидно е решил да се примири със загубата и да напусне града.

— Тубърн каза, че ако никой не я потърси до края на седмицата, ще нареди да я махнат оттам като изоставено превозно средство. — Тед разсеяно се почеса по корема. — Е, как минаха нещата в големия град днес? Запозна ли се с брата и сестрата на Чарити?

— Запознах се с Мередит. — Елайъс погали Отис по врата. — И с бившия годеник.

— Значи и с Лофтъс — промърмори Япи. — Толкова ли е едър, колкото твърди Чарити?

— Около метър и осемдесет и пет — отвърна Елайъс.

— Е, предполагам, това изглежда много, когато си под един и шестдесет като Чарити — подхвърли Япи.

— Кани се да се сгоди за доведената сестра на Чарити — добави Елайъс.

Япи се замисли.

— Така ли?

— Чарити веднъж подметна нещо за Мередит и Лофтъс — били създадени един за друг — промърмори Тед.

— Не забелязах да има нищо против предстоящия годеж на Лофтъс и сестра ѝ — рече Елайъс предпазливо.

Япи събра вежди.

— При жените е трудно да се каже.

— Да — кимна Тед мъдро. — Наистина не е лесно.

— Фантастично, както обикновено. Правиш чудеса с фидето, Елайъс. — Чарити подсуши и последната чиния и я сложи на рафта до

мивката. — Става късно, а денят ни беше дълъг. Трябва да си вървя.

Елайъс замръзна, както беше приклепнал, за да прибере ситото в шкафа.

— Ще си ходиш ли?

— Часът е близо девет. Имам да погледна някои документи. И да изпера. Напоследък съм толкова заета, че поизоставих обичайното поддържане на къщата.

Елайъс бавно се надигна.

— Това да не е начин учтиво да ми съобщиш, че според теб напоследък прекарваме прекалено много време заедно?

— Не. — Забеляза хладното дистанцирано изражение в очите му и вътрешно въздъхна. Направи две крачки напред и застава пред него. Обви врата му и леко докосна устните му със своите. — Просто начин учтиво да кажа, че поради прекалена заетост съм поизостанала с някои домашни задачи. Чисто и ясно. Никакъв подтекст.

Постави ръце на кръста ѝ — дланите му бяха топли и силни.

— Имам чисто и ясно разрешение.

— И какво е то?

— Премести се да живееш при мен.

Сега беше ред на Чарити да застине. Изведнъж ѝ стана трудно да диша. Отнякъде се появи старото усещане за паника — заплашваше да я задуши. Елайъс не спомена нищо за любов. Дори не беше сигурна дали думата съществува в речника му. Още един мъж, който не я обича, иска да се обвърже с него. А тя не можеше, не смееше да се поддаде.

— Не го намирам за добра идея — прошепна тя.

Лицето на Елайъс стана каменно.

— Защо?

— Все още се опознаваме. — Отчаяно търсеше логични причини, за да успее да го убеди. Нямаше начин да му каже истината. Няма да я разбере. — Ние сме две самостоятелни личности. Не бива да избързваме. Ами ако нищо не излезе? Ще бъде неловко да се опитаме да върнем нещата каквито са сега.

— Търсиш извинения. Каква е истинската причина, поради която не желаеш да се преместиш при мен?

— Това е истинската причина.

Дланите я засърбяха. Кожата ѝ стана много гореща, а после студена. Усещаше ударите на сърцето си — паниката в нея нарастваше.

— Защото не се оказах един от по-успешните ти проекти, нали? — Ръцете на Елайъс се стегнаха около талията ѝ. — Не си доволна от постигнатите резултати.

— Елайъс, въобще не е така.

— Никога няма да ме превърнеш във втори Брет Лофтъс.

— Не желая никакъв Брет Лофтъс.

Гласът ѝ започваше да става по-висок. Чуваше напрежението в него и леката нотка на несъгласие.

— Какво искаш от мен, по дяволите? — настоя той.

Гневът ѝ се притече на помощ и измести част от истерията.

— Истинският въпрос е какво искаш ти от мен!

— Казах ти: да се преместиш да живееш при мен.

— Защо?

Тя по-скоро извика, отколкото изговори кратката думичка.

— Защо ли? — Очите на Елайъс светеха от неопределена емоция. Единственото сигурно бе, че е много, много силна. — Това ли намери да ме питаш?

— Не намирам за прекалено желанието да получа разумен отговор. Искаш го, защото си пасваме в леглото ли?

Изглеждаше смаян, ала Чарити не успя да определи дали заради въпроса, или заради тона ѝ.

— Това е само една от причините. — Елайъс изведнъж стана предпазлив. — Има и други.

— Защото и двамата обичаме да готвим, така ли?

— Интересът ни към готвенето е взаимен, нали? Мислех, че при една връзка това харесва на жените.

— Връзката ни се крепи на секс и храна — това ли намекваш?

— Освен секса и храната има още доста неща.

— Като например? — предизвика го тя.

— И двамата сме дошли в Уиспъринг Уотърс, за да намерим себе си. И двамата имаме малък бизнес на кея Крейзи Отис. — Очите му станаха някак тревожни. — Какво лошо има в секса и храната, в края на краищата?

Възможно ли е да е толкова сляп, зачуди се тя. Не вижда ли какво наистина става помежду им? Нима то няма значение за него? Усмихна

се тъжно.

— Със секса и храната всичко си е наред. Аз обаче търся връзка, в която да има повече от основните неща. Когато купуваш кола, не взимаш най-простия модел. Обикновено купуваш някоя с екстри. Например — кожени седалки или затъмнени стъкла.

Очите му се присвиха и той отбеляза:

— Разстроена си.

— Забеляза, така ли?

— Защото те поканих да се преместиш при мен ли?

— Не. Защото ме покани все поради неподходящи причини.

Тя се опита да се измъкне от ръцете му. Трябват да се освободи, преди да забърка още по-голяма каша.

Ръцете му се впиха по-настойчиво в нея и я задържаха.

— А какви, по дяволите, са подходящите причини?

Паниката експлодира.

— Дребната екстра, която имам предвид, е любовта.

Отис кацнал на клетката си, реагира на остро изречените думи с висок, тревожен крясък. С крайчето на окото си Чарити го видя да разперва и размахва крила. Изпъна врат и сведе глава, сякаш се готвеше за атака.

Реакцията на Елайъс бе не по-малко изненадваща. Изглеждаше поразен.

— Любов?

В гърлото му сякаш бе заседнала кост. Думата прозвуча прегракнало, сдъвкана на парчета.

— Да. Любов.

Чарити си пое дълбоко въздух. Паниката изчезна така внезапно, както и се появи. Клаустрофобията изчезна. Извадената на показ истина сякаш проми рана. Но сега я смъдеше.

Настъпи зловещо мълчание.

Елайъс я гледаше все едно се бе превърнала в извънземно. Жалко, че космическите кораби така и не се появиха, помисли си Чарити. В момента нищо нямаше да я зарадва повече от едно бягство в космоса.

Опита се да се отърси от мъгливото отчаяние, което бавно изпълваше мястото, освободено от изчезналата преди малко паника.

Свърши се. Беше отишла прекалено далеч, прекалено бързо. Елайъс не беше готов за любов. Не е изключено никога да не се окаже готов. Параванът на Тал Кек Чара се бе превърнал в негов затвор.

— Извинявай. — Чарити се опита да се овладее. — Малко се поувлякох. Както споменах — денят беше дълъг. Наистина е време да си вървя.

Елайъс бавно я пусна.

— Ще ти донеса сакото.

Обърна ѝ гръб, прекоси стаята и взе зеленото сако от закачалката. Подаде ѝ го, без да произнесе думичка.

Поемайки сакото от него, Чарити с ужас установи, че ръцете ѝ треперят. Навлече го бързо и се засуети с копчетата. После отиде бързо до вратата, отвори я и се обу.

Елайъс сложи все още напрегнатия Отис в клетката, който не сваляше обвинителния си поглед от Чарити.

После прекоси стаята, нахлузи обувките си и взе фенерчето от обичайното му място във всекидневната. Последва Чарити на верандата.

Мълчаливо слязоха по стълбите, през пълната със сенки градина и минаха през портата.

Чарити потрепери и се сгуши в сакото, усетила хладния вятър откъм океана. Към брега приближаваше буря. Щеше да се развихри, преди да настъпи утрото.

— Определено е студено за август. — Чарити се сепна от изречената баналност, но не успя да се овладее. Сякаш някакъв примитивен инстинкт я караше да говори механично, когато нямаше за какво друго да приказват. — Май това ни беше лятото за тази година.

Звучеше точно като продавачка в бакалницата на Уиспъринг Уотърс, помисли си тя.

Елайъс не отвърна. Вървеше до нея. Беше се оттеглил дълбоко зад фасадата на пълен контрол, която му диктуваше неговата философия.

Настроението на Чарити помръкна. Всичко провали, упрекна се тя. От друга страна, вероятно всъщност не е имало нищо важно, което да провали. Просто една илюзия за зараждаща се любов между нея и Елайъс. А накрая всички илюзии рухват.

Последните светлини на летния вечерен здрач почти изчезнаха. Заливът представляваше безкраен лист сива стомана — съвсем скоро, със спускането на нощта, щеше да стане черна. Чарити погледна към плажа. Въпреки оскъдната светлина забеляза предмет, изхвърлен от прилива на каменистия бряг. Спря.

— Какво? — попита Елайъс и спря до нея.

— Там долу има нещо. — Придържаше с ръка разчорлените от вятъра коси, които влизаха в очите ѝ и се взираше в нещо, което ѝ приличаше на вързоп от водорасли и стари дрехи. — Дано не е мъртъв тюлен. От време на време приливът изхвърля по някой.

Елайъс погледна незаинтересован през ръба на скалата.

— Сигурно е паднал от борда на някое корабче. — Вниманието му изведнъж се изостри. — По дяволите! Още един ли?

— Какво искаш да кажеш? — Чарити се взря по-напрегнато в тъмната форма на плажа. Стомахът ѝ се сви. — О, не. Нали не мислиш, че е... човек? Не може да бъде. Щяхме да чуем, ако турист се е загубил или е паднал от борда, или...

— Изчакай ме тук. Ще отида да погледна.

Елайъс запали фенерчето. Тръгна по ръба на скалата, докато намери пътеката към плажа. Спусна се надолу с безразсъдна бързина.

Без да обръща внимание на думите му, Чарити го последва с по-предпазлива стъпка. Докато стигна до плажа, Елайъс вече бе коленичил до изхвърления от прилива предмет на брега. Насочи лъча на фенера към края на онова, което приличаше на омотана купчина парцали.

Чарити спря на няколко метра, осъзнавайки, че се потвърждават най-страшните ѝ опасения. На плажа не лежеше мъртъв тюлен.

— О, господи!

— Май току-що открихме къде е отишъл Рик Суинтън — обади се Елайъс.

Елайъс стоеше до Ханк Тубърн и наблюдаваше как поставят тялото на Рик Суинтън в единствената линейка на градчето. Не, че биха направили нещо полезно за Суинтън в болницата, мина му през ума. Щяха да откарат Суинтън в моргата.

— Налага се да изчакам аутопсията на съдебния лекар — обясни Ханк. — Но съм виждал достатъчно хора, изхвърлени от водата, за да преценя, че Суинтън е бил в залива не повече от ден-два. И определено не се е удавил.

— Не. — Елайъс се сети за голямата дупка в гърдите на Суинтън. — Не се е удавил.

— Бил е застрелян със същия двадесет и осемкалибров пистолет, използван при убийството на Гуен Пит. Хващаш ли се на бас?

— Никакви облози.

Елайъс хвърли поглед към Чарити. Притесняваше се за нея. При острата светлина на фаровете виждаше болнамото ѝ силно напрегнато лице. Не беше лесно да се забрави гледката на тяло, изхвърлено от водата. То от друга страна въобще не беше лесно да се гледа никакъв труп, а напоследък Чарити видя два.

— Край на теорията ми, че Суинтън е убил Гуен Пит — промърмори Ханк. — Жалко. Този вариант доста ми допаднаше.

Елайъс обмисли думите му.

— Не е казано да се отказваш от нея. Все още не разполагаш с резултатите от аутопсията. Защо да не се окаже, че става въпрос за два различни пистолета. Суинтън е убил Гуен Пит, а после друг го е застрелял. Вероятно си е създал доста врагове през живота си.

— Не го оспорвам. Твърде несимпатичен тип. — Ханк бавно въздъхна. — Но тук става въпрос за един и същи убиец, използвал един и същи пистолет. Готов съм да заложа службата си. Би било силно преувеличено да допуснем версията това лято из Уиспъринг Уотърс да са се разхождали двама убийци.

Елайъс обмисли тази гледна точка.

— А ако мотивът е един и същ. Недоволен Пътешественик решава, че Суинтън е точно толкова виновен за измамата, колкото и Гуен Пит.

— Пътешественикът би имал право. — Ханк го погледна. — Но не допускам да е някой от привържениците на култа. Разговарях с всички. Проверих алибитата им. Оказа се, че казват истината. А и повечето получиха парите си обратно. Защо тогава някой ще рискува да извърши ново убийство?

— Значи остава възможността някой от Уиспъринг Уотърс да е убил Пит и Суинтън — отбеляза Елайъс. — Или местен жител, или

турист, отседнал в района.

— Да. — Ханк се загледа как санитарите затварят вратата на линейката. — Знаеш ли, като се замисли човек, между двете убийства има любопитно сходство. И това ми се струва доста интересно.

Елайъс трепна.

— Знам.

Чарити леко се раздвижи.

— Какво сходство, Ханк?

— Ами малкия факт, че и в двата случая Уинтърс е един от първите, озовали се на местопроизшествието.

Чарити подскочи като при допир с оголен електрически кабел. С известно облекчение Елайъс забеляза, че лицето ѝ отново се оживи — очите ѝ се разшириха от гняв, брадичката ѝ бавно се вирна. Изглежда Ханк свирепо.

— Какво точно намекваш? — настойчиво попита Чарити.

— Нищо. — Ханк разпери ръце в знак на пълна невинност. — Изказвам само едно наблюдение.

— Е, наблюдението ти е изключително неуместно — скастри го Чарити. — Надявам се, не намекваш Елайъс да има нещо общо с убийствата. Само защото е новодошъл в градчето, не можеш да му припишеш две убийства.

— Успокой се, Чарити. — Елайъс съзнаваше, че в тона му липсва достатъчно убедителност. Част от него не желаше тя да спира тирадата си. — Ханк просто изрази правдоподобно наблюдение.

— Нима? — Хвърли му поглед, изпълнен с отвращение. — На мен ми прозвуча по-скоро като обвинение.

Ханк махна с ръка.

— Чарити, само коментирах положението.

Елайъс проследи с възхищение как Чарити се изправя в целия си ръст от близо метър и шестдесет. Внезапно се превърна в доминираща фигура на плажа. Всички останали — включително Ханк, Джеф и хората от линейката — изглеждаха незначителни, докато тя се хвърляше в защита на Елайъс.

С поразителна лекота изведнъж стана ясно как някога Чарити е ръководела преуспяваща корпорация. Когато си придаваше такъв вид, мина му през ума, тя се превръщаше в истинска амазонка.

— Ако направиш отново подобен коментар, инспектор Тубърн, ще докарам цял екип адвокати от Сиатъл още утре — обяви Чарити с ледено презрение. — Корпорацията „Труит“ разполага с някои от най-добрите юристи по западното крайбрежие. Те ще има какво да кажат за наблюденията ти, сигурна съм. А когато свършат, ще се погрижа да дадат под съд теб и полицейския ти участък.

— Само защото съм се обадил ли, Чарити? — промърмори Ханк.

— Как мислиш, ще реагират жителите на Уиспъринг Уотърс, когато открият личната ти отговорност за фалита на цялото градче, защото си ги въвлякъл в съдебен процес?

Ханк се обърна към Елайъс.

— Моля те, кажи й да се успокои. Преиграва.

— Не преигравам — просъска Чарити през стиснати зъби. — Просто ти казвам какво ще стане, ако направиш още едно от недобре прикритите си обвинения. И не си мисли, че блъфирам.

— Не мисля, че блъфираш — увери я Ханк бързо и хвърли отчаян, умолителен поглед на Елайъс.

Елайъс го изгледа безпомощно и сви рамене — нещо като — *какво очакваш да направя*. Но вътрешно изпитваше радостно облекчение. Опияняващото усещане го изпълваше целия и изтласкваше смразяването във вените му.

Значи Чарити все пак държи на него. Очевидно държи. След спречкването в къщата му не знаеше на какво да вярва. Но никоя жена не би се нахвърлила така решително да защитава мъж, ако не я е грижа за него.

— За протокола, инспектор Тубърн — продължи Чарити, — ще ти напомня: през цялото време, за което твърдиш, че е извършено убийството на Гуендолин Пит, Елайъс беше с мен.

— Знам, знам — обади се Ханк успокоително.

— Освен това и през последните няколко дни е почти непрестанно с мен. Държа да отбележа, че въпреки всички възможности, с които разполагаш, не успя да откриеш Рик Суинтън, след като изчезна.

— Не е нужно да ми го напомняш — изръмжа Ханк.

— Елайъс нямаше нито времето, нито случая да го открие и убие, уверявам те. Щях да знам, ако беше извършил подобно нещо.

— Вярвам ти — заяви Ханк.

— Надявам се.

Вероятно съществуващото помежду им не я задоволява, помисли си Елайъс; сигурно не ѝ стига. Ами ако странното ѝ настроение тази вечер е причинено от това, че видя Брет Лофтъс и сестра си заедно порано през деня?

Много въпросителни имаше в тази ситуация, но едно знаеше със сигурност и той се вкопчи с две ръце в тази мисъл: Чарити определено държи на него.

Държи достатъчно, за да скочи в негова защита. Държи достатъчно, за да хвърли срещу Ханк и цялото градче всички адвокати на семейството си.

Да, държи на него, помисли си Елайъс. Свързва ги нещо повече от секса и храната. С това той можеше да се справи.

— Между другото — обади се Ханк, — при цялото вълнение напоследък забравих да кажа, че все пак научих нещо интересно от онези двамата, които нахълтаха в дома ти, Елайъс.

— И какво е то? — попита Чарити.

— Признаха, че Суинтън ги е наел да вандалстват в къщата ти миналия месец, Чарити. — Ханк я погледна замислено. — Имаш ли нещо против да ми кажеш какво си направила, за да разгневиш Рик Суинтън?

Елайъс не видя, а по-скоро усети лекото потреперване, разтърсило тялото на Чарити.

— Отказах да изляза с него на вечеря. — Тя потърка нервно ръце. — Чух, че обичал да си го връща на хора, които му противоречат. Ханк поклати глава.

— Трябваше да изхвърля всичките от градчето още миналия месец. Вижте сега каква каша се стовари върху главата ми.

— И защо не ги прогони? — попита Елайъс.

— Не е толкова лесно да разкараш подобна група — обясни Ханк. — Освен това кметицата само дете не ми върза ръцете, след като реши да остави нещата такива, каквито са. Благодарение на нейна светлост сега имам две убийства за разкриване.

16.

Щом човек не може да спре реката, по-добре е да се остави на течението ѝ.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Малко след девет на следващото утро Чарити паркира колата си две врати преди правната кантора на Филис Дартмур. Излезе и се насочи към единствената дрогерия в градчето. Искаше да купи някои неща, преди да отвори „Шепоти“ в десет.

Списъкът ѝ включваше шампоан, сапун и тоалетна хартия. Нужни ѝ бяха и марки. Животът продължава да си тече, дори когато една жена е съблазнена от енигматичен мъж или е започнала да попада на насилствено умрели хора, помисли си тя мрачно.

Денят се очертаваше да бъде дълъг, а тя определено не беше във форма. Един от проблемите се оказа безсънието. Щом затвореше очи виждаше как тялото на Рик Суинтън плува по повърхността на безкрайното черно море. През нощта се събужда няколко пъти и неизменно се пресягаше инстинктивно да потърси утеха в топлото, силно тяло на Елайъс. Ала него го нямаше.

Тя си е виновна, каза си Чарити. И снощи твърдеше, че ще се справи сама. Когато го казваше, си вярваше. Елайъс я остави пред входната ѝ врата, а тя продължаваше да беснее заради подмятанията на Ханк Тубърн. Гневът ѝ даваше сили. Едва по-късно, в леглото, неприятните образи изплуваха пред очите ѝ.

Единствено се утешаваше, че прощалните думи на Елайъс бяха покана за вечеря днес. В отговор на предпазливата ѝ забележка, че е неин ред да сготви, той сви рамене и подчерта колко ѝ е задължен заради начина, по който го бе защитила пред Тубърн.

Чарити не се впусна в спор. Досети се, че той по свой начин се опитва да запълни празнината, зейнала помежду им, когато тя побесня по-рано вечерта.

Ако сега е готов да ѝ предложи връзка, основаваща се единствено на секса, щеше да приеме. Все пак е някаква основа, доказваше си тя. Нещо, върху което да гради.

Видя неколцината мъже и жени, струпали се в края на пресечката пред пощата, и се поколеба дали да купи марките точно сега. Спокойно би се обзаложила, че основна тема на разговорите тази сутрин е новото убийство. Нямаше никакво желание да отговаря на безброй въпроси.

Стъклената врата с надпис *Филис Дартмур, юрист*, се отвори точно когато Чарити минаваше край нея. Филис я погледна с изтощени, отчаяни очи.

— Чарити, трябва да поговоря с теб.

Определено не се нуждаеше от продължителен разговор с Филис, но Чарити не успя да измисли цивилизован начин да го избегне. Неохотно спря.

— Чула си, предполагам, за Рик Суинтън — предпазливо подхвана Чарити.

— Да. Както и всички останали в града. — Филис огледа улицата, сякаш се страхуваше да не я видят с Чарити. Очевидно доволна, че никой не гледа към тях, направи бърз знак. — Влез. Моля те. Страшно важно е.

Чарити въздъхна и бавно влезе в кантората.

— Не мога да ти кажа кой знае колко. Само разбрах, че е бил застрелян. Според Тубърн, бил е използван същият пистолет. Не знам друго.

— Напротив. — Филис се настани зад елегантно, лъснато до блясък бюро от деветнадесети век и отпусна ръце отгоре му. — Знаеш, че аз имам относително добър мотив за убийството му.

Чарити се потресе. Много бавно се отпусна на един от тапицираните с кафява кожа столове.

— Да не говориш за снимките, които Суинтън е използвал да те шантажира?

— Да. — Големите подплънки на кремавото ѝ ленено сако не успяваха да прикрият напрежението в шията и гърба на Филис. —

Мнозина биха били готови да убият някого, който ги е шантажирал. Не отричам какво огромно облекчение изпитах в първия момент, когато узнах за смъртта на Суинтън.

— Не те виня.

— Но тогава се сетих, че ти си видяла снимките. А и си наясно с опита на Суинтън да ме изнудва. Знаеш, че имах причина да искам да го убия. Чарити, моля те кажи ми дали ще съобщиш на Тубърн за снимките.

— Не, определено не възнамерявам да му съобщавам, Филис, кълна се, нито за миг не ми е минало през ума, че ти си убила Суинтън. А дори и в такъв случай не бих съобщила на Тубърн за снимките.

Бегло облекчение пробяга през очите на Филис.

— Благодаря ти.

— Рик беше една гадна невестулка. Не бих казала, че останах очарована от противния маниер, по който бе решил да ме съблазни. Ханк спомена, че Суинтън е поръчал на двамата млади юначаги да вандалстват из къщата ми миналия месец. Представяш ли си?

Филис въздъхна.

— Рик наистина подхвърли, че ще съжалявам, но не съм допускала да стигне дотам.

— Казах ти как се хвалеше, че винаги си го връща по един или друг начин. Който и да го е прецакал, никога не е оставал ненаказан. Все това повтаряше.

— Но изглежда този път си го е получил.

— Да. — Филис разтърка чело, сякаш се мъчеше да разкара главоболие. — Господи, дори не разбирам какво съм открила у него. Не, не е истина. Знам какво ме привлече. Чистият секс, казано просто и ясно.

Чарити трепна.

— Доста примитивно. А обичаше ли да готви?

— Не. — Филис се намръщи. — Защо питаш?

— Няма значение. Виж, не се кори прекалено, Филис. Не само ти си го намирала за привлекателен.

— Знам. — Устните на Филис се извиха в самоиронична усмивка. — Явно и двете ни е водел в едно и също любовно гнездо.

— И двете?

— Бяхме поне две. А може да сме били и повече. Цяло чудо как не сме се сблъскали, докато влизахме и излизахме от старата ловна хижа на семейство Пит. Намирах книжни салфетки в банята, използвани от друга, за да избърше червилото си. Веднъж открих разкъсан чорапогащник под леглото. Наистина отблъскващо, като се замислиш. Но по онова време се интересувах единствено от страхотния секс. Не обръщах внимание на още топлите чаршафи.

— Не е изключено Суинтън да е водил и някои от Пътешественичките горе. — Чарити си припомни думите на Арлин за сексуалните привички на Рик Суинтън. — Забавлявал се е, като е прелъстявал някои от по-младите жени в сектата.

— Не ме изненадва. Голяма отрепка беше.

Чарити я погледна.

— Смяташ ли, че освен теб е шантажирал и други? Например някой от Пътешествениците?

— Кой знае какво е правил зловният малък червей. — Филис се поколеба. — Я чакай. Да не загатваш за възможността някоя от другите му жертви да го е убила?

— Нямам представа. — Чарити стана. — Работа на Ханк Тубърн е да се занимава с тези неща, нали? — Стига Тубърн да не намесва Елайъс, тя бе готова да не се изправя на пътя му. — Трябва да вървя. Не се притеснявай. Нищо няма да спомена за снимките. Унищожила си ги, предполагам?

— Разбира се. Изгорих ги веднага след като си тръгна.

— Браво. — Чарити пристъпи към вратата. — Ще се видим на следващото събрание на градската управа.

— Почакай. Моля те. Само още нещо.

Чарити се извърна, за да я погледне през рамо.

— Какво?

— Защо си толкова сигурна, че не съм убила Суинтън?

Чарити се усмихна малко тъжно.

— Няма да повярваш, но ти и аз имаме общи черти.

Филис вдигна вежди.

— И ти ли имаш сексуални фантазии за това как си вързана. Леле-леле...

— Ъ... Не. Направо ще се побъркам, ако някой ме завърже и се опита да ме погъделичка. Имам известна склонност към

клаустрофобия при... някои междуличностни ситуации.

— Не го отхвърляй, докато не си го опитала.

Чарити си пое въздух.

— Искан да кажа, че ако някой се опита да ме шантажира, щях да постъпя точно като теб.

— Да откажеш!

— Точно така. А ако не даде резултат, бих отишла при ченгетата.

Филис изправи рамене.

— Да. Ако бях получила още заплахи, колкото и да ми е неприятно, щях да се свържа с Тубърн или да наема частен детектив, за да се справи със ситуацията.

— Точно така. — Чарити сви рамене. — Рик Суинтън не заслужаваше нито ти, нито аз да бъдем осъдени за това, че сме го убили. Но дори една от нас да бе прибегнала до подобна драстична мярка, нямаше да е толкова тъпа, че да остави тялото пред прага на дома си.

Филис се намръщи.

— Съмнявам се доколко убиецът е искал Суинтън да бъде намерен. Приливът го изхвърлил на брега — поне така се говори. Следователно някой е разчитал трупът да изчезне в океана. Вероятно го е хвърлил от скалите с надеждата да бъде отнесен навътре.

— Всеки, който е живял тук повече от няколко месеца знае, че всичко хвърлено от скалите, неизменно се връща в залива.

Добре оформените вежди на Филис се свиха в замислено изражение.

— Права си.

Чарити продължи да разсъждава на глас:

— В такъв случай на убиеца или не му е пукало дали тялото ще бъде намерено, или направо е искал то да се появи.

— Не ми звучи правдоподобно. Защо да иска да бъде открито? По едно мъртво тяло има прекалено много потенциални улики. Повероятно е убиецът да не е местен човек. Не е запознат с капризите на нашите приливи.

— Разчитал е трупът на Суинтън да бъде отнесен навътре в дълбоките води и да изчезне завинаги, така ли?

— Да. — Филис разсеяно се заигра със скъпата си писалка. — А това отново насочва следата към някой от Пътешествениците. Те са

пришълците тук. Не знаят за особеностите на прилива, а разполагат с мотив. Не е изключено Пътешественикът, убил Гуендолин Пит, да е довършил и Суинтън. И то по същите причини. В края на краищата и Пит, и Суинтън възнамеряваха да оберат членовете на сектата.

— Права си. Но Тубърн твърди, че всички Пътешественици имат стабилно алиби. Значи, търси се местен човек — добави Чарити.

— Някой, комуто характерът на прилива е бил известен и все пак не му е пукало дали тялото ще бъде намерено?

— Или някой, който е бил толкова смутен, че не е бил на себе си, когато е натиснал спусъка.

След тези думи Чарити излезе и затвори вратата зад гърба си.

Храна и секс.

Допаднаше му идеята да градят върху подобна здрава, солидна основа, прецени Елайъс. Храната и сексът са почти всичко, което в повечето случаи изгражда връзката между двама души. А и двете са изключително добри, когато ги прави с Чарити.

Беше малко след девет. Пазаруваше рано, преди да отвори „Талисмани и дрънкулки“, защото искаше да подбере най-пресните зеленчуци. Беше открил, че изчака ли до следобед, най-добрите изчезват.

Седеше замислен пред щанда: броколите бяха тъмнозелени, тук-там лилави — точно каквито трябваше да бъдат. Разгледа няколко, търсейки най-добрите.

Ястието за тази вечер представляваше критично събитие: трябваше да засвидетелства непокътнатата му връзка с Чарити. Искаше да ѝ даде да разбере, че между тях има нещо солидно, истинско и важно. Много по-солидно, истинско и важно от онова, което е имало между нея и Брет Лофтъс. Или който и да е друг, ако ставаше въпрос.

Беше замислил земно, селско ядене. Макарони със зехтин и подходящите подправки. Пресни броколи. И онзи плътен, вкусен, европейски тип хляб, който купи в Сиатъл. Ще го потопи в зехтин и ще го поръси със сол. Вече избра виното — дълбоко, богато каберне.

След вечеря ще се насладят на солиден, истински, важен секс. От онзи вид земен секс, който ще накара Чарити да иска да остане през

цялата нощ. Такъв, който ще я накара да прозре колко логично и естествено е да се премести да живее при него. Все основни неща.

Постави броколите в найлонова торбичка и се запъти към касата. Ще отскочи до къщи да остави зеленчуците в хладилника, ще вземе Отис и с колата ще отиде до кея.

Няколко минути по-късно, когато се отправяше към джипа, видя Чарити. Излизаше от дрогерията с хартиена кесия в ръка. От изражението по лицето ѝ го побиха тръпки на неспокойство. Изглеждаше угрижена. Зачуди се дали е спала добре нощес.

Елайъс промени посоката, та пътищата им да се пресекат. Беше толкова потънала в мислите си, че почти се наложи да я потупа по рамото, за да привлече вниманието ѝ. Забеляза го, когато едва не се сблъска с него.

— Добро утро — поздрави той.

Тя рязко спря, премигна, свъси вежди и го фокусира.

— О, добро утро.

— Дали, според теб, мъглата ще се вдигне до обяд? — попита той любезно.

— На смешник ли се правиш?

— Просто подхващам разтвор. Разчитах времето да е достатъчно безобидна тема.

Чарити се изчерви силно. Съобрази, че тя се сеца за коментара си относно времето снощи, докато крачеха по скалите. Двама могат да играят тази непринудена игра, прецени Елайъс.

— Какво има в кесията? — попита тя троснато.

— Вечерята. Или поне онази част от нея, която не купих в Сиатъл. Между другото — благодаря ти, че снощи разкара Тубърн от главата ми. Беше мило от твоя страна да скочиш в моя защита. Доста ме впечатли.

Тя свъси вежди.

— Ханк няма право да намеква, че по някакъв начин си свързан с убийствата.

— Той само изрази няколко професионални наблюдения. Ако бях на негово място, щях да направя същото.

— А защо не изрази същите наблюдения и за мен?

— Не си толкова нова за този град, колкото аз. И не приличаш на убиец.

— Нито пък ти. А освен това не разполагаш с мотив.

— Благодаря. Но някои хора вероятно няма да се съгласят с теб. Нали съм енигматичен, тайнствен тип и така нататък. Кой може да предположи какви тъмни мотиви имам?

Тя го изгледа продължително с широко отворени, загрижени очи.

— Не ти си убил Гуен Пит. Знам го, защото бях с теб през онази нощ. И макар да не бяхме заедно през всяка минута от деня, когато Тубърн смята, че Суинтън е умрял, знам, че и него не си убил.

Той се почувства стоплен от сериозната убеденост, която долови в тона и.

— Не съм в състояние да извърша убийство, така ли смяташ?

— Не съм казала това. Мисля, че си в състояние да убиеш при определени обстоятелства. Но сега няма налице подобни обстоятелства. А дори и да убиеш някого, няма да използваш пистолет.

— Няма ли?

— Не. — Погледът ѝ не трепна. — Нещо толкова примитивно и насилствено за теб ще бъде лично действие. Ти ще използваш голите си ръце.

Елайъс я погледна настойчиво. Известно време не се сети как да ѝ отвърне. Тя беше права, но един мъж не приема спокойно подобно заключение, докато стои на сред тротоара.

— Приятно ми е да знам, че разполагам с безрезервната ти подкрепа — обяви той най-сетне.

— Да не си посмял да ставаш саркастичен. Днес не съм в особено добро настроение.

— Извинявай. — Някаква врата към улицата се отвори. Елайъс се загледа как Филис Дартмур напуска кантората си. Слава богу, тръгна в обратна посока. — Знаеш ли, като говорим за мотиви, ето там човек, който има дяволски добър мотив.

Чарити се загледа към отдалечаващата се Филис.

— Тя се тревожи Тубърн да не си помисли същото. Преди петнадесет минути ме покани в кантората и ме попита дали възнамерявам да се обадя на Ханк за онези отвратителни снимки.

— И ти каза не, естествено.

— Разбира се, че казах не. А тя много умно е изгорила снимките — уликите са заличени, така или иначе. Но сериозно се съмнявам тя да го е убила. Определено няма никакъв мотив да убие Гуен Пит.

— Няма мотив, за който ние да знаем — поправи я Елайъс разсеяно.

Погледна през рамото на Чарити и видя колата на Ханк Тубърн да паркира между двете пресечки.

— Отказвам да повярвам, че Филис Дартмур е убийца — настоя Чарити. — Просто не е такъв тип.

— Колко убийци си срещала?

— Въпросът ти е неуместен. Знаеш ли, Филис каза нещо, което ме накара да се замисля. Всъщност подметна няколко неща.

— Какви точно?

Елайъс се загледа как Ханк излиза от полицейската кола.

Изражението върху широкото лице на инспектора беше мрачно. Стигна до тротоара, сви надясно и мина флегматично край кантората на Филис.

— Спомена как Рик Суинтън веднъж ѝ споделил, че винаги си го връща — отвърна Чарити. — На никой, който го е прецакал, не се е разминало. Разполагаме с доста доказателства колко е права. Посещението в кухнята ми и двамата, дето изпрати да те пребият, например.

— А Арлин Фентън? Тя му каза да ѝ се маха от очите.

— Той беше по-ядосан на теб, задето го прекъсна онази вечер, когато искаше да ѝ се натрапи — отбеляза Чарити. — А и вероятно е преценил, че вече си е отмъстил на Арлин, защото той и Гуен бяха откраднали парите ѝ.

— Май си права. — Елайъс се замисли. — И сигурно той е пъхнал снимките под вратата ти, надявайки се да ги използваш срещу Филис.

— Така е. Определено е държал да си отмъщава, Филис подметна още нещо, което ми стана интересно: Суинтън е водил и други в ловната хижа.

— Ловната хижа ли? — Елайъс видя как Ханк спря пред кантората за недвижими имоти на Пит. — Не ми ли каза веднъж, че Дженифър и Лейтън са се срещали там преди развода на Пит?

Ханк Тубърн се поколеба за малко, после като че ли се окопоти в очакване на нещо неприятно, отвори вратата и влезе вътре.

— Да — призна Чарити. — Старата колиба на скалите. Както ѝ да е — това ме кара да се замисля. Ако Тубърн е прав в

предположенията си само за един убиец, тогава той търси убиец, който има някаква връзка и с Гуен Пит, и с Рик Суинтън. Някой, който е имал причина да ненавижда и двамата. От тази гледна точка списъкът се скъсява.

Елайъс видя как вратата на кантората на Пит отново се отваря.

— Спести си усилието да съставяш списък. Тубърн, очевидно, току-що арестува заподозрян номер едно.

— Какво? — Чарити сякаш изведнъж си даде сметка, че вниманието му е съсредоточено към нещо, което става зад гърба ѝ. Извърна се. — Господи. Лейтън Пит. Ханк е арестувал Лейтън Пит!

Елайъс се загледа как Ханк настанява унилия Пит в колата. Белезниците около китките на Лейтън проблеснаха за миг, преди вратата да се затвори.

— Така е — съгласи се Елайъс. — Трябва да признаеш обаче колко е логично. Пит имаше предостатъчно причини да е сърдит и на бившата си съпруга, и на Рик Суинтън. Двамата заедно го разориха.

— Да.

Чарити видя Ханк да се настанява зад волана.

— Е, май свърши. — Елайъс изпита някакво дълбоко съжаление. — Следователно няма да имам възможност да те наблюдавам как отново се проявяваш като амазонка, за да ме защитаваш пред Ханк Тубърн.

— Не съм съвсем сигурна, че си напълно оневинен засега, Елайъс.

Тя звучеше доста сериозно.

— Защо не?

— Защото, според мен, Лейтън Пит не е убил нито бившата си съпруга, нито Суинтън.

Малко преди осем часа същата вечер Елайъс седеше по турски на възглавницата пред ниската масичка и наблюдаваше как Чарити поглъща и последните зальци от майсторски приготвените макарони. Изяде всичко, забеляза той, но не каза абсолютно нищо по отношение на храната. Вниманието ѝ бе съсредоточено върху арестуването на Лейтън Пит.

Е, толкова за основните неща. Елайъс се чувстваше навъсен и раздразнителен. Тази вечер нещата не вървяха по план.

— Следобед научих от Тед, че Тубърн е намерил пистолета на Лейтън Пит в багажника на колата. Калибър двадесет и осем е — с такъв са били убити и Гуен, и Рик Суинтън. — Чарити остави вилицата и изгледа Елайъс очаквателно. — Е?

— Какво — е?

— Ами не намираш ли за малко странно Лейтън да задържи оръжието в багажника на колата си? Искам да кажа — няма логика.

— В убийствата рядко има логика. Хората, които убиват, обикновено не разсъждават ясно.

— Да, знам, но Лейтън не е глупав. Положително се е досещал, че е потенциален заподозрян. Защо ще задържи пистолета?

— Ами ако е възнамерявал да го използва отново?

За части от секундата Чарити изглеждаше ужасена.

— Не се сетих за това. — Мигом придоби замислен вид. — Не, и така няма логика. Нормално е да обвини единствено Гуен и Суинтън за фалита си.

— Губиш си времето, като се опитваш да разрешиш случая, Чарити. Това е задача на Тубърн.

— Знаеш ли какво мисля?

Той простена.

— Не, но нещо ми подсказва, че се готвиш да ми го съобщиш.

Тя се наведе напред над ниската масичка и го изгледа със стоманен поглед.

— Някой така е подредил уликите, че Лейтън да изглежда виновен.

Той се замисли над думите ѝ.

— Едва ли, но по принцип е възможно.

— Доста възможно, ако ме питаш. Лейтън Пит не беше готов да извърши убийство. Той търсеше начин да спаси финансовото си положение, а не планираше отмъщение.

— Толкова ли си сигурна? — попита Елайъс суховато.

— Приеми го като интуиция.

— Само така бих го нарекъл. Чарити, накъде биеш?

Тя изправи рамене.

— Все още си уязвим и това ме изнервя.

— Моля?

— Ако се окаже, че уликите срещу Лейтън са нагласени, пръстът на обвинението отново ще се насочи право към теб. Това не ми харесва.

— И на мен не ми е любимият пръст — съгласи се той, — но не допускам да бъде насочен към мен.

— Още не си напълно оневинен, Елайъс. Цял ден мисля по въпроса и стигнах до заключението колко е наложително да предприемем активни мерки, за да предотвратим някой да те забърка в тази каша.

Елайъс стана бдителен.

— Активни мерки ли?

— Точно така. — Изправи се и събра чиниите накуп. — Сами трябва да проверим фактите — да видим дали няма да открием нови улики.

— Улики? — Бдителността му се превърна в чиста тревога. — Полудя ли? Случаят приключи. Тубърн е добро ченге. Нямах да арестува Пит, ако не разполага със солидни основания.

Тя отиде в кухнята и го погледна през плота. Очите ѝ бяха затъмнени от тревога.

— Не ме интересува какви доказателства са открили в багажника на Лейтъновата кола. Казах ти — не допускам той да е убил Гуен или Рик. Следователно наоколо продължава да кръжи незаловен убиец. И докато е така, ти си изложен на риск. Защото ако Лейтън Пит докаже невинността си, ти си следващият най-вероятен заподозрян.

— Как ли пък не.

— Истина е, Елайъс. Необходимо е да предприемем нещо да те предпазим. Нужна ни е повече информация. Щом Суинтън е шантажирал Филис, сигурно е изнудвал и други. Предположението е логично, нали?

Тя прави всичко това за него, напомни си Елайъс. Намери утеха в това заключение.

— И откъде точно предлагаш да започнем? — попита той предпазливо.

— Старата ловна хижа. — Тя остави чиниите в мивката. — Ще се почувствам по-добре, ако открием още някой, който е имал вземане-даване със Суинтън. Някой, който има какво да крие. Скоро ще се

стъмни. Искам да огледам набързо любовното гнезденце на Рик Суинтън.

Сгушена в гъстите сенки на борови дървета, старата колиба отстоеше на повече от триста метра от главния път.

Склонът на хълма се извисяваше зад нея и я прикриваше от случайни погледи.

Постройката беше окаяно разнебитена, прецени Елайъс. Дори през нощта личеше, че от години никой не я е ремонтирал. Стрехите се спускаха заплашително към задната веранда, която изглеждаше пред разпадане.

— Е, няма какво да се притесняваме, че някой ще види светлината от фаровете ни — обяви Чарити весело, докато заобикаляше предницата на джипа, за да застане до Елайъс. — Виждаш ли? Казах ти колко лесно ще бъде.

Погледна я: облечена в джинси и тъмен пуловер, с вързана на опашка коса, тя бе обзета от някакъв нетърпелив ентузиазъм, който определено го тревожеше.

— Искам да се знае, че макар да оценявам мотивите ти, не съм особено щастлив да осъществим твоя план.

— Негодувах ли, оплаквах ли се, когато претърсваше караваната на Суинтън?

— Да. Безкрайно.

— Е, сега е по-различно. Онази нощ половината град беше паркирал наоколо. А тук сме сами.

— Чарити, това не е нужно. Шансът да се открие нещо тук е равен почти на нула.

— Човек никога не знае. Все е някакво място, откъдето да се започне. Хайде да влезем.

Тя тръгна решително към порутената задна веранда.

Елайъс се замисли тъжно за първоначалните си намерения за тази вечер. Храна и секс. Приятни, основни, елементарни неща. Досега Чарити и той щяха да са в леглото. Но си даваше сметка за невъзможността да я отклони от целта ѝ.

Неохотно я последва по стъпалата. Чарити вече стоеше до прозореца. Прокара лъча на фенерчето по перваза.

— Знаеш ли как се отваря прозорец отвън? — попита тя като си играеше с куката.

— Защо не опитаме първо с вратата? — Елайъс прекоси верандата, за да застане до задната врата. — Съмнявам се някой да си даде труда да заключва това място.

Хвана топката и енергично я завъртя. Вратата се отвори с шумно изскърцване.

— Хубаво хрумване — отбеляза Чарити.

— Благодаря. Редно е мъжът да се чувства полезен.

Елайъс влезе в малката колиба.

Чарити бързо го последва. Лъхна я силна миризма на плесен.

— Олеле. — Чарити се престори, че се задавя. — Тук вони ужасно. Не е точно парфюмиран любовен будоар.

— Не е. — В помещението имаше влага, изглежда не бе проветрявано от години. — Но не е изключено партньорките на Рик да са се чувствали добре.

Фенерите осветиха мръсни сиви кувертюри по тежките мебели, които вероятно гниеа. По черната вътрешност на тухлената камина нямаше признаци някой да я е използвал наскоро.

— Сигурно е било малко хладно за Рик и приятелките му.

— Явно са генерирали собствена топлина. — Дъските изскърцаха, когато Чарити влезе през една врата, за да надникне в съседното помещение. — Малка спалня и баня. Това е всичко.

— Какво търсиш?

— Нямам представа. Да почнем от спалнята. Предполагам, там се е развивала по-голяма част от действието.

Без да дочака отговор, тя изчезна зад ъгъла. Няколко секунди покъсно Елайъс чу смаяно възклицание.

— Какво има?

Отиде и застана на прага. Огледа обстановката под светлината на фенера и не успя да се въздържи да не се ухили, независимо от настроението си.

Чарити се намираше в спалнята, с фенер, насочен към изтърбушеното легло със стари метални табли. Гол, лекъосан дюшек покриваше провисналите пружини. На таблата висяха чифт кожени подплатени белезници.

— Умът ми не побира как може — човек да иска да го оковат към леглото — прошепна Чарити.

— Белезниците не са истински. Лесно се махат. Завърташ ги по определен начин и си свободен.

— Откъде знаеш?

— Добрият съдържател на магазин познава стоката си — отвърна Елайъс. — Имам точно такива в „Талисмани и дрънкулки“.

— Удивена съм. — Погледна го със свъсени вежди. — Не стой така. Помогни ми да огледаме.

— А, да — улики. Нужни са ни улики, за да отърва кожата в случай, че Тубърн тръгне след мен. Какво ще кажеш за белезниците? Дали не са полезна улика?

— Не приемаш това сериозно, нали? — Тя бе застанала на колене, наведена, за да погледне под леглото. — Казвам ти, Елайъс, положението ти никак не е розово.

Той насочи светлината на фенера си към привлекателната извивка на хълбоците ѝ. Джинсите ѝ бяха опънати до краен предел.

— Не е нужно да ми го повтаряш. Давам си сметка.

— Иди провери в банята.

— Слушам. — С лека въздишка на съжаление той се извърна от примамливата гледка, каквато представляваше вирнатата ѝ задница. — Но държа да повторя: никак не ми харесва това, което правим. Нищо полезно няма да намерим, а дори да не е така, то не ни е нужно, защото Тубърн вече арестува заподозрения си.

— За всеки случай — настоя Чарити. — Ще се чувствам много по-добре, ако намерим нещо — каквото и да е — стига да ни насочи към друг, който би имал причина да убие Суинтън.

— А също така с мотив да убие Гуен.

— Трябва да има и друг заподозрян. В края на краищата самият Пит ни призна за финансовите си затруднения едва след смъртта на Гуен. Защо ще го прави? Все едно ни съобща за мотива си. Гузен човек никога не би постъпил така.

— Интересно съждение — съгласи се Елайъс. Влезе в занемарената баня и прокара лъча на фенера по очуканите порцеланови повърхности. — Чарити, искам да те попитам нещо.

— Какво? — долетя приглушеният ѝ глас.

— Правиш всичко това, защото съм се превърнал в един от спасителните ти проекти ли?

— Спасителни проекти?

— Ами като да измъкнеш Отис от депресията или да спасиш кея.

— Не те чувам — провикна се тя от другата стая.

Той отиде до вратата на банята.

— Попитах дали си даваш целия този труд, защото си решила, че носиш някаква отговорност за мен. В такъв случай редно е да си наясно, че не съм просто съдържател на магазин на кея или депресиран папагал, който се нуждае от спасение.

— Елайъс, виж.

Той пристъпи в късия коридор и я видя застанала на прага на спалнята. Насочи светлината първо към възбуденото ѝ лице, а после премести лъча към дребния предмет, който тя стискаше между палеца и показалеца си.

— Какво е това? — попита той.

— Не съм напълно убедена, но ми се струва част от отчупен изкуствен нокът.

— И какво от това? Много жени ги носят.

— Да — отвърна Чарити с огромно задоволство. — И ако е на някоя от Уиспъринг Уотърс, има сериозни шансове маникюрът да е правен в салона на Рейдиънс.

— Не оспорвам подобно заключение. Но не ни помага особено.

— Ще видим. — Чарити измъкна книжна салфетка от джоба и внимателно уви парчето нокът. — Единственото, което със сигурност ще заявя е, че не е специалният цвят на Филис — бледомораво Дартмур. Ще поговоря с Рейдиънс утре сутрин. Би трябвало да успее да го идентифицира.

— Чудесно. Поговори с Рейдиънс. Междувременно възразяваш ли да ми отговориш на въпроса?

Погледна го невинно.

— Какъв беше той?

Той започваше да се дразни.

— Настоявам да знам защо правиш всичко това.

— Не е ли очевидно? Защото си ми приятел.

— Сигурна ли си, че това е единствената причина?

— Каква друга би могло да има? — попита тя.

— Кой знае? — промърмори той гневно. — Просто ми мина през ума дали някаква лична причина не предизвиква огромната ти загриженост за моето благополучие.

— И какво е по-лично от приятелството ни? — попита тя учтиво, докато минаваше край него, за да отиде във всекидневната.

Без никакво предупреждение раздразненият му гняв замъгли самоконтрола и здравия му разум. Извърна се и насочи светлината на фенера към нея.

— Хрумвало ли ти е, че си така дяволски разтревожена за мен, защото си диво, лудо, страстно влюбена в мен? — попита той с такава свирепост, че сам се смая.

— И заради това също — съгласи се тя.

17.

Водата никога не изчезва завинаги.

Тя изтича обратно в морето, превръща се на дъжд, потича в река, пълни езеро или образува водопад в планината. Винаги се завръща по един или друг начин.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Огромна грешка, помисли си Чарити. Нямахше намерение да изрича тези думи на глас. Не и след поражението снощи. Ала те някак сами се изплъзнаха от устата ѝ. Беда, която е чакала да се случи. И ето я сега застанала на сцената на катастрофата.

— Елайъс?

Той не отвърна. Изплува в сянката зад светлината на фенера си с непроницаемо лице. Тя обаче нямахше нужда да гледа изражението му. Долавяше какво въздействие оказаха думите ѝ върху него. Елайъс бе стъписан. Разтърсен до основи, без съмнение.

Изпита известно съжаление към него. Странната му философия сигурно я биваше да развива вътрешна сила и самоконтрол, но не му помагаше да се справя с дълбоките емоции. Чарити не знаеше за философия, годна да го стори. Човешките емоции са прекалено оплетени за подобни стегнати конструкции.

Не бива да си отваря устата, мина ѝ през ума. Съобрази, че той не е готов да се справи с това. Насочи лъча на фенера си право в лицето му. Той нито трепна, нито мигна. Стоеше застинал.

— Е, не стой там като елен пред фарове на кола. — Съзнаваше острите нотки в гласа си, но не можеше да направи нищо по въпроса. — Ти си виновен. Ти подходи саркастично към цялата история. Знаеш как ме дразни това. И в случай че не си забелязал — в момента съм

изложена на силен стрес. Понякога, в състояние на стрес, ставам импулсивна. Споменавала съм ти го.

Той нито мръдна, нито проговори. Въздишайки, Чарити насочи светлината на фенера си надолу. Лъчът освети пода в краката ѝ, докато изучаваше тъмния силует на Елайъс. В старата колиба цареше призрачна тишина. Тя усещаше пулса си.

След миг-два вече се разтревожи не на шега.

— Добре ли си, Елайъс? Не можем да стоим тук, загледани в тъмнината цяла нощ. И без това доста се задържахме. Време е да си вървим.

Най-сетне той се раздвижи. Направи една-единствена крачка към нея.

— Невъзможно е да го оставим просто така.

Думите му прозвучаха странно и напрегнато, сякаш се затрудняваше да ги подреди в логично изречение.

— Защо не?

— По дяволите, много добре знаеш защо. — Пристъпи още една крачка — движеше се със стегнати, отсечени движения, съвсем различни от нормалния му начин на придвижване. — Важно е. Много по-важно от това, заради което дойдохме тук.

— Съвсем не съм съгласна — отвърна тя хладно. — Ако те арестуват, ще се изправим пред несравнимо по-голям проблем, отколкото да определяме динамиката на междуличностните ни отношения.

— Недей — обади се той. — Не си прави шеги с това.

— Извинявай.

— Сигурна ли си?

— Дали съм сигурна, че се извинявам?

— Не. — Спря точно пред нея. Ръката му стискаше фенера. Светлината осветяваше дъските по пода и се сливаше с белия кръг, образуван от нейния фенер. — Сигурна ли си в онова, което каза преди минута?

— Че съм диво, лудо, страстно влюбена в теб?

Нямаше особена полза да го отрича. Чарити се остави в ръцете на съдбата.

Снощи успяха да заобиколят темата благодарение на своевременното разсейване, възникнало от откриването на тялото на

Рик Суинтън. Но едва ли е възможно тази вечер да разчита на ново, не по-малко разтърсващо събитие. А и не го желаше. Два трупа са предостатъчно за едно лято. Наистина се чувстваше изложена на сериозен стрес.

— Да. — Гласът на Елайъс звучеше безизразно, сякаш говореше от голямо разстояние. — Сигурна ли си, че си влюбена в мен?

— Съвсем сигурна. — Вирна брадичка. Остана малко изненадана, понеже в момента не изпитваше ни най-малко напрежение. У нея се надигаше увереност, а не паника. — Съжалявам, ако това разстройва деликатното ти философско равновесие, но просто се налага да се примириш, Уинтърс.

— Снощи... — Той млъкна — очевидно търсеше подходящите думи. — Снощи каза, че не искаш да дойдеш да живееш при мен, защото помежду ни няма любов.

— Не, не съм казала такова нещо. Май не си ме слушал? Казах друго — искам да сме влюбени, преди да предприемем подобна крачка. Веднъж направих грешка и за малко не се омъжих за мъж поради отношения, основани на приятелство, бизнес и семейна отговорност. Не възнамерявам да повтора тази грешка. Не вярвам медицинската ми застраховка да покрие втори тур терапия.

— Нашите взаимоотношения не са такива.

— Технически погледнато, може и да си прав. Покани ме да се преместя при теб, а не да се женим. И признавам, съжителство с мъж, основано на приятелство и хубав секс е значително по-добър вариант от взаимоотношенията ми с Брет. Хубавият секс ми липсваше миналия път. Но все пак не ми е достатъчен.

— И аз искам нещо повече от приятелство.

Тя застина.

— Какво повече?

— Искам теб — прошепна той.

Болезнената потребност в тона му не й убягна. Тя съзнаваше, че започва да се размеква. Трябва да е нащрек, предупреди се тя. Толкова много неща са изложени на риск.

— Какво си готов да дадеш в замяна? — попита тя предпазливо.

— Каквото мога. Вземи каквото искаш. Моля те.

Това просто „моля те“ почти я довърши. Не беше в състояние да му откаже втори път. Обичаше го, а той й каза, че е готов да й даде

толкова от себе си, колкото може. Като се имаше предвид, че го казва Елайъс, това означаваше много. Зачуди се дали разбира, че всъщност ѝ обещава да направи опит да усвои изкуството да се отваря за любовта.

Усмихна се.

— Е, надявам се да се справя. Добре, Елайъс. Ако наистина искаш да дойда да живея при теб, ще го направя. Но те предупреждавам — мебелите ми идват с мен. Няма да седя всяка вечер на пода, щом мога да се изтягам в собствения си хубав италиански фотьойл.

— Значи се договорихме.

Посегна към нея.

— Ъ... Не е ли по-добре да се махнем оттук, преди... Елайъс я прегърна така силно, че от изненада тя изгърва фенера си. Той се изгърколи по пода и се опря в стената.

Беше притисната към гърдите му. Едва дишаше. Устните на Елайъс не знаеха насита. Тялото му бе стегнато от обзелата го възбуда. Сякаш всички напрегнати чувства, които не умееше да показва по друг начин, бяха съсредоточени в този жест на човешко общуване.

— Елайъс, почакай.

Чарити успя да откъсне устните си от неговите, но не и да привлече вниманието му.

Като му отказваше устните си, той се насочи в друга посока. Тя издаде тих, полузадавен звук, усещайки как зъбите му леко захапват ухото ѝ. Топла възбуда мина през тялото ѝ. После устните му се спуснаха към извивката на шията ѝ. Дръжката на фенера му се притискаше в гърба ѝ. Елайъс освободи косите ѝ от шнолата.

— Не, почакай. — Тя обгърна лицето му с длани. Леко го разгърси, за да привлече вниманието му. — Спри.

— Какво има?

— Абсолютно отказвам да преживея сексуален контакт в тази вмирисана барака, при това май и използвана от всички в града, които са искали да се впуснат в извънбрачна авантюра.

В продължение на няколко секунди той сякаш не я разбра. После тя усети как той се отпусна малко. Все пак успя да види на оскъдната светлина, отразена в стената от падналия фенер, бавното му сексапилно ухилване, което промени лицето му.

— Но някой е оставил чифт чудесни белезници в спалнята — отбеляза той. — Защо да не ги използваме?

— Стегни се, Уинтърс. — Вдигна падналия фенер. — Тръгваме оттук. Веднага.

— А именно тук започнах да мисля за теб като за търсачка на силни усещания.

Взе я на ръце и я изнесе.

Напъха я в джипа, седна зад волана и до къщурката шофира, без ни най-малко да се съобразява с местните ограничения за скорост.

Чарити не промълви и дума, докато той завиваше по алеята и изключи двигателя. Имаше достатъчно светлина, че да се види прелъстителната ѝ усмивка.

Простена и посегна към нея с намерение да я целуне още веднъж, преди да слязат от джипа. Ала при допира им избухна страст.

— Елайъс. Господи!

С лявата си ръка той затършува за дръжката. Отвори вратата, но не успя да слезе от колата. Чарити го целуваше с такова сладко, трескаво желание, че цялото му тяло се изпълни с копнеж.

— Тук — прошепна той. — Сега.

— Сега?

— Точно сега. Не мога да чакам, докато влезем в къщата. Направи опит да смъкне джинсите ѝ. Тя не му попречи.

Вместо това го целуна по врата. Ръцете ѝ обвиха кръста му. Той простена, докато тя внимателно сваляше ципа. Беше напрегнат. Знаеше, че пенисът му стърчи през процепа на слиповете, през отвора на панталоните. Отново се захвана с джинсите ѝ.

— Не. Почакай — прошепна тя.

— Сега пък какво? Не се притеснявай. Тук не е като старата ловна хижа. Кълна ти се, никой никога не е правил секс в този джип.

Тя не отвърна нищо. Взе члена му в меката си длан. После сведе глава и много деликатно, но малко несръчно, сякаш никога не бе правила подобно нещо, нежно близна цялата дължина с мокрия си, топъл език.

Елайъс затвори очи. Беше готов да се закълне, че внезапно видя космическите кораби най-после да се приземяват над залива.

— Нарича се Тал Кек Чара. Същото като упражненията и философията. — Елайъс седеше със скръстени крака на килимче до малкото езеро в градината. Погледна към новия си ученик, седнал в същата поза на своето килимче. Коженото оръжие лежеше на кърпа помежду им. — Буквално преведено означава инструментът, който прокарва нов канал, за да потече водата.

Нюлин вдигна Тал Кек Чара и предпазливо го намота около китката си, както Елайъс му показва преди няколко минути.

— Взех го за нещо като колан.

— Най-доброто оръжие е онова, което не прилича на оръжие — отвърна Елайъс.

Дълбокото любопитство на Нюлин към кожената лента му напомни за неговата първа среща с връвчицата през юношеството му.

Всъщност, помисли си той със странното усещане за нещо вече преживяно — този сеанс го върна към ранните уроци на Хейдън Стоун. Нюлин задаваше същите въпроси и навярно изпитваше същите чувства като него някога.

Водата никога не изчезва завинаги. Може да приеме нова форма, но винаги се връща.

— На какъв език е създадено учението Тал Кек Чара?

Нюлин леко се размърда върху килимчето.

Елайъс си даде сметка, че новият му ученик вероятно започва да се сковава. Нюлин седеше в непривичната поза от близо тридесет минути, а в градината беше хладно. Утринното слънце още не бе разсеяло мъглата.

Снощи извади дневника на Хейдън и за пръв път прочете няколко сентенции. Търсеше вдъхновение за първия си сеанс като инструктор по Тал Кек Чара. Сякаш съдбата напътстваше ръката му, защото попадна на текст, отдавна записан от Хейдън в дневника.

Добрият учител трябва да долавя естествените ритми при обучението на учениците и да реагира подобаващо. Процесът на обучение е дисциплина не само за ученика, но и за учителя.

Трябва скоро да приключи с първия сеанс, помисли си Елайъс, въпреки очевидната готовност на Нюлин да продължат.

— Езикът вече не съществува — отвърна Елайъс. — Хората, които някога са го говорили, са били асимилирани от десетина различни култури през вековете. Последното място, където езикът е

съществувал в чист вид, както и съпътстващото го знание, е древен манастир на един остров. Място, откъснато от света в продължение на хиляда години. Сега манастирът вече е пуст.

— Какво е станало с монасите, живели в него? — Нюлин избута кръглите си очила на носа. — Да не са загинали?

— Не манастирът е бил добре прикрит. Хората от външния свят никога не са го открили. Но когато Хейдън се запознал с тях, всички монаси били доста стари. Постепенно измрели и оставили само поточето на храма да брани земите на манастира.

— Откъде знаеш?

— Преди няколко години Хейдън ме заведе да видя манастира. Три дни пътувахме през девствената джунгла, за да го открием. Когато пристигнахме, не беше останало нищо, освен древният каменен храм и поточето, което тече през него.

В съзнанието на Елайъс изплуваха кристалночистите спомени от този ден. Пътуването до манастира с Хейдън бе едно от най-важните събития в живота му. Но нямаше думи, с които да опише на Нюлин какво изпита, когато застана до поточето редом с Хейдън. Знаеше само, че още черпи сили от спомените за този ден.

— Трябва да е било доста особено — отбеляза Нюлин, като го наблюдаваше внимателно.

— Така е. И ще ти кажа кое беше още по-странно.

— Кое?

— Когато осъзнах, че след смъртта на Хейдън вероятно съм единственият човек на света, който знае какво точно означава Тал Кек Чара, да не говорим как да се използват оръжията му.

— Боже... — Известно време Нюлин обмисляше думите му. — Разбирам какво имаш предвид. Малко самотно усещане, нали?

— Да — От Нюлин ще излезе добър ученик, прецени Елайъс. — Но това вече се промени.

— Как?

— Сега и ти знаеш какво означава Тал Кек Чара.

Елайъс взе кожената лента и я омота около кръста си.

Нюлин го зяпаше смаян. Изпитваше детска радост от чутото.

— Ей, прав си. Вече не си единственият на света, който знае значението на думите. И аз вече ги разбирам.

— Следващия път ще започна да те уча как да прилагаш Тал Кек Чара. — Елайъс се надигна от килимчето. — Има доста неща за усвояване. Не става въпрос само за оръжие и изчезнал език. То е и философия. Светоглед.

Нюлин скочи на крака.

— Става въпрос за онези мъдрости за водата, нали?

— Всичко е преплетено. — Елайъс се изкачи по стъпалата на верандата. — Но стига толкова поучения. Време е да отваряме магазините. Ще взема Отис и клетката му за пътуване. Ще те откараме до кея.

— Добре. Благодаря. — Нюлин се поколеба. — Ей, Елайъс?

Елайъс спря при вратата.

— Да?

— Аз и Арлин ще се венчаем след две седмици. Чудех се дали ще дойдеш на сватбата. Церемонията няма да е голяма. Но после Чарити, Бея и Рейдиънс ще направят тържество на кея.

Елайъс пусна дръжката и се извърна, за да изгледа замислено Нюлин.

— Ти и Арлин ще се жените?

— Е, нали знаеш как става? — Нюлин се усмихна срамежливо. — Обичаме се, и двамата имаме работа, а Арлин приключи с онези глупости с Пътешествениците, затова решихме, че няма пречки да се оженим.

— Не — обади се Елайъс, — няма причина да не го направите. Ще дойда на сватбата ви.

Нюлин изглеждаше доволен.

— Добре. Това е чудесно.

Елайъс влезе в къщата да вземе Отис и клетката.

Няма причина да не се оженим. Думите му звучаха като мантра. Изрече ги пред Отис, за да чуе как звучат, когато се произнасят на глас.

— Няма причина да не се оженим, Отис.

Отис изсумтя, докато стъпваше върху ръката на Елайъс и му позволи да го настани на пръчката в клетката.

— Не говоря за теб и мен, Отис. — Елайъс затвори вратичката. — Говорех за Чарити и мен. Но какво ще стане, ако идеята не й хареса? Не беше никак лесно да я склоня да дойде да живее тук. Нещо ми подсказва, че ще се паникьоса, ако й предложи да се омъжи за мен.

— Хе-хе-хе...

— Не е сигурна в мен — обясняваше Елайъс, докато отнасяше клетката с Отис към вратата. — А не знам как да ѝ вдъхна сигурност. Господи, ни най-малко не желая да се озова в кашата, в която Лофтъс е затънал миналата година. Нещо ми подсказва, че няма да се справя така добре като него.

Чарити отмести завесата към салона за маникюр „Нокти от Рейдиънс“ и влезе в малкото помещение. Изправи се лице в лице с Джим Морисън и „Дорс“. Навъсените членове на състава я гледаха мрачно от лъскавия плакат метър на метър, закачен на стената.

Във въздуха се носеше ароматът на тамян.

— Рейдиънс?

— Здравей, Чарити. След секунда ще ти обърна внимание.

Рейдиънс, облечена в широка роба, не вдигна глава от работата си. Седнала на стол на колелца пред тясната маса за маникюр, подсушаваше ноктите на клиентката си със специална лампа.

— Не бързам. — Чарити разпозна жената, чиито ръце приковаваха цялото внимание на Рейдиънс. — Добро утро, Айрин. Между другото, поръчката ти е изпълнена — книгата пристигна, онази с многобройните полезни съвети за дома.

— *Където другите книги „Направи си сам“ са безпомощни?* Чудесно. Отдавна я чакам. — Айрин Хенеси, приятна жена около петдесетте, вдигна глава и се усмихна. — Ще се отбия и ще я взема, щом свърша тук.

— Внимавай какво правиш — обади се Рейдиънс леко намръщено. — Макар да изпичам лака, не искам да пипаш нищо с ръце поне половин час след като привърша.

— Не се притеснявай — прекъсна я Чарити. — Нюлин или аз ще се погрижим Айрин да не повреди новия си маникюр, докато взима книгата. — Приблужи се към масичката и погледна дългите лъскави нокти на Айрин. — Хубав цвят.

— Нарекох го аметист Айрин — обясни Рейдиънс. — Чудесно ѝ подхожда, не намираш ли?

— Страхотно. — Чарити се възхити как необикновеният нюанс подчертаваше деликатния тен на Айрин. — И страшно ми харесват тези малки розови петънца в основата.

— Моя запазена марка — обади се Айрин гордо. — Никой друг в градчето ги няма.

— Естествено. Нали знаеш мотото ми. — Рейдиънс се облегна на стола. — Всеки клиент получава уникален цвят или дизайн. Не произвеждам в масов тираж изкуството си. Е, Айрин, мисля, че вече са сухи. Но все пак внимавай.

— Непременно. — Надигайки се, Айрин огледа ноктите си със задоволство. — Смятам да изпия един чай при Бея, а после да взема новата си книга. Сигурно ще се отбия и в „Талисмани и дрънкулки“. Другата седмица племенникът ми има рожден ден. Той и приятелите му обожават стоката на Уинтърс.

Сякаш мина цяла вечност преди Айрин да си тръгне. От страх да не повреди току-що направените си нокти тя се движеше едва-едва. Все пак в един момент вдигна завесата на входа и изчезна.

— Какво има, Чарити? — попита Рейдиънс и оправи работния си плот с професионална вещина.

Чарити бръкна в джоба на полата и измъкна книжната салфетка, с която бе увила откритата улика.

— Ще ти прозвучи малко налудничаво, но си харесах цвят за маникюр от парченце нокът!

Рейдиънс я погледна леко озадачено.

— Парченце нокът ли?

— Наистина ми хареса. — Не прозвуча много убедително. Чарити реши да пробва отново. — Намерих го, докато чистех магазина онзи ден, та ми хрумна, ако някога реша да си правя ноктите, това да бъде цветът. Предположих, че е някоя от специалните ти смеси.

— Дай да видя.

Рейдиънс завъртя стола и протегна ръка.

Чарити пусна нокътя в дланта на Рейдиънс. Кървавочервеният цвят проблесна под светлината на настолната лампа.

— Хм... — Рейдиънс разгледа съсредоточено нокътя. — Чудя се защо не е дошла при мен в мига, когато го е счупила. Обикновено е доста придирчива по отношение на ноктите си.

Чарити затаи дъх.

— Коя е толкова придирчива?

Рейдиънс вдигна глава.

— Дженифър Пит, разбира се. Този нокът е лакиран с акрилово Дженифър — специалният цвят на госпожа Пит.

— Разбирам. — Чарити взе парченцето. Главата ѝ пламна от предположения. Налагаше се моментално да поговори с Елайъс. — Благодаря ти, Рейдиънс. Вероятно не ти се е обадила заради стреса, който преживява напоследък.

— Сигурно се чувства ужасно. — Рейдиънс въздъхна. — Само си помисли през какво мина клетата жена. От месеци се чувства нещастна в брака си, а сега да разбере, че Лейтън е убил двама души.

— Не знаем категорично дали Лейтън е убил някого.

— Ханк Тубърн никога нямаше да го арестува, ако не беше сигурен. Нали познаваш Ханк? Адски е предпазлив.

— Така е.

— Освен това нещата си идват на мястото, като се замислиш. Лейтън загуби всичко, заради бившата си съпруга и Рик Суинтън. Разполага с неоспорим мотив. На Дженифър просто ѝ се струпа много. Нищо чудно, че е решила да напусне града.

Чарити замръзна на половината път към вратата.

— Дженифър ще напуска Уиспъринг Уотърс?

— Така ми каза току-що Айрин. Тази сутрин, на минаване край къщата на семейство Пит, я видяла да товари багаж в колата си. Кой би упрекнал Дженифър, че иска да се махне от това място? Хората в градчето така и никога не я приеха истински. Повечето я виняха за разбития първи брак на Лейтън. Но ако ме питаш, Лейтън е точно толкова виновен, колкото и Дженифър. Не е трябвало да я задява, нали така?

— Не — промълви Чарити. — Не е трябвало.

Докато излизаше, ѝ хрумна че никога Елайъс не би ѝ дал повод да я ревнува. У него имаше солидно, непоклатимо ядро. Е, от време на време я влудяваше, но винаги можеше да разчита на него.

Усещането се оказа приятно. Още една част от здравата основа, върху която възнамеряваше да изгради бъдещето си с Елайъс. Извърна се решително и пое надолу по кея към „Талисмани и дрънкулки“.

Елайъс стоеше в най-тъмния ъгъл на магазина и гледаше тезгяха, отрупан с купчини пластмасови хамбургери, фалшиви кубчета лед с буболечки из тях и магически, самозапалващи се свещи. В тази част на магазина витаеше нещо различно. Не успяваше да разбере точно какво, но знаеше, че планината от стока, която разглежда, е променена по някакъв недоловим начин.

Дотрябва му фенерът, чието място бе на полицата под касовия апарат. Все пак Чарити, изглежда, бе права относно оскъдното осветление в магазина, особено в тази част, отзад. Тайнствеността е едно, но когато клиентът трябваше да напряга очи, за да прочете етикета, нещата отиваха малко далеч. Наложително бе да се погрижи за осветлението.

Междувременно отново се озадачи защо нещо му се струва по-различно. Наведе се напред и се загледа в купчина кутийки с миниатюрни, навиващи се буболечки.

— Елайъс? Елайъс, къде си?

Извърна се при звука от развълнувания глас на Чарити. За миг не отвърна. Надигна се в сенките и се наслади на гледката как тя бърза към него по пътеката. В главата му връхлетяха спомени от нощта. Само мисълта за топлите ѝ, влажни устни върху неговите бе достатъчна да го възбуди.

Добрата новина беше, че вече няма да му се налага всекидневно да губи време с приумици как да я задържи за през нощта при него, помисли си той.

— Добро утро, Отис. — Чарити спря при тезгяха. — Къде е Елайъс?

— Хе-хе-хе...

— Любезен си, както винаги. — Огледа се наоколо. — Елайъс?

— Тук отзад, Чарити. При фалшивата храна и буболечките.

Тя се извърна бързо и се загледа в мъгливата задна част на магазина.

— А, ето те. Никога няма да се досетиш какво разбрах току-що от Рейдиънс.

— Позна ли на кого е парчето от нокътя?

Той тръгна към тезгяха.

— Да. — Лицето ѝ сияеше триумфално. — Акрилово Дженифър.

— Преведи ми го, ако обичаш.

— Това е червеният лак, който Рейдиънс е смесила специално за Дженифър Пит. Разбираш ли какво означава?

— Дженифър Пит е отскачала до старата колиба, така ли? — Елайъс стигна до тезгяха и се наведе, за да вземе фенера. — Това вече го знаем. Там се е срещала с Лейтън, забрави ли? Вероятно е счупила нокътя си по време на някоя от тези срещи.

— Знаеш ли какво мисля аз? Там се е срещала и с Рик Суинтън. Има логика да си е счупила нокътя, докато е играла някоя от грубите му игрички.

— И какво от това? Като съдим по наученото за Суинтън, всяка от прекрасните дами в Уиспъринг Уотърс може да си е играла на стражари и апаша със Суинтън и неговите белезници там. И вече знаем колко се клати вторият брак на Пит. Самият Лейтън ни подметна, че според него тя се среща с някого, помниш ли?

— Елайъс, изпускаш основното. Парчето от нокът може да свърже Дженифър с Рик Суинтън.

— Просто подсказва вероятността да са били любовници, но това е горе-долу всичко. — Елайъс намери фенера, взе го и се изправи. — Фелис Дартмур също е обвързана с Рик Суинтън по този начин. Както и някои от Пътешественичките. Един Господ знае с още колко жени е спал. Но само Лейтън Пит има мотив да убие и Суинтън, и Гуен Пит.

— Имаш предвид фалита му?

— Обикновено накрая все опира до пари. — Елайъс натисна бутона на фенера. Никакъв ефект. — Трябват нови батерии. Имам някъде. Видях ги онзи ден.

Чарити кръстоса ръце пред гърдите си. Веждите ѝ се стрелнаха нагоре предизвикателно.

— А какво ще кажеш, ако ти съобщя, че са видели Дженифър Пит да товари багаж в колата си тази сутрин. Изглежда се кани да напусне града.

Елайъс разви капачката на фенера.

— Преценила е, че с настъпилия фалит и арестуването на Лейтън няма какво повече да прави тук.

Чарити се усмихна весело, докато пъхаше касовата бележка в книжната кесия заедно с новия роман на Стела Камерън.

— Ще ти хареса, госпожо Фишър. Самата аз току-що я прочетох.

— Пише така увлекателно приключенските си истории, нали? — възкликна госпожа Фишър ентузиазирано. — Човек няма търпение да обърне страницата.

— Така е — съгласи се Чарити.

Госпожа Фишър излезе бързо с пакета си.

— Почти е време да затваряме — обяви Нюлин, появявайки се с наръч книги от задната стаичка.

Чарити вдигна вежди.

— Изглежда нямаш търпение да си тръгнеш днес?

— Арлин иска да изберем цветята за сватбата.

— Чудесно. Как мина първият урок с Елайъс тази сутрин?

Лицето на Нюлин засия.

— Много интересно, така да знаеш. Каза ми названието на онзи специален колан, дето носи. Според него той и аз вероятно сме единствените хора в целия свят, които знаем точното значение на Тал Кек Чара. Малко страшничко, нали?

— Мислех, че значи естеството на водата или нещо такова.

— Не съвсем. Малко по-сложно е.

— Е? Какво точно значи?

Нюлин отвори уста, но после я затвори.

— Не се засягай, но не съм сигурен дали имам право да ти кажа. По-добре сама питай Елайъс.

— А, нещо от тайнствените мъжки неща.

— Не е така. Поне не мисля... — Нюлин млъкна облекчено — изневиделица Япи застана на прага. — Ей, Япи. Какво има?

— Беда — отвърна Япи високо.

Чарити го погледна.

— Какво?

— Става въпрос за Уинтърс. — Япи си пое дълбоко дъх и се наклони да продължи надолу по кея. — Май пак има проблем. Някакъв тип с костюм току-що пристигна с ягуар, слезе и настойчиво попита къде е магазинът на Елайъс Уинтърс. Бея му показа и онзи тип нахлу в

„Талисмани и дрънкулки“. Бея твърди, че приличал на човек, готов да пребие Елайъс.

— Пак ли! — Чарити въртна ключа на касата и бързо се измъкна иззад тезгяха. — Как, по дяволите, Елайъс е успял да натрупа толкова много врагове? Тези истории просто трябва да спрат!

18.

За да разбереш водопада, трябва да погледнеш света, изправил се зад него.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Елайъс оглеждаше стройния мъж с мрачно изражение, застанал от другата страна на тезгяха. Скъпото лятно сако от коприна на Дейвис Труит му седеше като шито специално за него, какъвто вероятно беше случаят. Същото се отнасяше за бледосивата риза и панталоните му. Имаше високия ръст и благородните черти, характерни и за сестра му Мередит. Изглеждаше готов да нанесе сериозни поражения.

— Ако възнамеряваш да ме удариш, по-добре помисли отново — обади се Елайъс спокойно. — Чарити се разстройва, когато ме нападат, а и двамата знаем колко е важно да ѝ се спестяват стресовите ситуации.

— По дяволите, Уинтърс, не ми дръж лекции за здравето на сестра ми. — Дейвис присви очи. — Знам доста повече по въпроса от теб. Какви, по дяволите, си ги замислил?

— Ами точно се канех да подредя онзи рафт там, отзад. — Елайъс посочи към купчината пластмасови хамбургери, фалшиви кубчета лед и другите подобни артикули. — Нещо не ми изглежда както трябва.

— Цялата тази ситуация не изглежда както трябва. Знам за теб, Уинтърс. Направих някои проучвания. Не беше лесно да събера информация. Не успях да се добера до всички необходими ми подробности.

Елайъс кимна.

— Радвам се да го чуя.

— Събрах достатъчно сведения, за да съм сигурен, че каквото и да си захванал тук, в Уиспъринг Уотърс, то е свързано с много пари и чуждестранен клиент.

— Много ми е неприятно да ти съобщя, Труит, но информацията ти е остаряла. Приеми съвета ми и не разчитай особено на нея.

Дейвис посегна към тъмносивата си копринена вратовръзка и я разхлаби.

— Не се опитвай да ме будалкаш. Според Мередит ти си прелъстил Чарити. Искам да знам какво правиш тук на кея и защо си въвлякъл сестра ми в тази история.

Отис се разхождаше нервно напред-назад по пръчката и тихо съскаше.

Елайъс разсеяно протегна ръка, за да погали птицата по главата.

— Никак не е сложно, Труит. Наследих кея и това магазинче. Оттеглих се от активно участие и дойдох тук да усвоя тънкия занаят да ръководиш дребен бизнес.

— Съдейки по известното ми за теб, ти не се захващаш с нищо дребно. Не и ако не е част от по-голяма сделка. — Дейвис се намръщи. — Виж, и двамата сме бизнесмени. Пет пари не давам какво си задвижил тук, на залива. Но не желая да използваш Чарити, за да постигнеш целите си. Ясен ли съм?

— Отношенията ми с Чарити нямат нищо общо с бизнеса.

— Да не си въобразяваш, че ти вярвам? — Дейвис застрашително направи крачка към тезгяха. — Репутацията ти е публична тайна, Уинтърс. И нищо в нея не ме кара да мисля, че ще зарежеш всичко, което си изградил с „Фар сийз“, за да дойдеш тук и да държиш вехтошарски магазин с разни бръмбазъци.

Отис промърмори недоволно.

— По-добре не го наричай вехтошарски магазин — посъветва го Елайъс. — Отис приема подобни забележки като лична обида.

— Кой, по дяволите, е Отис?

— Това е Отис. — Елайъс погали птицата. — И е доста темпераментен. Попитай Чарити. Именно тя се е грижила за него, докато е бил депресиран. Сега вече му мина, но продължава да се държи неговорчиво, когато е раздразнен.

— Не ме интересува проклетата птица. — Дейвис разкопча сакото си, разкрачи се агресивно и постави юмруци на хълбоците. —

Настоявам да отговориш. И то веднага.

— Дейвис.

Чарити нахълта през вратата. Нюлин, Япи и Тед я следваха по петите.

Елайъс огледа спасителния отряд със задоволство.

— Защо се забавихте толкова?

Чарити не му обърна внимание.

— Дейвис, какво, за бога, правиш тук? Да не си посмял да удариш Елайъс. Чуваш ли ме? Кълна се, никога няма да ти простя, ако го докоснеш.

Елайъс леко се усмихна.

— Нали ти казах? Винаги е готова да ме защитава.

Дейвис се намръщи и се извърна към Чарити.

— Не се готвя да го убивам. Поне засега. Тук съм да разбера какво крои.

— Нищо не крои. — Чарити спря пред Дейвис, останала без дъх. — Поне не нещата, в които го подозираш. Щом искаш отговори, защо не ми позвъни, преди да нахълташ тук и да се спречкаш с клетия Елайъс.

— Клетият Елайъс? — Дейвис стрелна Елайъс с объркан поглед. — Не мисля, че е за окайване.

Елайъс се постара да изглежда окаян. Нюлин присви очи зад очилцата си и се обърна към Елайъс:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не. — Елайъс кимна към Нюлин, Япи и Тед. — Този път всичко е под контрол. Не допускам Чарити да позволи брат й да ми счупи носа. Но все пак — благодаря. Най-добре да затваряте магазините и да си ходите.

— Добре. — Нюлин се поколеба. — Ако си напълно сигурен.

— Сигурен съм.

Тед го погледна право в очите.

— Викай, ако промениш решението си.

— Добре — увери го Елайъс.

Япи сви рамене и се обърна да изведе другите двама от магазина. Вдигна ръка за сбогом.

— Ще се видим.

Дейвис не обърна внимание на тримата мъже. Не откъсваше очи от Чарити.

— Мередит говори с мен, след като двете сте обядвали. Каза ми за връзката ти с Уинтърс.

Чарити вирна брадичка по царствения начин, който Елайъс вече бе започнал да разпознава.

— Да. И какво?

Дейвис прокара пръсти през косите си.

— По дяволите, Чарити, предупредих те, когато ми се обади, че този тип определено е играч. Обърнах ти внимание да си предпазлива. Нещо е замислил. Бог знае какво е, но едно е сигурно.

— И какво точно е това едно? — попита Чарити.

— Когато всичко приключи, единствено Уинтърс и клиентът му — който и да е той — ще изплуват на върха. Не желая да бъдеш използвана.

— В състояние съм да се грижа за себе си — отвърна Чарити.

— До преди година щях да се съглася с теб безусловно. — Дейвис млъкна внезапно и погледна раздражено Елайъс. После понижи глас. — Но след случилото се, Мередит и аз се притесняваме. Не бива да се поставяш в силно стресови ситуации.

Гневът в очите на Чарити се стопи. Върху устните ѝ се появи развълнувана усмивка.

— Дейвис, бил си целия път дотук, за да ме предпазиш, така ли?

Дейвис се изчерви.

— Ти си от нашето семейство.

— Толкова си сладък — промълви тихо Чарити.

Елайъс простена:

— Не ти ли прилява, когато прави така?

Дейвис се намръщи.

— Какво прави?

— Нарича те сладък. — Елайъс се усмихна весело. — Мен ме влудява. Но пък, предполагам, е по-различно, когато си ѝ брат.

Дейвис се смути. Обърна се отново към Чарити.

— За какво говори той?

— Сложно е — отвърна Чарити. — Не го мисли. Важното е, че наистина съм трогната от твоята загриженост, Дейвис. Тя означава доста за мен.

— Това е нещо повече от загриженост — промърмори Дейвис. — Мередит и аз страшно се притесняваме.

— Добре съм. — Чарити го потупа по рамото, за да му вдъхне увереност. — Напоследък чудесно се справям със стреса. Хрумна ми една идея.

— Дръж се, Труит — тихо изрече Елайъс.

Дейвис целенасочено загърби Елайъс и фокусира вниманието си изцяло върху Чарити.

— Каква идея?

— Вие двамата трябва да се опознаете по-добре — обяви тя забързано.

— Как, Чарити — обади се Елайъс. — Доведеният ти брат мечтае да размаже физиономията ми, а аз бих предпочел да не го прави.

Тя погледна часовника си.

— Вече минава пет и половина. Елайъс, защо не затвориш „Талисмани и дрънкулки“ и не заведеш Дейвис до кафенето в града? На неутрална територия, така да се каже. Двамата може да седнете и да изпиете по чаша чай.

Елайъс и Дейвис, станал определено бдителен, се спогледаха. Елайъс не го винеше. И той не беше особено ентузиасиран от идеята.

— Чай? — повтори той предпазливо.

Чарити го погледна одобрително.

— Хубаво е да седнете заедно и да си поговорите. Убедена съм, че всичко помежду ви ще се изясни. Хайде, бягайте. Аз ще се погрижа за Отис.

При споменаваното на името му Отис промърмори нещо.

Дейвис започваше да изглежда истински разтревожен.

— Чарити, не съм дошъл тук да пия чай с Уинтърс. Пристигнах, за да се уверя, че няма да те въвлече в някоя от гадните си интриги.

Очите на Чарити се разшириха.

— За мен ще означава много, ако ти и Елайъс направите усилие да се поопознаете, Дейвис.

Елайъс почти съжали Дейвис. Прецени, че е време да вземе нещата в свои ръце. Излезе иззад тезгяха и потупа другия мъж по рамото.

— Откажи се, Труит. Няма начин да спечелиш. Хайде да вървим да си комуникираме.

Дейвис придоби бунтовно изражение.

— По дяволите, не съм в никакво настроение за чай — обяви той.

— Нито пък аз — увери го Елайъс. — Имам по-добра идея. Да отидем до кръчмата в градчето. Ще те черпя една бира.

Дейвис, видимо слисан, се поколеба.

— Аз не...

Елайъс спря пред Чарити и се наведе достатъчно, за да докосне леко, собственически, устните ѝ със своите. После извади ключодържателя от джоба си и ѝ го подаде.

— Ето. Ти заключи.

— Добре. — Чарити сияеше. — Благодаря ти, Елайъс. Наистина оценявам усилието, което полагаш.

— Само недей да ми казваш, че съм сладък — предупреди той.

Тя премигна.

— Струваш ми се свръхчувствителен на тази тема.

— Точно така: аз съм свръхчувствителен тип.

Елайъс леко подбутна Дейвис към вратата. С последен, навъсен поглед към Чарити, Дейвис неохотно пое по най-близката пътека.

— Ще се видим вкъщи — извика Чарити след тях.

Елайъс я погледна през рамо.

— Да не забравиш Отис, когато заключваш.

Тя сбръчка нос.

— Сякаш бих могла.

— Хе-хе-хе... — чу се откъм Отис.

Нямаше причина да бърза с прибирането, каза си Чарити. Елайъс и Дейвис щяха да се забавят известно време. Облегна се върху перилата на кея и се загледа как двамата тръгват по плажа към града. Скоро се изгубиха в спускащата се мъгла.

Елайъс и Дейвис имат да си поговорят за много неща, уверяваше се тя. С малко късмет една-две бири ще улеснят общуването им. Молеше се да е постъпила правилно, като ги събра така.

Бавно се изправи и тръгна обратно към вратата на „Талисмани и дрънкулки“, за да вземе Отис. Очакваше папагалът да се разтревожи, ако се озове сам в магазина, когато дойде време за затваряне. Имаше вероятност да го нападнат старите му опасения, че ще го изоставят. Дори в добро настроение Отис не беше птица, която те предразполага да я обичаш, а при стрес ставаше направо невъзможен.

Стъпките на Чарити отекваха по дъските на кея. Наближаваше шест часа. Магазинчетата на кея Крейзи Отис бяха вече празни. И последните купувачи и зяпачи си бяха тръгнали. Въртележката не работеше. На паркинга стояха само ягуарът на Дейвис, джипът на Елайъс и нейната малка тойота.

Спря и се заслуша във водата, която се разбиваше в пилоните на кея. Прииждащият прилив създаваше постоянен тътен. В такива моменти, останеше ли сама на кея, ѝ се струваше, че направо долавя нашепванията на вълните, както се твърдеше в старата легенда.

Беше толкова важно Елайъс и Дейвис да станат приятели.

Чарити си даде сметка, че раменете ѝ са напрегнати.

Изпъна ги назад да се разкърши. Направи няколко дълбоки коремни вдишвания и усети как стресът ѝ намалява. Продължи към „Талисмани и дрънкулки“.

— Не се тревожи, Отис, още съм тук — провикна се тя, отваряйки врата на магазинчето. — Не си изоставен.

Отис, кацнал на пръчката, промърмори.

— Ще дойдеш с мен в моя магазин за малко. Ще поседиш на закачалката, както правеше, преди Елайъс да се появи.

— Хе-хе-хе...

Чарити отиде зад тезгяха и намери старата кърпа, която използваше навремето, за да се предпази от ноктите на Отис. Омота кърпата около ръката си и я протегна.

— Качвай се на борда. Ще взема и купичката ти за храна.

Отис пак промърмори, но чевръсто се прехвърли върху раменете ѝ. Птицата беше тежка.

— Не го приемай като лична обида, Отис, но май започваш да пълнееш.

Той я изгледа свирепо.

Тя взе купичката за храна и пое към врата на магазина.

— Ще вземем клетката ти за пътуване на тръгване.

— Отговори ми честно, Уинтърс. Какво наистина правиш тук? Не е в стила ти. — Дейвис отпи от бирата и се настани по-удобно в сепарето. — Хич не ми пука дали ще продадеш цялото градче Уиспъринг Уотърс на някой от тайнствените ти чуждестранни клиенти, но не желая Чарити да пострада.

— Чуждестранните клиенти вече не са онова, което бяха някога — замислено изрече Елайъс — Някога можеше да сключиш всякаква сделка с тях, стига да съдържаеше вълшебните думи място до океана, но тези времена отминаха.

Хвана чашата и небрежно огледа рехавата тълпа в заведението. Беше шест и половина. Неколцината местни бизнесмени и чиновници, които имаха навика да се отбиват тук след работа, вече се бяха прибрали по домовете си. В Уиспъринг Уотърс семейните вечеряха рано.

Ранните посетители — няколко шофьори на камиони, шепа туристи и малцината градски ергени — повечето поради основателни причини сами — вече се настаняваха за вечерта.

— Искам отговор, Уинтърс. Няма да си тръгна, преди да го получа. Чарити преживя много.

— Знам.

— Всичко ли ти разказа? Как пое управлението на веригата универсални магазини „Труит“ и сама ги измъкна от подвижните пясъци, в които баща ми бе успял да ги натика?

Елайъс отново хвана чашата си.

— Тя на практика е възродила магазините, наясно съм. И всеки в бизнес средите по северозападното крайбрежие го знае.

— Да, но вероятно нямаш представа как ѝ се налагаше да работи денонощно, за да не се разпадне компанията. Мередит и аз все още учехме в колежа. През онези години бяхме прекалено млади и неопитни, за да ѝ помогнем съществено.

— Знам.

— Именно Чарити пое цялата отговорност за бизнеса. Тя революционализира начина на работа в „Труит“ от горе до долу. Има невероятен инстинкт за пазарите и управлението.

Елайъс се усмихна.

— Връчваше ли на всеки продавач пера за бърсане на прах? Много държи стоката да не е прашна.

— Не ти разказвам вицове, дявол да го вземе. Говорим за сестра ми.

— Така е.

— Беше обсебена от идеята да спаси компанията „Труит“, защото така възприемаше отговорността си към семейството. Магазините, твърдеше тя, принадлежат на Мередит и мен. Те са наше наследство. Но тя го спаси за нас.

— Звучи напълно в неин стил.

Дейвис свъси вежди.

— По дяволите, на нея, мисля, дори не й допадаше бизнесът с универсални магазини. Веднъж ми сподели, че съм не я хваща, като си помисли работата на колко много хора зависи от нея. Ако не беше чувството ѝ за дълг, сигурно щеше да продаде „Труит“ след смъртта на татко.

— Сигурно.

— Мередит и аз, от друга страна, моментално потънахме в бизнеса — продължи замислено Дейвис. — Веднага след колежа започнахме да работим в „Труит“ на пълен работен ден. Ала Чарити продължаваше да ръководи нещата, естествено. Компанията имаше нужда от нея. Всичко процъфтяваше. И тогава Брет Лофтърс ѝ направи предложение за сливане.

— Знам останалата част от историята.

— Според Мередит и мен двамата изглеждаха създадени един за друг. За бога — всички ги намираха за идеална двойка.

— Лофтърс е бил прекалено едър за нея.

Дейвис се намръщи.

— Моля?

— Няма значение.

— Всичко вървеше по мед и масло до вечерта на годежа. Беше преди година. — Дейвис му хвърли бърз, изучаващ поглед. — Чул си, предполагам?

— Да.

Дейвис трепна.

— Човек трябва да познава Чарити добре, за да разбере колко необичайна сцена последва. Толкова нетипично за нея. Съвсем не ѝ

прилягаше. Все едно се разпадна. Там, пред всички. Никой от нас не го вярваше.

— Тя спомена, че сякаш е полудяла.

— Обзел я пристъп на паника. — Дейвис въздъхна. — Неприятно ми е да го призная, но именно през онази вечер Мередит и аз разбрахме всъщност истински под какво напрежение Чарити е ръководила „Труит“ и какво ѝ е струвало то.

— Престани да се притесняваш за нея, Труит. Сега вече е добре. Щастлива е да стопанисва книжарницата си. Твърди, че това е нейното призвание.

— Да, но определено не е твоето призвание. — Очите на Дейвис се присвиха. — И защо тогава се занимаваш с глупавото си магазинче?

— В цялата история, Труит, ти очевидно не схващаш, че не се преструвам. — Елайъс бавно издиша. — Има и още нещо, което трябва да знаеш.

— Какво?

— Ще се ожения за Чарити. Ако приеме.

Малко след седем и половина Чарити се отказа да симулира повече интерес към заявките, с които се бе заела. Простена, хвърли химикалката и се облегна на стола. Завъртя го наполовина и се обърна към Отис.

— Онзи отчупен нокът не ми излиза от главата, Отис. Акрилово Дженифър.

Отис, придремвайки на пръчката, отвори око и ѝ хвърли зъл поглед.

— Готова съм да се обзаложа на колкото кажеш слънчогледови семки, но Дженифър е имала връзка с Рик Суинтън.

Очевидно схванал, че няма да му позволят да поспи, Отис отвори и другото си око и разпери крила.

— Всички постоянно повтарят неоспоримия мотив на Лейтън Пит да убие Гуен и Суинтън. Той загуби цялото си състояние заради тях. Загуби дори съпругата си, с която се гордееше като с трофей. Но като се замислим, и Дженифър загуби всичко.

— Хе-хе-хе...

Отис се придвижи по пръчката, където Чарити бе закачила купичката за храна.

— Всички са съгласни, че Дженифър се е омъжила за Лейтън заради парите му. Самият Лейтън е стигнал до това заключение. И в следващия момент бившата съпруга цъфва в градчето с план да го съсипе. Въпросният план, осъществен с вещата помощ на Рик Суинтън, е изпълнен. Какъв е резултатът? Лейтън Пит е разорен. При развод Дженифър няма да получи нищо.

Отис замислено разтвори една семка с якия си клюн. Чарити се наведе напред и отпусна ръце върху коленете си.

— Сравниш ли мотивите, какво излиза? Дженифър има точно толкова основателни причини, колкото и Лейтън. Той е загубил всичко, същото се е отнасяло и за нея. Обзалагам се, че никой не е проверявал алибито ѝ по време и на двете убийства.

Отис престана да се храни, върна се на първоначалното си място и попритвори очи.

— Знаеш ли, Отис, обзема ме странно чувство. — Чарити се изправи и започна да крачи напред-назад. — Погледни фактите. Всеки, направил опит да лиши Дженифър от онова, което се е надявала да получи от Лейтън Пит, е или мъртъв, или в затвора. Как да не се чудиш?

Отис не ѝ отвърна.

— Да не си посмял да заспиваш, докато ти говоря! Трябва да разнищим тази работа. Ако Лейтън Пит успее да докаже невинността си, ще възникне проблем. Просто съм убедена, че Тубърн отново ще започне да хвърля подозрителни погледи към Елайъс.

Отис, видимо необезпокоен от подобна възможност, затвори очи.

— Колкото повече мисля за това, толкова по-малко ми харесва. — Чарити спря пред закачалката. — Значи трябва да поговоря с Ханк Тубърн. Искам поне да провери алибито на Дженифър по време на двете убийства. Напълно разумно искане от страна на загрижена гражданка.

Чарити взе вехтата си кърпа и я омота около ръката си.

— Хайде, Отис. Не се знае колко дълго ще си приказват Елайъс и Дейвис. Ние с теб отиваме да намерим Ханк.

Отис промърмори, но все пак стъпи на омотаната с кърпата ръка. Чарити направи гримаса.

— Наистина трябва да започнеш да внимаваш със семената, Отис. Дебеличък папагал на средна възраст не е привлекателна гледка.

С птицата на ръката си, Чарити изгаси осветлението и заключи вратите. Откакто донесе Отис в „Шепоти“, мъглата се бе сгъстила чувствително. Залязващите лъчи на здрача се давеха в гъстата млечна маса, разстлала се над залива през последните два часа.

Странен мрак изолираше кея. Беше невъзможно да се види подалеч от перилата, а долу водите нашепваха злокобно. На Чарити ѝ се струваше, че тя и Отис се движат сред пейзаж, извлечен от кошмар.

— Дръж се, Отис. — Не беше истински студено, но влажният въздух хапеше. Тя разгърна сакото си — искаше да покрие Отис, за да го предпази, докато бързаше към „Талисмани и дрънкулки“. — Ще те сложа в клетката и ще метна едно хубаво одеяло отгоре. После ще те сложа в колата и ще пусна отоплението. Ще се почувстваш по-добре.

Отис промърмори. Изглеждаше отвлечен. Чарити остана с впечатлението, че той възразява да не го възприема като някакъв глезльо — малко мъгла няма да му навреди.

— Типично по мъжки. — Чарити спря пред вратата на магазина на Елайъс и измъкна връзката ключове. — Вечно да се покажете какви сте юнаци.

Отвори и влезе. Вътрешността на „Талисмани и дрънкулки“, твърде мрачна дори по пладне, когато всички лампи горяха, сега направо тънеше в дълбоки сенки.

Чарити затърси ключа за осветлението до вратата.

— Неведнъж и дважд съм казвала на Елайъс да сложи повече крушки.

— Хе-хе-хе...

— Винаги си на негова страна.

Намери ключа и го щракна. Малкото лампи над дългите рафтове със стока слабо засияха. Хвърляха оскъдни жълти кръгове, които не стигаха до стените и претрупаните рафтове по тях.

Въздействието не беше особено приятно. Никак дори не съответстваше на вкуса ѝ. Отнасяйки Отис към задната част на магазина, Чарити потрепери. Едва различаваше тезгяха с касовия апарат отгоре.

Долови парлива миризма.

— Отис, надушваш ли бензин?

С приближаването към тезгяха, странното чувство на тревога, преминало през нея, когато потъна в мъглата, я обзе отново. Пак я полазиха тръпки. Отис явно го усети, защото се стегна върху ръката ѝ.

— О, по дяволите. — Чарити долови познатите обезпокоителни признаци и се смути. — Боже, дано не се окаже пристъп на паника. Моля те. Толкова добре се справях напоследък.

— Радвам се, че поне някой се е справил. — Дженифър Пит излезе от тъмния офис. Оскъдната светлина проблесна зловещо върху цевта на пистолета в ръката ѝ. — Защото това определено не важи за мен.

Чарити замръзна. Същото стори и Отис. И двамата вдигнаха очи, само за да срещнат тези на Дженифър. Висока, с фигура, изваяна до съвършенство в домашния ѝ гимнастически салон, Дженифър изглеждаше определено не на място тук, както и навсякъде в Уиспъринг Уотърс. Буйните ѝ коси, с изсветлени кичури в калифорнийски стил, се спускаха около безупречно гримираното ѝ лице. Носете тясно червено кожено елече над бяла копринена пола и сребърни сандали. Чифт слънчеви очила бяха кацнали на главата ѝ.

Днес в нея единствено по-различно беше суровият гняв в очите ѝ.

— Всичко е толкова дяволски нечестно — прошепна Дженифър. — Толкова се трудих нещата да станат както трябва. Щях да напусна това градче с половин милион долара в джоба. Половин милион. А те провалиха всичко. Всичките ми планове. Всичко.

Чарити се насили да преглътне няколко пъти, за да успее да проговори.

— Дженифър, всичко е наред. Успокой се.

— Онази кучка Гуен искаше отмъщение, разбираш ли? — Очите на Дженифър блестяха трескаво. — Лейтън постоянно ми повтаряше каква страхотна сделка ще сключи. Реших да поостана, докато вземе парите. Щели да бъдат толкова много, твърдеше той. Най-голямата сделка в живота му. Възнамерявах да го зарежа веднага след като се уверя, че мога да разчитам на парите.

— Остави пистолета. Всичко приключи, Дженифър.

— Но към края Рик ми подметна каква е истината. Предупреди ме, че Гуен има други планове. Била заложила капан и примамила Лейтън, за да си отмъсти.

— Ти си отишла при нея в нощта, когато се очакваше космическите кораби да пристигнат, нали? — попита Чарити предпазливо. — Намерила си я в караваната и си я застреляла.

— Нямах намерение да я убивам. Но тя ми се надсмя. Нарече ме глупачка. Каза ми, че няма да видя пукнат цент от Лейтън. После ме зашлеви. Пистолетът гръмна.

— Значи е било нещастен случай — обади се Чарити бързо. — Не убийство.

— Исках само да я сплаша. Да я накарам да ми даде част от парите, които е взела от Лейтън. Все пак бяха и мои пари, нали? Жертвах цяла година от живота си, за да ги получа. Нямах представа какво изпитвах, когато усещах мърлявите му ръце по тялото си. Ненавиждах всяка минута, но трябваше да се преструвам, че ми харесва.

— Рик по-добър ли беше?

— Рик? Този слузест червей? — Зъбите на Дженифър се оголиха в дива усмивка. — Легнах с него само защото трябваше да разбера какво търси Гуен в градчето. Още при пристигането й миналия месец се досетих, че е намислила нещо. Рик най-сетне ми разкри измамата.

— Но тогава вече е било късно да я спреш.

— Прекалено късно. — Дженифър вдигна дулото на пистолета. — Винаги е прекалено късно в това проклето градче. Исках само да се спася, но попаднах в капан.

— Разбирам — обади се Чарити тихо. — Разбирам, Дженифър.

Ръката, на която държеше Отис, трепереше. Не съобразяваше дали тя, или папагалът трепери така силно. А вероятно и двамата имаха пристъпи на паника. Съвсем обяснимо, като се имаха предвид обстоятелствата.

— След като тя умря, онзи негодник, Суинтън, се опита да ме шантажира.

— Да те шантажира ли? С какво? — Нещо проблесна в паметта на Чарити. — О, господи — липсващата касета от диктофона.

— Да, проклетия диктофон. Онази кучка, Гуен, го била пуснала, когато съм отишла при нея. Тогава нямах представа как точно стоят нещата. Всичко е записано на лентата. Всеки, който я чуе, ще разбере, че аз съм я застреляла.

— А Рик я е намерил, когато е открил тялото, така ли?

— Знаел е къде да я потърси. Грабнал я е по време на първоначалното объркване. — Очите на Дженифър се присвиха. — Отначало се опита да ме подведе, че Уинтърс настоява за плащането.

Чарити се смая.

— Елайъс ли?

— Твърдеше, че Уинтърс сигурно е намерил касетата, когато е проверявал дали Гуен е все още жива. В края на краищата той остана до тялото няколко минути — време предостатъчно да забележи диктофона и да пхне касетата в джоба си.

— Елайъс е забелязал само празния диктофон. По-късно ми каза.

— Веднага щом получих заплахата за шантаж разбрах, че идва от Рик. Елайъс не беше замесен, знаех го.

Чарити прочисти гърлото си.

— Не се съмнявам колко поласкан ще остане Елайъс от вярата ти в неговата почтеност.

— Не неговата, глупачке. Твоята.

— Моята? — Гласът на Чарити се извиси. — Какво общо има моята почтеност с всичко това?

— Ти имаш връзка с него. Всички го знаят. Прецених, че щом си готова да спиш с него, той не е типът, който би задигнал улики, за да шантажира с тях.

Устата на Чарити се отвори и затвори два пъти, преди да успее да промълви:

— Разбирам.

— От друга страна — продължи Дженифър, — шантажът е съвсем в стила на Рик Суинтън. Прояви глупост да си въобрази, че няма да се досетя кой действително стои зад исканията.

— Затова го уби.

— Оставих парите на задната веранда на старата ловна колиба, точно както бях инструктирана. Тръгнах с колата, но я скрих и се върнах пеша, за да изчакам появата на Рик. Което и стана.

— Скара ли се с него?

Дженифър й се усмихна криво.

— Не спря да крещи колко ще съжалявам — бил взел мерки да си отмъсти, ако нещо се случи с него. Аз обаче не му повярвах.

— Застреля го и бутна тялото от скалите във водата.

— Знаех, естествено, че ще бъде изхвърлено в залива. Така се улесняваше задачата ми да улича Лейтън и за двете убийства. Но днес сутринта открих, че Рик е говорил истината — действително е взел предпазни мерки. Получих запечатан плик от адвоката му в Сиатъл. Съдържаше подробните признания на Рик какво е сторил. Копеле.

Нова тръпка на страх пробяга през тялото на Чарити.

— Какво значи това? Какви мерки може да е взел Рик?

По лицето на Дженифър се изписа безумно изражение.

— Скрил проклетата касета тук някъде, в „Талисмани и дрънкулки“. Било идеалното скривалище. От друга страна, ако някой откриел лентата, щял да натопи Уинтърс за шантажирането.

— Това вече е прекалено — прошепна Чарити. — Дженифър, изслушай ме.

— Дойдох тук тази вечер, за да потърся касетата. — Дженифър погледна мрачно тъмната, претрупана вътрешност на „Талисмани и дрънкулки“. — Но сега виждам, че ще е невъзможно да я откроя в този хаос.

— Точно така — невъзможно е. Бягай, Дженифър. Бягай, докато все още имаш време. Не се бави.

— Не. Всичко е под контрол. — Дженифър хвана пистолета с две ръце. — Дойдох подготвена. Нося туба бензин. Ще изгоря този проклет магазин до основи, а заедно с него и целия кей. Никой никога няма да открие касетата.

Ужасната паника заплашваше да завладее Чарити. Ноктите на Отис се впиваха така силно в ръката ѝ, че всеки момент щяха да пробият кърпата. Тя прибягна до най-авторитетния си тон на висш административен началник.

— Дженифър, слушай внимателно. Ако тръгнеш сега, имаш шанс да се спасиш. Губиш ли време да подпалиш магазина, никога няма да се измъкнеш от града.

— Млъквай. Не ти ли е ясно колко е важно за мен да умреш? Не бива да оставям никакви свидетели, нали?

Ръцете на Дженифър стиснаха пистолета. Очите ѝ се присвиха.

Чарити понечи да се хвърли настрана. Вероятността да избегне изстрела бе незначителна, но това бе единствената ѝ възможност.

И в този момент Отис изпищя.

Висок, ужасен, пронизителен крясък, предназначен да бъде чул на огромно разстояние в джунглите, където са живели неговите прадеди.

За пръв път откакто Чарити го познаваше, той изрече ясно, завършено изречение.

— Време за разплата — провикна се Отис с глас, така силно напомнящ гласа на Хейдън Стоун, че тръпки да те побият.

Откопчи се от ръката на Чарити. Замахвайки диво с криле, зловещо разтвори клон, той се нахвърли срещу ужасеното лице на Дженифър.

19.

Ясното отражение върху повърхността на водата съдържа дълбока истина.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Чарити видя как Дженифър направи онова, което всеки разумен човек, изправен пред атака на птица с огромен клюн и остри нокти би направил — изкреця панически, изпусна пистолета и покри очи, за да предпази лицето си. В усилието си да отстъпи настрана и да избегне птицата, се изви енергично.

Подрязаните крила на Отис се оказаха пречка да смени посоката и да я последва. Той прелетя покрай Дженифър и с изключителна царственост влетя през вратата на офиса.

Чарити дочу страховито издрънчаване от вътрешността на малкото помещение, но нямаше време да провери как е Отис. Хвърли се да вземе падналия на пода зад тезгяха пистолет.

— Не. Не, по дяволите! — извика Дженифър и свали ръце от лицето си.

И тя съзря пистолета и се опита да го грабне.

Чарити прецени, че Дженифър е по-близо до оръжието. Не разполагаше с време да хукне към вратата. Налагаше се да се добере до пистолета преди Дженифър.

Вместо да заобикаля тезгяха, сложи длани на плота и се прехвърли през него с див скок.

Сблъска се с Дженифър. Двете паднаха на земята и се претърколиха. Дженифър се оказа отгоре и мигом направи опит да впие дългите си нокти в шията на Чарити.

Успя.

Чарити се стараеше да поеме глътка въздух и отчаяно се бореше да разтвори пръстите на Дженифър от шията си. Намираше се в безнадеждно положение: Дженифър имаше на своя страна ръста си, теглото и по-дългите ръце.

Паниката обземаше Чарити — за миг всичко стана сиво. Усецаше как пръстите на Дженифър се впиват все по-дълбоко и изпита чувство, че умира.

А после, сякаш Елайъс застана до нея и започна да ѝ дава съвети със спокоен, овладян тон, който проникна през заслепяващия я страх. Чарити си припомни простите движения за самозащита, на които я бе научил.

Не се опитвай да спреш втурналия се напред прилив. Вместо това отвори друга пътека за водата.

Чарити прекрати опитите си да мери сили с Дженифър. Тръгна срещу инстинктите си и пусна китките на противничката си. Вдигна ръце нагоре и се насочи към очите на Дженифър.

Дженифър извика и се дръпна назад, за да избегне пронизващите пръсти на Чарити. В този миг отпусна хватката си и Чарити пое въздух. С крайчето на окоото си забеляза фенера, който Елайъс държеше под тезгяха. Пресегна, сграбчи го и замахна с всички сили към главата на Дженифър.

Дженифър извика и се опита да избегне удара, фенерът я удари по скулата и отхвъркна леко настрана.

Чарити отново стисна фенера — прицели се в главата на Дженифър. Дженифър залитна. Чарити се освободи, претърколи се и понечи да се изправи. Беше се повдигнала вече на колене, когато чу приближаването на стъпки.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика Дейвис.

— Пусни ме, негоднико. — Викът на Дженифър приличаше по-скоро на хленчене. — Пусни ме.

Чарити премигна, опитвайки се да разбере какво точно става.

— Добре ли си? — попита Елайъс.

Хванал Дженифър с ръка, той гледаше надолу към Чарити. Лицето му бе каменно.

— Да, да. Мисля, че да.

Чарити се надигна предпазливо. Чувстваше се изтощена, та ѝ се наложи да се опре с ръка на тезгяха.

Елайъс пусна Дженифър и посегна към Чарити.

Дженифър се срина — отпусната и победена. Хвана главата си с ръце и избухна в ридания.

Чарити погледна Елайъс.

— Чух стъпки. Мислех, че е Дейвис.

— Тук съм. — Дейвис заобиколи тезгяха. — Елайъс се придвижи малко по-бързо от мен. — Докосна лицето на Чарити. — Господи. Не мога да повярвам. Добре ли си?

Тя кимна и вяло му се усмихна.

— Благодарение на Отис и Елайъс. О, господи, сега се сетих — да проверим как е Отис.

От офиса се чу недоволно изкрякване. Само Дженифър не се извърна да погледне.

Отис се появи от сенките — с разбъркани пера, но очевидно невредим. Спря и царствено изчака някой да го вдигне на пръчката.

Чарити го гледаше с възхищение.

— Беше невероятно. Отис се нахвърли право срещу Дженифър. Канеше се да ме застреля. Той отклони вниманието й. Принуди я да пусне пистолета. Така получих шанса, от който се нуждаех. Господа, тази птица ми спаси живота.

Елайъс се събуди малко преди зазоряване. За миг остана неподвижен — напълно си даваше сметка за празното място до себе си на матрака с морска трева. След като снощи Тубърн приключи с безкрайните си въпроси, Чарити се прибра в своята къща с Дейвис. Елайъс се прибра сам, единствено в компанията на Отис.

Имаше време, когато успяваше да се убеди, че не му трябва никой друг, освен папагалът. Ала тази сутрин, наблюдавайки как слънцето осветява хоризонта в бледо сиво, разбра, че вече не е така.

У него се отрици някакъв бент. Реката на самотата течеше безпрепятствено. Буйният поток влачеше спомени, които не желаше да изследва. И преди бе преживявал подобни състояния. Знаеше как да се пребори с беснеещите води.

Но този път пренебрегна упражненията за духовна дисциплина, целящи да отпратят образите надолу по течението. Вместо това се насили да погледне по-отблизо отраженията във водата.

Съзря бялото безжизнено лице на майка си точно преди санитарите от линейката да го покрият. После се мярнаха силуетите на опечалените му баба и дядо. Образите им смазани от собствената им мъка, ги лишаваха от енергията за я посветят на внука си. Видя и себе си — очакваше писмото, което така и никога не пристигна. То трябваше да му съобщи, че баща му иска да отиде при него на остров Нихили.

Припомни си как изкрънка парите за дългото пътуване до Нихили от сърдития си дядо, загубил интерес към всичко. Видя се да слиза на острова от малкия самолет и жадно да оглежда скромната тълпа с надежда да зърне лицето на баща си. А после съзря как тихият мъж с мъдрите древни очи тръгна към него. Именно Хейдън Стоун му съобщи, че баща му е мъртъв.

Елайъс остави спомените да текат пред очите му. Не преставаше да се взира в тях, докато отново не потънаха в тъмнината. После стана от матрака и навлече джинси и риза.

Бръкна в резбования сандък и извади дневника на Хейдън.

Докато прекосяваше с боси крака малката всекидневна, Отис измърмори изпод покривалото на клетката.

— Поспи още малко — посъветва го Елайъс тихо. — Изкара тежка вечер.

Отис млъкна.

Елайъс излезе на верандата, взе килимчето и пое надолу по стъпалата към градината. Небето определено се бе прояснило, забеляза той. Днес нямаше мъгла.

Настани се пред езерцето за размишления и отвори дневника на последните няколко страници.

Днес сутринта улових част от последния урок, който трябва да преподам на Елайъс. Не знам дали разполагам с достатъчно време. През нощта отново усетих болка в гърдите. Скоро реката на моя живот ще се влее отново в морето.

Но Елайъс е млад и силен, и — за разлика от мен — душата му все още не е смразена от ледения студ на най-дълбоките води. Все още притежава жаждата за живот.

Щом прозре каква глупост представлява желанието му за възмездие, ще бъде свободен. А освободи ли се веднъж, надявам се късметът му да проработи и да намери жена, която да му помогне да научи последния си, най-важен урок. Искам да открие, че истинската му същност има нужда от повече неща, а не само от дисциплината, която Тал Кек Чара му дава. Научих го да бъде силен, но ако някога му е писано да разбере какво е истинско щастие, трябва да отиде по-далеч от естеството на водата. Трябва да се научи как да се отвори за любовта.

Елайъс остави дневника и се загледа в езерото. Непрогледно сивата повърхност отразяваше изгряващото слънце. Дълго съзерцава лишената от образи вода.

Приглушеният шепот на прииждащия прилив в залива и крясъците на чайките поглъщаха звука от стъпките ѝ, но Елайъс улови момента, в който Чарити се озова при градинската порта.

Усещаше топлината на присъствието ѝ, точно както се случи първия ден, когато тя влезе в „Талисмани и дрънкулки“ с бележника си и поканата да направят обединен фронт в защита на Крейзи Отис.

Загледа се как отваря портата и тръгва по тясната пътечка към стъпалата отпред. Независимо от снощното ѝ премеждие изглеждаше свежа и цветуща като проблясващите води на тропическо море. Не направи опит да се пребори с копнежа и потребността, които тя породи у него. Нямаше причина да се бори срещу истинската си същност.

— Тук съм, Чарити.

Тя се извърна при звука на гласа му и леко свъси вежди виждайки го седнал в края на езерцето.

— Слънцето още не е изгряло. Малко е рано за медитиране върху мократа трева според мен.

— На мен ми се стори подходящо време. Защо си станала толкова рано?

Тя направи гримаса, докато се насочваше към него по пътеката.

— Не спях особено добре. Реших да намина да видя как сте с Отис.

— И двамата сме добре. Отис още спи.

— И Дейвис. Оставих му бележка, че идвам тук да закуся. — Спря до него. — Тази сутрин върху какво разсъждава? Опитваш се да изчислиш по Тал Кек Чара колко майстори трябва, за да завинтят електрическа крушка ли?

— Не.

— Наистина трябва да поработим върху чувството ти за хумор, Елайъс.

— Някой друг път, ако е възможно.

— Добре — съгласи се тя. — Та за какво размишляваше?

— Как точно да те попитам дали ще се омъжиш за мен.

Очите ѝ се разшириха.

— О!

— Тал Кек Чара не дава никакви указания по въпроса.

— Казах ти, че водната ти философия има някои течове. — Усмивката на Чарити беше ослепителна. — Е, защо не се опиташ да ме попиташ?

Елайъс се изправи бавно. Усещаше надигация се в душата му прилив. Ако му откаже, ще бъде отнесен в най-дълбоките води на най-студените морета. Никога няма да намери пътя обратно до брега.

— Обичам те — прошепна Елайъс. — Омъжи се за мен. Моля те. Очите ѝ сияеха.

— Да. — Хвърли се в обятията му. — Да. Разбира се, ще се омъжа за теб. Обичам те, Елайъс.

И после тя започна да се смее — пенливо, като разбиващите се в брега вълни; весело като игриво поточе; искрящо като водопад.

Обгърна я с ръце и зарови лице в косите ѝ.

— Кое е толкова смешно?

— Току-що, струва ми се, се сгодихме официално. И познай! Нямам пристъп на паника.

— Означава ли, че съм подходящ на ръст? — осведоми се Елайъс.

— Идеален си. Направо идеален.

Елайъс погледна към езерцето. Първите слънчеви лъчи вече докосваха повърхността му. Малкото езеро вече не бе непроницаемо сиво — сега отразяваше ясения образ на Чарити в обятията му.

Малко преди десет същата сутрин Елайъс насочи лъча на фенера към претрупания с дрънкулки тезгях, който бе привлякъл любопитството му предишния ден.

— Тук нещо не ми изглежда както трябва.

— Щеше да изглежда много по-добре, ако поставиш по-подходящо осветление — обърна му внимание Чарити суховато.

Хвърли ѝ поглед през рамо — тя седеше на тезгяха до касовия апарат с чаша чай в ръка. Единият ѝ крак се клатеше нетърпеливо под ръба на дългата ѝ памучна пола. Очите ѝ блестяха от веселие и любов. Дейвис, облегнат до нея, държеше чаша кафе с мляко от кафенето на Бея.

Останалите съдържатели на магазини, заедно с Нюлин и Арлин, се бяха струпали около касовия апарат — кой с чаша чай, кой с кафе. Отис хрупаше парче плод, кацнал на изкуственото дърво.

— Продължаваш да не разбираш значението на атмосферата в магазин като „Талисмани и дрънкулки“ — отвърна Елайъс на Чарити и започна да рови из купчината с изкуствените хамбургери.

— Просто си търсиш извинение — парира го Чарити. — Знаеш, че ако някога осъвремениш осветлението тук, ще ги се наложи редовно да бършеш праха.

— Приглушената светлина наистина скрива доста от праха — обади се Нюлин, за да му помогне.

— Благодаря ти, Нюлин — обърна се Елайъс към него. — Радвам се, че някой тук е достатъчно гениален да прозре тактиката ми за разширяване на пазара.

— Голяма тактика, няма що — промърмори Дейвис. — Все още не вярвам на очите си какво виждам тук, Уинтърс. Никой в Сиатъл няма да го повярва. Ръководителят на корпорацията „Фар сийз“ държи магазин за дрънкулки на кей в Уиспъринг Уотърс.

— То си е призвание — напомни му Елайъс.

— Я стига глупости — Тед се потупа по корема, покрит с тениска, чийто надпис гласеше: *Днес имам космическо изживяване. Ще се върна след пет минути.* — Това ли е цялата история? Дженифър Пит убила Гуен по време на кавга, а после очистила и Суинтън, защото се опитал да я шантажира със запис за убийството?

— Това е — обади се Чарити. — След това се опитала да натопи Лейтън, като скрила използвания от нея пистолет в багажника на

колата му. Но семейство Пит са домакинство с два пистолета. Снощи тя използва втория.

Япи допи последните капки чай.

— Чух, че пуснали Лейтън Пит тази сутрин. Сигурно му е паднал камък от сърцето, фалитът ще му се стори като парче торта в сравнение с обвинението в убийство.

Рейдиънс поклати тъжно глава.

— Страшно ми е неловко да го спомена, но Дженифър ще ми липсва. Наистина ми помогна да разширя бизнеса си. Ако не беше тя, кой знае колко време щеше да е нужно на жените от Уиспъринг Уотърс да започнат да лакират ноктите си.

— Като стана дума за Дженифър Пит — обади се Ханк Тубърн от прага на магазина, — разполагам с информация — вероятно интересна за вашата малка клюкарска група.

Чарити го изгледа високомерно, докато той тръгваше към тях.

— Прекъсваш събрание на Асоциацията на продавачите от кея Крейзи Отис, инспектор Тубърн.

— Нима? — Ханк се ухили широко и спря до тях. — А на мен определено ми заприлича на клюкарско сборище. Да остана или да намина друг път?

— Така и така си тук — обади се Бея бързо, — по-добре кажи каквото си наумил.

— И аз се надявах да погледнете така на нещата — подметна Ханк сговорчиво.

Без да откъсва очи от работата си, Елайъс попита:

— Какво откри за Дженифър Пит?

— Като начало — името ѝ не е Дженифър — отвърна Ханк. Елайъс долови смайването, обзело групата около тезгяха. Усмихна се леко и продължи със задачата си.

— А как е истинското ѝ име? — попита Арлин.

— Джанис Милър. Преди това — Джени Мартин. Още по-преди — Джесика Рийд — изброи Ханк. — Издирват я в Калифорния във връзка с измами. Идентифицирана е като дамата, която задигнала от двама застаряващи глупаци там общо сто бона.

Япи подсвирна.

— И пристига тук, опитва се да вплете в мрежите си Лейтън Пит, но самата тя се оказва измамена. Нищо чудно защо се е вкиснала,

когато е разбрала какво е направила Гуен.

Чарити погледна Ханк.

— Обвини ли я в убийството?

— Още не — отвърна Ханк. — В момента я държа по обвинение в нападение и някои други дребни прояви. Обвинението в убийство вероятно ще се окаже по-трудно.

— Но тя самата призна за убийството и на двамата — взмути се Чарити.

— Да, но в момента нищо не казва — обясни Ханк. — Мълчи като риба. Чака адвоката си, както заяви. Междувременно ще огледам отново местата, където са извършени двете убийства. С малко късмет се надявам да открия полезни улики.

— Я почакай минутка, Ханк. — Елайъс бръкна по-дълбоко в купчината изкуствени пържени картофи. — Ами ако се окажа в състояние да дам тласък на разследването ти? — Лъчът от фенера падна върху малък издут плик. — Аха. Знаех, че нещо тук не е както трябва.

Чарити го погледна с очакване.

— Какво откри?

— Финалният опит на Рик Суингън да докаже невъзможността някой да го прецака и да му се размине. — Елайъс подхвърли плика към Ханк. — Това, струва ми се, е за теб.

Ханк улови плика във въздуха. Веждите му се стрелнаха нагоре, когато опипа големината и формата на предмета вътре. Без да промълви дума, разкъса плика и измъкна касетката.

— Не мога да повярвам.

Очите на Чарити се разшириха.

— Дали това е записът от убийството на Гуен Пит?

— Суингън съобщава на Дженифър в писмото, че е скрил лентата някъде в „Талисмани и дрънкулки“ — напомни й Елайъс.

— Да, но как се сети къде точно да погледнеш? — попита Чарити.

Елайъс се ухили.

— Вчера забелязах колко неравномерна е прахта върху купчината пластмасова храна. Някой я беше пипал.

— Как е възможно да го забележиш сред всички тези неща? — настоя Дейвис и насмешливо се огледа наоколо.

— Добрият магазинер знае стоката си — отвърна Елайъс скромно.

— Изключителна наблюдателност от твоя страна — обади се Ханк с искрено възхищение.

— Да — чу се и гласът на Нюлин. — Браво, Елайъс.

— Благодаря.

Елайъс постави фенера обратно под тезгяха.

— Не си въобразявай — предупреди Чарити, — че този инцидент ще ти послужи като извинение да не бършеш праха занаят, Елайъс. Продължавам да твърдя: чистият и спретнат магазин е отличителен белег на добрия бизнес.

Дейвис се ухили.

— По-добре се вслушай в думите й, Уинтърс. Когато става въпрос за бизнес, Чарити е експерт.

— Винаги съм се възхищавал на професионалистите — увери го Елайъс.

— Хе-хе-хе... — обади се Отис.

20.

Вярно е, че водите на миналото и бъдещето постоянно се сливат. Ала мъдрите и решителните са в състояние да променят посоката на реката.

„За естеството на водата“, из дневника на Хейдън Стоун

Накрая Асоциацията на продавачите от кея Крейзи Отис гласува единодушно да не затваря магазините в деня, когато щеше да се състои второто сватбено тържество за годината. Вместо това поканиха градските жители на празненството.

За всеобща изненада буквално цялото население на Уиспъринг Уотърс се озова на поканата. Кеят беше претъпкан. Свежото октомврийско слънце, танцуващо по водите на залива, топлеше хората.

Елайъс остана смаян от броя на гостите.

— Тук има повече хора, отколкото присъстваха вечерта, когато се чакаха космическите кораби през август.

— А ти какво очакваше, Уинтърс? — Ханк Тубърн преглътна парчето захаросана бисквита, украсена с глазура и хвърли видимо развеселен поглед към тълпата на кея. — Градът живее с мисълта, че възнамеряваш да останеш тук. Подобренията, които правиш по кея, започват да личат. През уикенда туристите са доста повече от преди, независимо че вече е октомври. А ти и прекрасната ти булка разкрихте престъплението на века. Вие сте знаменитости.

— Лятото наистина беше вълнуващо — съгласи се Чарити благодушно.

— Какво беше това за космическите кораби? — попита Мередит, присъединила се към групата пред „Талисмани и дрънкулки“.

— Дълга история — увери я Ханк. — И най-добре да я забравим.

— Главното е, че сестра ти и Елайъс са местните герои. — Филис Дартмур се спря и поздрави Елайъс и Чарити, като вдигна чаша с пунш. — Между другото — магазинчетата вече са наети — отбеляза тя и кимна към трите новопоявили се табели.

Елайъс проследи погледа ѝ. Освен новият магазин за пощенски картички, който Нюлин и Арлин отвориха с помощта на малкия заем от „Фар сийз“, се бяха появили пекарна и магазинче за ароматотерапия. Не беше сигурен доколко ще процъфти бизнесът с ароматотерапия, но човек никога не знае какво може да стане на кея Крейзи Отис.

— Сега, когато Лейтън спря да воюва с нас за кея, не му отне много време да намери нови наематели — отбеляза Чарити.

— Това е най-малкото, което можеше да направи. Определено ви е длъжник. — Филис пресуши чашата с пунша и направи гримаса. — Ако не бяхте ти и Елайъс, го чакаше процес по обвинение в убийство. Аз лично мисля, че ще се съвземе. Този мъж наистина разбира от недвижими имоти.

Чарити се засмя.

— Никога няма да успееш да превърнеш кея Крейзи Отис в редица от бутици и галерии, но според мен ние ще съживим това място. Права ли съм, Отис?

Отис, кацнал на пръчката си, която Елайъс беше окачил пред входа на магазина, извреця отмъстително. Пристъпи по клона на изкуственото дърво, а мънистените му очи не се откъсваха от обшития с перли ръкав на Чарити.

— О, не, хич не се кани. — Чарити отстъпи бързо назад, схванала намерението му да отскубне лъскава перла от сватбената ѝ рокля. — Да не си посмял. Тази рокля струва цяло състояние, макар да я получих изгодно, защото я купих от „Труит“. Няма да ти позволя да я унищожиш.

Отис придоби обиден и огорчен вид.

Чарити сбръчка нос насреща му.

Елайъс потисна усмивката си, докато наблюдаваше кея. Не помнеше ден, в който да е бил по-щастлив или доволен от живота. Чарити беше прелестна във възхитителната си, дълга до земята сватбена рокля. Не успяваше да откъсне очи от съпругата си за повече

от няколко секунди, откакто тя пристъпи по алеята на църквата, хванала брат си под ръка, два часа по-рано.

Беше като слънчева светлина върху сребристо море, мина му през ума. Или лунни лъчи върху езеро. Всичко, което някога бе искал или от което се нуждаеше. Отново се сети за извивките и праговете на реката на живота му, която най-после го отведе до жената, която промени всичко.

Филис въздъхна и погледна тъжно Елайъс.

— Това, предполагам, означава, че всички мъже, които се носеха през лятото, за богат чуждестранен клиент, готов да изгради голям курорт на залива, са балони.

— Със сигурност ще ти кажа едно — отвърна ѝ Елайъс, — никой от старите ми клиенти не възнамерява да идва на курорт тук. Поне доколкото ми е известно. Но от друга страна, аз вече не съм в консултантския бизнес. Прекалено съм зает на кея Крейзи Отис, за да се притеснявам за чуждестранни инвеститори.

Япи се появи зад рамото на Елайъс.

— Дали този тип, насочил се право към нас, няма да те притесни? Тед го забеляза преди минута. Онзи, дето веднъж се опита да те пребие.

Чарити се извърна.

— Да не говориш за Джъстин Кийуърт? Господи, той е, Елайъс. Какво прави тук?

Елайъс се загледа как Джъстин бавно върви през тълпата.

— Ще отида да разбера — заяви той и остави чашата си с пунш на най-близката пейка.

Япи присви очи.

— Искаш ли подкрепление?

— Този път ще се справя с него — увери го Елайъс. — Ако ми е нужна помощ, ще ти съобщя.

Тед и Нюлин цъфнаха до Япи.

— Тук сме — обади се Тед.

— Благодаря.

Елайъс тръгна напред да пресрещне Джъстин.

Чарити сграбчи бухналите дипли на роклята си и забърза след него.

— Идвам с теб, Елайъс.

Той не оспори намерението ѝ. Ако Джъстин е тук да му съобщи, че Гарик Кийуърт най-после е успял да се самоубие, щеше да бъде добре Чарити да е до него.

Посегна, за да я улови за ръка. Тя го дари с окуражаваща усмивка, която говореше повече от думи. Уверяваше го, че вече не е сам.

Джъстин видя идващите насреща му Елайъс и Чарити и спря. Погледна единия, после другия и леко се намръщи.

— Какво става тук? — Погледна роклята на Чарити. — Вие двамата да не сте се оженили току-що?

— Да. — Елайъс и Чарити спряха. — Какво искаш, Кийуърт?

Джъстин изглеждаше смутен.

— Това е малко лично, Уинтърс. Нека поговорим насаме. Няма да ти отнема много време.

Чарити свъси вежди.

— Не. Никъде няма да отидете сами. Откъде да знам, че не си дошъл тук отново да пребиеш Елайъс? А аз няма да допусна подобно нещо. Не и на сватбения ни ден.

Гъста руменина заля лицето на Джъстин.

— Не съм дошъл тук да бия, когото и да било. Просто искам да поговоря с Уинтърс, това е всичко.

— Става въпрос за баща ти, нали? — бързо се намеси Елайъс.

— Да.

— Всичко е наред — обяви Елайъс. Усети как Чарити леко стисна ръката му. — Каквото и да имаш да ми кажеш, говори спокойно пред Чарити.

Джъстин хвърли последен поглед към упоритото изражение на Чарити и очевидно прие факта, че тя няма да изчезне тихичко.

— Дойдох да ти кажа, че състоянието на татко... се подобрява. Сега провежда терапия. Взима лекарства. Започва да задава въпроси за бизнеса.

Елайъс изпита облекчение.

— Радвам се да го чуя.

— Двамата доста си поприказвахме след онзи ден, когато отиде да го видиш в Сиатъл. — Очите на Джъстин се впиха в Елайъс. — Разказа ми всичко. За баща ти, за катастрофата. Всичко.

Елайъс кимна.

— Разбирам.

— Сега ми е ясно защо си постъпил така. — Джъстин се поколеба. — Само едно още не успявам да проумея.

— Какво е то? — попита Елайъс.

— Планът ти е бил готов. Татко твърди, че си имал възможност да унищожиш всички сделки на компанията в Тихоокеанския район. И си се отказал в последния момент. А по-късно, когато ти съобщих за опита му да се самоубие, отиде да го видиш. Бил си му изнесъл лекция. Нещо в духа на това да не постъпва с мен, както баща ти е постъпил с теб.

— Изглежда не ме е слушал много внимателно — обади се Елайъс.

— Напротив — слушал те е. — Джъстин погледна към окъпания в слънчева светлина залив, после пак се взря в Елайъс. — Предложи да слеем моята нова фирма и „Кийуърт интернешънъл“. Аз ще я ръководя. Той ще бъде почетен президент.

— Звучи ми като сериозен управленчески екип — отбеляза Елайъс. — Ще приемеш ли?

— Обмислям го. Да. Вероятно. Старият има голям опит в международния товарен бизнес. На моменти е истински негодник, но е изобретателен като дявол. Ще науча някои неща от него. А и той изглежда готов да ми ги предаде. След всичките тези години изрази желание да ми покаже как се дърпат конците.

— По-добре късно, отколкото никога — обади се Елайъс.

— Ще видим. — Джъстин напъха ръце в джобовете и отново изпитателно изгледа Елайъс. — Но все още искам да знам защо се отказа от плановете си да осакатиш компанията му. А и защо си даде труда да отидеш да видиш татко след опита му за самоубийство?

Този път отговори Чарити:

— Никой не обича да плува в мръсни води. Елайъс реши да види какво е по силите му, за да прочисти реката.

Джъстин се намръщи.

— Какво общо има замърсяването на реките с това?

— Свързано е с водата — обясни Чарити сериозно. — Нужни са години на тренировки и самодисциплина, за да се проумеят по-висшите степени на съзнанието и как те се съотнасят към водата. Но ако търсиш къса пътечка към прозрението, купи си фланелка от

компанията „Моментална философия върху тениски“ на Тед. Ей там е, в другия край на кея.

Джъстин остана истински смаян и отново погледна Елайъс.

Елайъс се ухили.

— Не й обръщай внимание, Кийуърт. Изпадне ли в това тайнствено философско настроение, не се разбира и думичка от онова, което иска да каже. Ела с мен при бюфета. Ще те почерпя с парче сватбена торта и с чаша от най-лошия пунш, който някога си вкусвал през живота си.

— Една бира ще ми дойде добре — бавно промърмори Джъстин.

— Имаш късмет. Разполагаме с голямо количество.

Почти пълна луна осветяваше тъмните сребристи води на залива. Елайъс стоеше на скалата, прегърнал Чарити през раменете, и слушаше нашепванията на вълните.

— За какво мислиш? — попита Чарити.

— За първия път, когато те целунах. Гледахме Пътешествениците от оградата на стария къмпинг. Помниш ли?

— Разбира се. Направо те зашеметих, нали? — Тя се засмя. — Уплаших се да не ти прималее.

— Бързо се съвзех.

— Така е — съгласи се тя. — Отне ти известно време, но определено се съвзе. — Извърна се и обви врата му с ръце. — Нещата на кея вървят чудесно, нали?

— Всички ще оцелеем до следващото лято.

Той обгърна талията ѝ и се наслади на топлите ѝ, женствени форми.

— Членовете на градската управа вече не ни дишат във врата. Благодарение на подобренията, които направи, има много кандидати да наемат магазинчета. Бизнесът се утрои в сравнение с миналата година.

— Готвиш се да ми кажеш, че си намислила нещо ново?

Тя го дари с ослепителната си усмивка.

— Как се досети?

— Можеш да извадиш висшия управител от кабинета му, но не и от кожата му. Какво си намислила този път?

— Мина ми през ума дали не е време да поработим по въпроса за едно бебе.

Той я погледна така недоумяващо, както и първия път, когато я взе в прегръдките си.

— Бебе ли?

— Имаш ли възражения? От теб ще излезе страхотен баща, а Отис ще бъде детегледачка.

Замаян от дълбоко удивление, Елайъс остана безмълвен известно време.

— Никакви възражения — успя най-сетне да прошепне той.

Тя се усмихна.

Придърпа я плътно в прегръдките си и се загледа в залива.

Сребрилата луна се отразяваше в повърхността на постоянно движещата се вода. В този миг бе готов да се закълне, че зърва за миг едно от най-редките отражения: образ от бъдещето. Той направо сияеше.

Елайъс видя как водите от миналото текат безпрепятствено към бъдещето и осъзна, че Хейдън Стоун се оказа прав.

— За какво мислиш? — попита отново Чарити.

— За нещо, което Хейдън е написал в дневника си.

— И какво е то?

— *За да опознае истинското щастие, един мъж трябва да се отвори за любовта.*

— Мисля, че най-последно си научил урока.

Елайъс наведе глава, за да я целуне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.